

خورشید خاور، شیرین و خسرو، لیلی و راجنون

و روسم و زوراب

به کردی

۲

• • •

۳۳

۷۲

غور شیر خاور

بہ گوردی

لہ لایہن شاعری محترم علی کمال آغاوہ
لاہور امی بہوہ کراوہ
بہ گوردی

انتشارات محمدی تفر

صفحہ ۳۵۹۴

غور شیر خاور

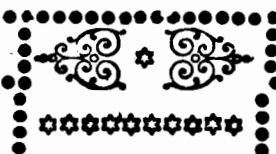
بد گوردی

له لایه ن شاعری محترم علی کمال آغاوه

لاهه ورامی به وه کراوه

به کوردی

انتشارات محمدی تفر

تصفه ۳۵۹۴

بسم الله الرحمن الرحيم

به ناوی پائی رب العالمین شهنشای شاهان جهان آفرین
خالق انس و جن و عالم پاک قاضی الحاجات جبار و بی باک
رازقی انس و وجش و مورو مار
قادرو قاهر عزیز و غفار
آمهوی که من بنو سم یکسر حال و احوالی پادشای خاوه
بیستومه له مردی دانای هنر و هنر و هنر
ملکی بووه له شاری خاوه
ناوی عادل شاه مشهوری عام بو خاوه ن تخت و تاج عالی مقام
روژی له روزان له اوجی ته لار
دانشتو له سر تختی زه رنگار
دهوره یان گرتو همو وزیران
له گل امیران صاحب تدبیران
بنده و غلامان کمر زیو و زهر
و دستابون همو و و کو شعله ی خور
مجلس رازاوه به آوازی چنگ
نوشیان کرد باده و شرابی گل رهنگ

(۳)

ساقی به لنگه نهیدا جای مهی
وهك جاری جار ان کیخسروی کهی
ناکاو له تقدیر چرخ مینا رهنگ
خاصه ته راشی پیدابو بی دهنگ
آوینه‌ی راگرت برامبه‌ری شاه
له دهستی وهرگرت شای حشمت پناه
وهختی تماشای آوینه‌کی کرد
گریاو آوینه‌ی تورردا دستو برد
به‌ر بووه شیوه‌ن جا بو بختی خوی
آیلاوانده‌وه تاج و تختی خوی
تاجی فری‌دا هه‌لسا له‌سر تخت
رویشته خلوت شاه‌ی بلند بخت
آیکوت نزیکه عمرم برباد بی
آخو کی پاش‌من به‌جیکم شادی
خلاصه چند روز نه‌هاته دیوان
غبار بون همو مجلس نشینان
آخر وزیری خاوه‌ن عقل و فام
افلاطون صفت نادره‌ی ایام

(۴)

رویشته حضور شاهی تاجدار

سجده برده بهو کوتی شهریار

له لطفی خدا خو تو سرویه‌ری

پادشای ته‌واو ملکی خاوه‌ری

ای پادشاهی فریدون نژاد

شاهیت بردوام عمرت بی زیاد

نازانم بوجی صاحب سایه و فەرر

مانو عاجزی ای شاهی خاوه‌ر

جوابی دایه‌وه ووتی ای وزیر

ای مه‌ردی دانا خاوه‌ن عقل و ژیر

ته‌و روژه سه‌یری آوینه‌کم کرد

آگر له‌دلم به‌ربو دستو برد

چونکه تی فکریم موم سپی بووه

وه‌ختی مردنم یقین هاتووه

وه‌خته له‌تقدیر قضای ربانی

وه‌ك روز آوا‌بم له‌دنای فانی

کس‌نیه نه‌وسا له‌جیم دانیشی

اساسه‌ی سپاو لشکر را کیشی

(۵)

اولادم نيه جي نشيڻم بي
وارثي تخت و جي نڪينم بي

من بويه هينده ماتو زو ڀرم
که بي اولادو بيڪسو ڀيرم
جوابي دايه وه وڙيري هوشيار
کوئي فدا تيم شاهي تاجدار
رو بکه درگای پادشای شاهان
معبودی بي باک تنهای لامکان
کاني کوی کرهم کرهم کاریه
هرکس کرهم کات کریم باریه

خزینہی زوری شاهانی قدیم
بوت به جي ماوه ای شاهي رحیم
تو امر بکه درگای بشکینن
زیر و زیو هموی زودهر بهینن
میدهن به فقیر هه تیو و هوار
به یادی معبود خدای کردگار
فقیران به نذر شاهانه شادین
اهالی له خوفی خراج آزاد بن

(۶)

هرچی به نندی به له به نندی خانه
به ره لایان که شاهی زه مانه

دانی بناغهی مسکین نه وازی
همو اهالی تا لیت بن رازی

دوعای فقیر و مسکین و هه ژار
زو قبول ته بی له لای کردگار

دوعای خیر آکن به دل بوت همو
قبول ته بی جا له لای خدا زو

کوری آبه خشی به تو کردگار
ته بی به وارث بوت ای شهریار

شاه که آمه ی بیست فرموی به وزیر
ای وزیری خاص پر عقلو تدبیر

بلی به جارچی جار بدا له شار
له ناو میدانو له کوچه و بازار

فقیر و مسکین هه تیوو هه ژار
همو بینه ناو قصری شهریار

تا به دستی خوم من بکم احسان
خزینهی شاهی بهش بکم لی یان

(۷)

دهس به جی ههلسا وزیر دانا
امری کرد جارچی له شار جارری دا

که بیانی زو له بر قصری شا
ههوا حاضرین شا احسان نه کا

سه ری بیانی شاهی بی وینه
زو چو کردیه وه درگای خزینه

آلتون و زیوو گوهری شهوار
هینایانه دهر به بارو خروار

کنجور مالی زور شای خاور دیار
به خشی به گداو هه تیوو هه ژار

خرچی جهوت سالی به خشی به دلشاد
له رتی خدادا به نذری اولاد

به ندی هرچی بون له به ندی خانه
به ره لای کردن شاهی زه مانه

چند وه ختی رابورد لاهه خداوند
نذری قبول کرد به بی چونو چند

حرمی شاهی خاور زمین بو
مژده ی پاشادادا که زگی پر بو

(۸)

خلاصه هتا نومانگ بو ته‌واو
هات و عده‌ی تشریف‌ملک زاده‌ی لاو
خواجه سرايان رویشته پای تخت
موده‌يان مینا بوشای بلند بخت
وتیان موده‌بی خدای کردگار
کوریکی به‌خشی به‌شای تاجدار
پادشای خاور هه‌لسا له‌سر تخت
چو بوناو قصری به‌رزی جوان بخت
سه‌یری کرد کوریک وه‌ک ماهی تابان
واپی به‌خشیوه حضرتی ن‌دان
شای خاور زمین که‌دی دست‌برد
سجده‌ی شکرانه‌ی بو خداوند برد
انجا به‌امری شای والا تبار
جارچی جارری داله‌ناو کوچی‌شار
شایی لوغاز بو له‌بر قصری شا
رپی میرو له‌بیک نه‌بو که‌بروا
همو حاکمان سرحد نشینان
بو حضوری شا هاتن دهر زه‌مان

(۹)

له گهل پیشکش بر مبارکبادی
چونه قصری شا به خوشی و شادی
هه تا مدهتی به زم و باده بو
مجلس فرح بخش به زم آماده و
اجا پاش آهنگ وزیری دانا
عاقل و پرر فام پسندیده ی شا
رویش کوره کی بو مجلس هینا
همو به جاری بویان کرد دوعا
کورسی نشینان هه لسانه مرپی
سجده ی شکر یان برد همو دهس به جی
استیره ناسان به حکمی اختر
ناوی کور یان نا به خورشید خاور
نایانه باو هس اختر شماری
له علی نجوم باش آگاداری
خه لات به خشان کرد شاهی خاور
همو شکر یان کرد بو خدای اکبر
کاتی که عمری بو به حوت ساله
روی که شایه وه وه کو لاله

(۱۰)

له پاش جهوت ساله ناردیانه مکتب
بو تحصیل کردن علوم و ادب

جهوت سال مکتب خویندنی یکسر

ته و او کرد زور باش شازاده‌ی خاور

قضاوای هیناروژی له روزان

رهختی بهار بو شازاده‌ی جوان

چو بو خدمتی شای خاور زمین

سجده‌ی برده بهر باو کی به تمکین

پادشا فرمود نوری بیناییم

ملکو مالو گنج کو کبه‌ی شاییم

بوچی تو هاتوی یاخوا فداات بم

خوم به قوربانی بژنو بالات بسم

بچو بو مکتب بخوینه علوم

علمی عالمان له توبی معلوم

هتا اگه‌یته س — روهختی شاه‌ی

آتخه‌مه س — ر تخت جابه دلخواهی

خورشید عرضی کرد علم ته واره

ایستا بهار هنگامی راه

(۱۱)

ته بی لطف بی شاهی تاجدار

رخستم بدهی بچم بوشکار

هتا له سایه ی پادشای بابام

که وز نو آسک من بگرم به دام

پادشا در حال کوتی به وزیر

آصفی دانا پرر عقیلو تدبیر

امر که جاردهن له ناو کوچهی شار

شازاده اچی بو راو و شکار

وزیری دانا امری کرد در حال

جارچی که و ته شار و ه کو بای شمال

به همو جاده و کولانی شار!

به ناو میدان و کوچهی بازارا

که و ا اهالی حاضرین ته و او

شازاده اچی بو شکار و راو

فراشان غلامی خاصی شهریار

جاریان ا کیشا له کوچهی ناوشار

دهنگی موزیقه و طیلی چاوشان

ا که یشته سر ته و جی که کشان

(۱۲)

بحری نژادان سر طویله‌ی شا
کومیتی نجدی پیو دامین سیا

اهاتن به ریز به لنجه و به ناز

جار جار وهك شهین ایا نکر د پرواز

توله و سه گ بو پورر اگه رران به تاو

تانجی بو کرویشك گه روی ادا ساو

ساده شاطران شیدای شوخ و شهنگ

ایاندا شیوه‌ی بتخانه‌ی فره‌نگ

له گل غلامان قدیمی درگا

ته‌واو خان زاده دوعای دولت‌خا

به ریزه همو آچون به راوه

به ده‌وره‌ی رخی شازاده شاهه

اهالی ناو شار زو بو تماشا

راوه‌ستان همو له میدانی شا

گشت چاوه روان بو که آخو کی بی

خورشیدی خاور بکه‌ویته ری

له ناکاو ده‌رکه‌وت له قصری زه‌رکار

شعله‌ی دایه ناو مخلوق و بازار

(۱۳)

که چاویان پی کهوت همو مخلوقات
دایان به دینی محمد صلوات

شعله نوری روی خورشیدی خاور
که و ته ناو شارو ایوانو منظر

اهالی ایکوت سبجانه یزدان
زور جوان خلقاندویه خورشیدی تابان

پاریزگاری بیت خالق اکبر
راسته که آیین خورشیدی خاور

خلاصه خورشید سوار بو له رخس

وهك جاری جاران شاهي جهان بخش

روی کرده صحرا و سهر به رزی کوسار

بو راو کردنی آهو وانی تاتار

سوارهکان همو وه کوشیری نهر

بلاو بونه وه له ناو دشتو دهر

آسکهکان له ترسی تازه سواران

هاتن به یکدا وهك باور باران

اهاته کوئی دهنک له سردیاران

دهنکی هات هاتی میری شکاران

(۱۴)

کهو له سر کوسار زو آهاته خوار
بو چاو پی کهوتن شای خاور دیار

زرنګه‌ی زه‌نګوله‌ی ملی یوزو باز
ده‌نګی آداوه به‌صد کیرو گاز

له‌پیش خورشیدا هیچ شهر یاری
وا نه‌ی کردبو راوو شکاری

له‌پر درویشی هات له‌دووا وه
هرو وه کو سرخوش وه‌ستا به‌پاوه

شان به‌که‌ول پوست ده‌س به‌عصاوه
هات وه‌ستا له‌لای حشمت پناوه

شازاده خورشید ووتی ای هه‌ژار
چندت بده‌می درهم و دینار

جوابی دایه‌وه درویشی مسکین
وتی فدات‌بم شای خاور زمین

عبدالو مسکین گداو هه‌ژارم
نه‌ک احتیاجی پاره‌و دینارم

تو له‌نوری پاک ذاتی سبحانی
من یا هو اکرم له‌دنیای فانی

ساقی اکم سهیری جه ولانی نازت
 به عشقی شاهی سازو ناسازت
 زور کردی مدحی شای خاور زمین
 خورشیدی خاور بیدستی به تمکین
 له پاشان خورشید غلامی بانگ کرد
 فرموی هراپستا بچو ده ستو برد
 تو نهم درویشه بیهروهه شار
 دای بنی له ناو قصری طلا کار
 میوان داری که له دیوانی من
 دای بنی له سر تخت زرنشانی من
 عودالی مسکین داماووهه ژار
 له گل غلام دا رویشه ناوشار
 شاهزاده هتا وعدهی ایواره
 مشغولی راوبو به بنی په ژاره
 کهلی شیرانو پلنگی خونخوار
 کوژران به تیغی شای خاور دیار
 شهو به سردا هات شاهزاده انجا
 راوی بطلال کرد که رایه وه دووا

(۱۶)

که گه یشته شار دابه‌زی له‌زین

ناردی هاته‌لای عودالی مسکین

جیکه‌ی نشان‌دا دابنا به‌حورمت

به‌خیر هاتنی‌کرد به‌قدرو عزت

ووتی ای عودال فقیری هه‌زار

بیکسو داماو به‌ر دروازه‌ی شار

قصه‌م بوبکه له‌روزگاران

البته که‌رراوی تو همو شاران

گام شارته دیوه خوشو دلکش‌بی

کام‌جی محبوه‌ی شوخو مه وه‌ش‌بی

توخوا پیم‌بلی هیچ مه‌که درو

کی له‌جوانیدا وه‌ک منه آخو

قسم به‌چقه‌و تاجی پادشا

تو اگر راستیم پی‌بلی ایستا

هینده گنج‌و مال دانه‌ی جواهر

آبه‌خشم به‌تو وه‌ک سنگی باهر

جوابی دابه‌وه عودالی هه‌زار

ووتی شهزاده‌ی شای خاور دیار

(۱۷)

روژی به تقدیر خلاق سبحان

من ریگام که و ته شاری چین قوربان

چند و هختی له وی من کرتتم قرار

اگر درام همو کولانو بازار

روژیک دیم مخلوق همو خروشا

فرش را خرا له میدانی شا

به فرشی جوانو به گولی ره نکین

رازاندیانه و ته واو شاری چین

پر سیم له شخصی که نه م غوغایه

چیه که آیت محشر پیدایه

ووتی ای فقیر هه ژاری چولکرد

مسکینی هه ژار بی خبر جه درد

امرو روژیکه کچی پادشا

نه چی بو سهیری باغی روح افزا

ناوی خرامان نازداری چینه

له سر زه مینا نه و بی قرینه

بچو توش بو خوت بهکا تماشا

تشریف آهینی خرامان ایستا

که تماشام کرده سرای عاقان
دیاری داله دور و هك مانگی تابان

له گهل دسته بی کینزو غلام
أهات به ریوه به ناز و هك نه مام
به لاما رابورد و هك روژی انور
له دلم صبرو آرام چووه دهر

ده ستم کرد به شین به گریه و زاری
را حـ تـ یم نه ما له بی قراری
چند سال مامه و به بی صبرو قرار
بی خورا کو خه و له بر عشقی یار

آخر هك زانیم ره نجم بی سوده
شین و گریانم پوچه و بی هوده
چومه لای نقاش زانای هونر وهر
لی سندم هزار تمن پاره ی زهر

بوی کیشام نقشی خرامانی چین
نامه سر دلم بو مایه ی تسکین
ایستا هاو ریکا هاو رازم نه وه
نازدارو ناز کیش جی نازم نه وه

(۱۹)

وہ ختی آمہی بیست خورشیدی خاور
سعاتی مات بو زویر بو مکر
لہ پاشان ووتی عودالی مسکین
بہ عشقی ذاتی جهان آفرین
دہ خیل تو خوا آمان صد آمان
نشام بدہ شکلی خرامان
یا زو نہو شکلہ بدہ نشام
یا بہ دسنی خوت بکیہہ گیانم
عبدال ہناسہی ساردی ہلکیشا
بہو ہناسہ بہ جگہری بیشا
دہری کرد شکلی خرامانی چین
دایہ خدمتی شای خاور زمین
خورشیدی خاور کہ رسمہ کھی دی
بربوہ گریان اندامی لہ رزی
بخہی دا درری لہ سر ہتا خوار
دہستی کرد بہ شین گریانو ہاوار
لہ دہنگی شین و ہاواری یکجار
غلامہ کانی کہ بون خہدار

(۲۰)

زو خبریان برد بو شاهی خاور
ووتیان په شیوه سازاده میروهر

پادشای خاور ههلسا له سرتخت
چو بوقصره کوی سازاده به جنت

ووتی روله گیان نوری بینا یم
ملکو مالو گنج کوکبهی شایم
نهم حاله چیه له تو داویه سر
فدای ناوت یم خورشیدی خاور

گنج و خزینهای قدیمی شاهان
له ریگهی تودا من دام به تالان
هموم به بادا فرزندی دولبر
تاتوی یم به خشی خالق اکبر

هرتوی وارث و جی نشینمی
هرتوی که خوشی دنیا و دینمی
نهم زانی گردون مهینه تادا یم
ناهومید نه یم من له شومین و جیم

هه وای شاری چین تو خستوته سر
به سر گردت یم نازداری سروهر

(۲۱)

راسته خرامان جوانو مه وه شه
بی باکو بی خوف وه کو آتسه
له عشقی چاوی چند پادشاهان
همو شیت بونو ماتو سرگردان
چند هزار لاوان که وتونه داوی
بخسیر بون به تایی پرچی خاوی
خاقانی باوکی توندو سرک شه
خاوهن لشکره وه کو آتسه
خصوص ریگهی چین زور خطرناکه
گیانه لهم فکره وازی بی چاکه
له ری دا هیه زور دیوی مردار
هر که سی بچیت نه بی گرفتار
من ترسم هیه دیوان بیه ریت
زبانم لال بی زحمت بدهن پیت
روله وازی نه دهستم به دامان
بوچی پیم آدهی دردی بی سامان
بترسه له آه سوزو زاری من
له واوه یلای سخت بی قراری من

(۲۲)

خورشیدی خاور و وقتی شهریار
تقدیری وایه خدای کردگار
که له باغی من توقهت نه خوی بهر
داغم بکیشی تا روژی محشر
که وتوته سهرم مهوای دولبهری
فرشته خویی پهری پیکری
گل اندام شیوه شیرین خرامی
هومیلا بالا خرامان نامی
اگر محبوبان دنیا سرتا سهر
شمشال قامه تان رووهک قورصو خور
هومیلای پهری شیرینی ارمن
لیلای عامری زلیخای یمن
همویان به نازو عشوه بینه لام
غیری خرامان لهمن بن حرام
پشیان نابم من له چونی چین
به حق خدا هر اروم یقین
افرموی خاقان چینی مشهوره
حاوهن لشکره پرذاتو زوره

(۲۳)

به توفیق حق جهان آفرین

هیچ ترسم نیه له خاقانی چین

آفرموی کهوا زوره له ریکا

دیوانو جادو عفریتی به خوا

به اذنی ذاتی جهاننداری پاک

له دیوو جادو عفریت نیمه پاک

به لی خرامان شوخو مه وه شه

بی باکو توندو وه کو آتسه

اگر لطافی بیت خااتی اکبر

توندی و سرکشی دهر ته چی له سر

رجاو التماس نهم بندهی کمتر

وایه له خدمت شهنشای خاور

دوعام بوبکهی له قاپی یزدان

له ایواراندا و سر له بیانان

چونکه دوعای تو زو ته بی گیرا

له بارگاهی خدای بی هاوتا

دوعاییک باوک ییسات بوفرزند

مقبوله و گیرا له لای خداوند

روم اُسوم قوربان من له خاکي پات
وه ختی آزانی حاضر م له لات

شای خاور زانی کهوا به یقین
شازاده نه چی بو وولاتی چین
گوتی روبه گیان که نه چی یاخوا
آگاهدارت بی ذاتی کبریا

له گهل خوت بیه گنجی فراوان
زیر و زیوی زور خیمه و خیابان
خطا هم خوتهن تا ملکی تاتار
کرد اکه مه وه سپا صد هزار

له گل چند وزیر عاقل و دانا
به دبدبه بهی خاص شاهانه اُجا
برو به دلخوش تو بو خرامان
په نا به ذاتی عظیمی یزدان

خورشیدی خاور و وتی باب به گیان
هیچ لازم نیه اساسی شاهان
عاشق چون له گل سپای فراوان
نه بی که بچیت بو خدمت جانان

(۲۵)

لازمه عاشق خاکی رنی یار بی

ذلیل و یکس زویر و غمبار بی

بلبل نه کیشی هتا ایشی خار

کهی ریگهی نه بی پچیته گلزار

منو کهو کهبی شاهی زور دوره

یاریده دهرم خدای غفوره

لازمه بچم من وه کو تبحار

بهو نوعه بچم کریاری دلدار

شا رخشا اچا ناردی له بازار

هینایان کوتال زورو بی شمار

گنج و خزینه دانهی سیم و زهر

مرواری و الماس یا قوتی احمر

ده قطار حوشر خاصه شاهانهی

قطارچی هینای له قطار خانه

استیره ناسان کردیان تماشای

ساعاتی سعد قطار بارکرا

خلاصه کلام خورشیدی خاور

به عونى خدا له شار هاته دهر

باوکی له حسرت هجرانی فرزند
دهمو چاوی خوی به نینوک هه لکند

خورشید به آهو ناله ی بی سامان
روی کرده صحرا و چول و یابان
مده تیکی زور رویش به تقدیر

به امری خدای عالم و بصیر
ریگای که وته دهر بندی عظیمی

دهر بندیکی زور به ترسویمی
پرر له کولاله و گولی هزار رهنگ
آدره و شانوه وهك سپای فرهنگ

خورشیدی خاور دابه ری له زین
پنای برد به ذات رب العالمین
اسپه که ی به رداله ناو مرغزار

خوی دانیشته له سر آوی چشمه سار
آوی خوارده وه له چشمه پرنور
کردی شکرانه ی خالق غفور

له پردیاری دادیوی بدکاری
بالای وه کو کبر دهم وهك موغاری

(۲۷)

برداشیکی زور گه وره ی گرتبوه دست
چناریکی پیوه کردبو په ی دست
چاوی کهوت به آسپ عفرتی بی دین
به آسمانه وه هاته سر زمین
خورشیدی خاور ووتی ای بدکار
واز بینه له آسپ دیوی بدکردار
اگینا به حق جهان داری پاک
لاشت وه کوسه گ آخه م له سهر خاک
وه ختی امه ی بیست اولادی ارژهنک
حه وای دا گورزی قورسی گران سنگ
دای له ناو قه دی خورشیدی خاور
آگاداری کرد پادشای اکبر
خورشید دهستی برد بوتیرو کهوا
په نای برد به ذات خالقی سبحان
دای له جگهری دیوی بدکردار
نعره ته ی کیشا رویشته ناو غار
خورشید بهره خشی ووت مایه ی ژینم
باعثی خوشی دنیاو هم دینم

(۲۸)

بو خوت بگه رری له ناو مرغزار
هتا وه کو من اچمه ناوی غار

خورشیدی خاور که چو بوناو غار
سهیری کرد نهوا دیوی بد کردار

هر انا لینی نه کا زاری و شین
له لاشه ی هر خوین نه تکیته زمین

که خورشیدی دی صلصالی بی دین
گورزی کرانی بو هاویشته به قین
دای له کمری سازاده ی خاور
آگاداری کرد خدای دادگر

خورشید شمشیری تیژی هه لکیشا
دای هینایه وه بو دیوی گومرا
دای له کمری صلصالی ناپاک
دیوی ملعونی کرد غلطانی خاک

گوئی گرت له پاشان خورشیدی سالار
دهنگه دهنگ اهات له قوژینی غار
ایکوت ای هاوار سیا چاره خوم
نکبت و بد بخت بد ستاره خوم

(۲۹)

یارب به حاجت رسولی سرور

یعنی محمد شافعی محشر

دلیلیکی خیر بنیره بولام

یاخو بم کوژه حیو لاینام

له ناو ته م غاری تاریکهی بی دهر

نجاتم بده خدای بانی سر

قدهری سرسام بو شای خاور زمین

که آوه کی یه ته کا زاری و شین

خورشیدی خاور چو به بی دهنگی

بزانی کسی یه بدینی رهنگی

بانگی کردو وتی تو کی یت درده دار

له ناو ته م غاره اناالی وازار

راستیم پی بلی دیوی یا پهری

نازداری عزیز کامین کشوهری

تو چلون هاتوی بو ته م مغاره

بو ناو ته م غاره ی تاریکو تاره

له پرر کچیکی جوانی دیده مست

هاته پیشه وه ده ست له نانی دست

(۳۰)

سلامی کړئو وهستا برانېهر
عليکي جواب دا خورشیدی خاور

ووتی باسی من یکجار گرانه

نهمه تقدیری خوای سبحانه

من پهری زادهم له نسلی ختام

لهم دونیا په دا وهك خور آشکرام

ناوم قمرناز نازداری ختام

ایسته یخسپری صلصالی بدرام

باو کم شا رخشا ختاشاریه

چپ گردی گردون امه کاریه

آموزام شاهي خوتن زه مینه

خاوه نی تخت و تاجو نګینه

ناوی بهروز شاه صاحب کماله

عمری یا چوارده یا پازده ساله

له عشقی یکتا من و بهروز شا

آسوتین وه کو پروانه ی چرا

بناغهی کاری خیرمان که و ته بین

چرخي آسمان رو تیکی دا زین

(۳۱)

روژی لهروژان وادهي نهو بهار
لهگل چند کنیز چومه ناو گلزار

سههیرانم ته کرد بهدلی غمبار

دل پر له غمو دزدی دوری یار

سههیرم کرد له پر وا لهروی هوا

دیوی جادوکار لهمن بو پهیدا

تاوی دایه ناو کهیزانی من

نازك نازداران عزیزانی من

وهختی منی دی دهستی برد بهقین

زو دهلی گرتم لهسهر روی زهمین

خستمیه سهر شان بهقین و بهقار

تموره ژهنان تاهاته مغار

چهن روژو چهن شهو بهههواوهبو

به بی خوردو خهو به ریکاهو بو

دوساله کهمن وام لهم مغاره

خوراکم طعام دبوی مرداره

توش بوم بهیانکه ناوو نشانت

شارو وولاتو جیگهو مکانت

(۳۲)

معلومه گه وره و عظیم الشانی

خوت مه فیه و تینه حیفه جوانی

تا صلصال نه هاتوته و ره خیرا

بررو ده خپله بیه و ره آنخوا

جوابی دایه و ره خورشیدی خاور

ووتی قرناز به عرنی داوهر

غلطانی خوینه صلصالی ناپاک

والاشهی پیدی که و توته سه ر خاک

پارچه پارچه م کرد دیوی جادوگر

روحی خبیثی چو و ره بو س—قمر

قرناز ووتی روحی شیرینم

مایه ی حیاتو سه رمایه ی دینم

لهم مغاردا که یشته فریام

توی هیوای دین و ره حه تی دنیا م

تو حقی خدای پاک و ذوالجلال

که و اتوی که یاند بو قتل صلصال

بوجی اگه رری مقصدت چیه

نهم هاتنه ی تو بی سبب نه

(۳۳)

من واغریم جرگو دل زامار
محروم و دورم له دیداری یار
مدهی دو ساله زویرو غمبارم
بو آموزای خوم زور بی قرارم
آمان و ده خیل ای شیری سروهر
بیه خشه کنیز کینهی کمتر
تو اصلت پاکه شیری بی آمان
بم که به خاطر همو امامان
آمه ییست خورشید بر بوه گریان
له چاوی رژا فرمیسک وهك باران
ووقی ای نازدار به حق رسول
وا به خوشکی خوم من نوم کرد قبول
قصه ی پرو پوچ تو مه که خیال
آگای لیمانه خوای ذو الجلال
نوش لطف بی نازداری خه تا
من قبول بکه له جیاتی برا
دوکار له دنیا نابی فهوت قوربان
مهردی له نامه رد نامه رد له مهردان

(۳۴)

من هتا ماوم سهرم له ریته
روحم به سر گرد خاکی بهر پیته

جوابی دایه وه خورشیدی خاوه

ووتی گیانه کم نازداری کشوهر

اصلم شازادهی خاوه زه مینه
عزمی سفرم بوشاری چینه

بو خرامانی شازادهی خاقان

گرتومه ته بهر چولو بیابان

به لکو به لطفی جهان آفرین

شادیم به دیدار خرامانی چین

رجاو تمنای خورشیدی هه ژار

لای تو آه به ای خوشکی نازدان

صبح و ایراران له قاپی خدا

به دلیکی پاک بوم به کهی دوعا

قرناز آجا به ربوه گریان

ووتی به خورشید عزیزتر له گیان

هومیم وایه له قاپی یردان

شادی به وصلی نازداری خاقان

لهوی مانهوه شهو هتا مهر

گروژ له بورجی مشرق غماته دهر

قرناز له گل خورشیدی غمگین

هه لسان به گورجی سواربون له زین

چهن روژو چهن شهو رویشتن به جخت

آرامیان نه بو به وه ختو بی وه خت

به امری خدا روژی له روژان

آروین له ناو چولو بیابان

چونه ناو دهر بند به رزو عظیمی

دهربندیکی زور پر ترسو بیمی

دو کیوی گه وره گه یبوه آسمان

پر بو له دیوو جنوکه و شیطان

رهش دا گیرسابو وه کو کوره ی نار

هیچ کس له ویدا نه ی اگرت قرار

سامی اوهنده انیشته سهر دل

سامی سامداری زوا کرد باطل

سه یریان کرد له دور اهات به لای

(۳۶)

دو چاوی وه کو دو چرای پر نور
هروهك كه ربأ ادره وشا له دور

هنامه‌ی ادا بلیسه‌ی آگر

له ده می گر ره‌ی اهنایه ده

اهات به ریوه وهك کیوی الوه‌ند

به تاو روی کرده سه‌ر ریگه‌ی ده‌ربند

خورشیدی خاوه‌ر ووتی قمرناز

دابه‌زی له‌زین ای خوشکی ده‌م‌ساز

هتا من بچم سهر ازدها

انشاء الله اکهم دفعی به‌لای خوا

قمرناز ووتی خدا یارت بی

دوعای کنج‌العرش آگنا‌ذارت بی

دابه‌زی له‌زین شای خاوه‌ر دیار

کیشای آهی سارد له‌به‌ر دوری یار

تیریکی هسته ناو مالی گه‌وان

پتای برد به‌ذات عظیمی سبحان

دای له‌طوفی سهر ازدهای ناپاک

له‌کلکی ده‌رچو چه‌قی له‌ناو خاک

(۳۷)

جا کھوته سهر خاک شای خاوه ز زمین

سجدهی برد بوذات رب العالمین

قرناز آجا ووتی برادر

پاریز گارت بی خالق اکبر

به شانو شوکت دلیری وشاهی

امثال نیه لهمه تا ماهی

هرتو روستمی روستم چه کاره

له آقاری تو له کوی دیاره

چهن ساله له ترسی اژدهای بدخوا

کس نهی توانیوه بیرهدا بروا

چهن پادشاهی خاوه ن تخت و تاج

هاتون و پیان نه کراوه علاج

جوابی دایه وه خورشیدی خاوه

ووتی به عوننی خدای بانی سهر

هتا کو زندوی دهوری جهانم

قاتلی دیوو جادو گهرام

خولا صه دیسان بون سواری زین

به دلی پرغم رویشتن بوچین

(۳۸)

هتا چن روژی رویشان به غار
روژیک به تقدیر خدای کردگار

گه یشته داوین که ژو کوساری
چشمه و سه راوی باغو گولزاری

ناگاه دیاری داوهک چرای پرنور
قه لای عظیمی دیار بو له دور

باغو بوستانو گل و گولزار بو

فرح به خشی دل عاشقی زار بو

گل خیمه ی و ابو وهک سپای فرهنگ
آدره و شاهیه وه له صد هزار رهنگ

خورشیدی خاوه ر ووتی قرناز

لیره دابهزه ای خوشکی دهمساز

تامن بز انم که نهم گولزاره

نهم قه لا به رزه و سپی حصاره

جیکاو مسکنی کام پادشایه

تی بگم آخو که چی تیدایه

خورشیدی خاوه ر چو بوناو گلزار

آگه ر را له ناو گل غنچه ی بهار

(۳۹)

سهیری کرد شخصی و اهله قهلاوه
به تاوو تعجیل اُمت به راوه

بانگی هکرد ووتی برو ای سوار
بجو دره وه له ناو لاله زار
اُکینا به حق جهان داری پاک
هر ایستا لاشهت آخه مه سر خاک

خورشیدی خاوه ووتی ای جوان
امرو به تقدیر خدای لایکان
ریکام که و ته ناو ته م چشمه و گلزار
هتا سماعاتی تیا اُگرم قرار

سه زم سورماوه من له م گلزاره
له م قهلا که وره ی هیچکس نه داره
راستیم پیل جی کام سرداره
له گل من بوجی دلت پر قاره

بوج نیه قدری میوان له لاتان
میوانم ایتر ایوه و خداتان
پیاوه که انجا جوابی داوه
ووتی ته م قهلاو باغو سه راوه

(٤٠)

جیکای بهروزی کشورستانه
سهردارو گه وره ی گشت سالارانه

آمه چهن وه خته چوره بو شکار

ایستادیته وه بو ناو مرغزار

شاهی که مغرور توندو سهر گه شه

بی باکو بی خوف وینه ی آتسه

دیاره نجیبو عظیم الشانی

احوالی پیای گه وره آزانی

هتا کو بهروز نه هاتوته وه

تو هه لسه بررو بهرئی خوته وه

خورشیدی خاوه رووتی ای جوان

قسم به ذاتی خالقی جهان

هتا نه ینم بهروزی سروره

له ناو نه م باغه من نارومه دهر

له پر دیاری دا بهروزی دلیر

له گه ل چند سواری هات مانتدی شیر

تماشای اکر ددی له ناو گلزار

سواری یکی غریب گرتویه قرار

(٤١)

به زری و خودی زهرنگاره وه

به تاج و چقهی ش—هر یاره وه

وبنه ی روستمی مازندرانه

یا کین خسروی شاه ی ایرانه

به روزی سرور بانگی کرد به قار

ووقی ای سوار هرزه ی نابکار

بوچی هاتویه ناو گلزاری من

اجل توی هینا بو شکاری من

شاهانی دنیا بیین نامی من

وهك بی آله رزن شه و له سامی من

آمنه ی ووت دهستی برد زو بو شمشیر

نعره ته ی کیشا هر وهك نه رره شیر

خورشید تیریکی خسته ناو که وان

پنای برد به ذات عظیمی س—بحان

تیره کی هاویش—ت به دلی پرسوز

دای له سر سنگی اسپه کی به روز

به روزی سرور که ورته سرزه مین

خورشید کند ی حه وادا به قین

(۴۲)

به حلقه‌ی کند کردی گرفتار

بهستی دهستو پی بهروزی سالار

غلامه‌کانی بهروز جا به‌قین

گرتیان چوارده‌وری شای خاورزمین

خورشید هلی گرت کیانی قلغان

اسپه‌کدی تاوداروی کرده میدان

نیزه‌ی زه‌هراوی له هرکس نه‌دا

ره‌کی حیاتی زو ده‌ر آکیشا

غلامه‌کانی بهروزی سالار

ناعلاج هموزو کردیان فرار

چووه‌سهر سینه‌ی بهروزی والا

خنجری تیوی له کیلان کیشا

بهروزشا اجماکیشای آهی سهرد

لی پارایه‌وه ووتی جوان مه‌رد

عفوکه قصور بنده پرر ختام

مرحمت بکه پینخشه گونام

بکه‌ره گویچکم حلقه‌ی غلامان

تومه‌که قندی قتل نه‌وجوانان

(۴۳)

من حسره تمندی دیداری یارم
بوهداری یار زور بی قرارم
دوساله من بو دلدارم خجل
زور ترسم هیه داغ بیه مه گل
یارم یخسیری دهستی صلصاله
دیویکی پیسو زور بدافعاله
بنده شازادهی ختن زه مینم
خواهن تاج و تخت چقه و نکینم
بور دوم له تاج و تختی ختن شار
لیره دانیشتم له بهر دوری یار
ایسته لهم باغه من زیده وانم
هاورازو رفیق گشت بلبلانم
به شهو انالم له گل بلبلان
من بویاری خوم اوان بوگلان
معلومه که تو گوره و سرورهی
زور رجا اکهم که لیم بیوری
خورشید آمه ی پیست بهر بووه زاری
له چاوی فرمیسک به مشت آباری

(٤٤)

خنجری تورد ا جا مه اسا به جخت

ووتی به بهروز ای برای نیک بخت

قسم به ذاتی خدای بی هاتا

من توم قبول کرد و اله جی برا

چونکه توش وه کمن په شیوی یاری

له دوری یاری دل برینساری

بهر بووه گریان بهروزی سالار

ووتی به ذاتی خوی جهاندار

هتا کو ماوم بو نیک نامیت

اکمه گو بچکه م حلقه ی غلامیت

مهلمه تی بو برد بهروزی سرور

ماچی کرده ستی خورشیدی خاور

له پاشان خورشید ووتی به بهروز

مژده بی له تو رفیقی دلسوز

کچی دا نیشته وه پهرنی گلزار

بجو بی هینه قصری زهرنگار

ناوی (قرنار) خه اقی ختایه

دو ساله دیلی دیوی گوم رایه

(۴۵)

صلصالی ذیوم کرد غلطانی خاک
جرگیم به مودای خنجر کرده وه چاک

له مغاری دیو من هینامه دهر
قبولی کردم تهو به براده ر
هر روز که بیستی ناوی قرناز
طیری دهرونی به ربووه پرواز

ووتی به خورشید و شیدی سروهر
به قوربانت بی گیانم براده ر
هر قرنازه جیکای نازمه
آموزای دلسوز آوات خوازمه

من بو قرناز آنالیم به زار
سعاتی نیمه آرام و قرا

نه پارامه وه له تو بو گیانم
تهم ویست بدینم روحی ره وانم

قصر و ته لاری خاصه ی شهریار
یاخوا ویرانی بی دیداری یار

به گریانه وه خورشیدی خاوه ر
ووتی به هر روز گیانی براده ر

(۴۶)

صد شکر به ذات حق کردگار
تو نه گوشت امرو له میدانی کار

والا رسـوایی و ندامت
هر بومن نه بو تا کو قیامت

حرم نشینان شازادهی ختن
همو خروشان چونه ناو چمن

دی یان قرناز داتیشته غمگین
سهری وا له سهر اژنوی به تمکین

قرناز سهیری کرد همویی ناسی
سهعاتی سرسام بو به که سامی

که هاته هوش خوی بهر بووه گریان
دای به سهر خویا به شین و افغان

حرم نشینان له ده وره ی جهم بو
دهنگی واوه یلاو شین و ماتم بو

آخر به حرمت کردیان سوار
چونه ناو قصری خاصی زه رنگار

نهم مزده به یان برد بو پادشا
ناوشارو میدان چراغان کرا

(۴۷)

شا رخشا له گل سردارانې شار
سواربون همو هاتن بو گلزار

قرناز له لای خورشیدی خاوه
مانندی کنیز وهستا برامبه

خورشیدی خاوه ووتی قرناز
شکرانهم به ذات خدای کارساز

که نجات بو له بهندی جادو

شاد بوی به دیدار قه ورو خویشتزو

رجام وهایه صبحو ایواران

پاریتیه وه له خوای سببحان

بلکو به اطفی جهان آفرین

شادیم به وصلی خرامانی چین

ده روزو ده شهو ته و او سرانسر

شای لوغان بو بو شاهی خاوه

هناکو ده روز به زمی باده بو

مجلس فرح بخش ساقی ساده بو

شهو ی له مجلس خورشیدی خاوه

هاتوه فکری نازداری کشوه

(۴۸)

آهیکي کيشا به دلي غمبار

يځه ي خوي درري له سر هتا خوار

ايگوت من دايم عيش و نوشمه

بازداري خاقان فراموشمه

به قرنازي فرمو هر ايستا

تشريفت پچي بولاي پادشا

ته بي لطفي بي شارخشاى سروهر

روانه م بکات بو شاري دواړ

زور حسره تمندی ديداري يارم

بو ديداري يار زور بي قرارم

قرناز روښت به گريانه وه

به آهو ناله ي فراوانه وه

بجده ي برده بهر پايتهختي پدر

که يازدي قصه ي خورشيدى خاور

شارخشا له گل بهروزي سروهر

چونه خدمتي شازاده ي خاور

شارخشا ووتى اى شاهي خاور

تو هه وای شاري چيفت وا له سر

(٤٩)

به لاثم معلومه ای شاهی سرور

هیچ سودت نیه غیری دردی سهر

چونکه خاقانی چینی مشهوره

خاوهن سپاو سان به ذاتو زوره

شاهان اله رزن له زوری سامی

هزار وهك فغفور هیسه غلامی

خصوص خرامان شوخو سرک شه

بی باکو مغرور هروهك آت شه

دایم خه ریکی سهیرانی باغه

سرمست و توندو به رزه ده ماغه

له ختاو خوتن تاشاری تانار

آلیم بوت بی نن نازداران هزار

هر نازداریکیان که دلخیزات بی

بوتوی آهینم مایه بی نازت بی

خورشید آمه بی ییست آهیک کیشا

جوابی دایه وه ووتن پادشا

به توفیقی ذات جهان آفرین

من پروام نیه له خاقانی چین

(۵۰)

هر چند خرامان توندو سرکه‌شی بی

مغورو بی باک وه کو آتش بی

اگر لطفی بی خدای بانی سه‌ر

توندی و سرکه‌شی دهر اچی له‌سه‌ر

اگر نازداران دنیا مرانسر

بالا شمشالان جبین قورصی خور

هومیلای پهری ش—یرینی ارمن

ایلای عامری زلیخای یمین

همو به یکجار خویان بین بولام

غهری خرامان له‌من بن حرام

به حق خدای جهان آفرین

ناکه‌ر ریمه‌وه من له‌ریگه‌ی چین

اگر لطفی بیت شاه‌ی تاجدار

ابی من بروم بو دیده‌نی یار

به لام تمنای خورشیدی خاوه‌ر

وایه له‌خدمت پادشای سروهر

کاری قمرناز بهروزی سالار

زو به‌جی بینی شاه‌ی تاجدار

(۵۱)

هر روز آمده بیست لهجی خوی ههلسا

عرض کرد ووتی شای خاوره ماوا

شرط بی لهه رگای جهانداري پاك

تا روزی لاشهم اُسـپـیرن به خاك

مهاكو خورشید نه گاه به مرام

وصلی قمرناز له من بی حرام

قسم به ذاتی جهان آفرین

من له خدمتا دیم تاشاری چین

شارخشا انجا زانی به یقین

خورشیدی خاوره هر نه چی بوچین

ووتی به خورشید رشیدی سروهر

له گل خوت بیه تو سپاو لشکر

له ختاو خوتن تاواری تاناو

انیرم بوت بی شپای بی شمار

به کوکبهی خاص اساسی شاهي

له گل سپادا جا بیه راهی

خورشیدی خاوره ووتی پادشا

لازم نه لشکرو سپا

(۵۲)

به لاثم املهوی بهرسمی تجار

من بچم بوچین بو دیده نی یار

اچما شارخشا ناردی له بازار

هینایان کوتال زهرکار به قطار

گنج و جواهر دانهی زیور زهر

یا قوت و الماس مرواری و گوهر

چهن قطار حوشر خاصه شاهانه

ناردی هینایان له قطار خانه

به وعدهی ۳ روز تدارك کرا

کاری تجاری ته و او ریک خرا

استیره ناسان هاتن دستو برد

سعاتی باشیان در حال معلوم کرد

خورشیدی خاوهر بهروزی سروهر

چونه خدمتی پادشای کشوهر

شارخشا ووتی بهروزی دانا

سپاردم به تو شای خاوهر ماوا

سپاردم به تو شای خاوهر زمین

توش اسپیرم به جهان آفرین

(۵۳)

خورشید رویشته ناو حرم سهر

به قرنازی ووت ای حوری لقا

نه بی به یانیان له گل ایواران

دوعامان بربکی له قاپی یزدان

قرناز ووتی به هناسهی سارد

برای عزیزم شازادهی نه بهرد

هومیدم هیبه به حی اکبر

به اعجازی خاص رسولی سروهر

توفیقت بدات رب العالمین

شادی به وصلی خرامانی چین

خورشید زور گریا له گل قرناز

طیر له حه واره که و تن له پرواز

خلاصه خورشید سواربو له زین

له گل بهروز شا به عرو تمکین

سهر به هوای عشق خرامانه وه

دل به غم و درد بی سامانه وه

شهوان به به زم و صدای عود و ساز

روژان به هات هات دهنگی طلی باز

(۵۴)

به سه یران کردن صحرا و سرزمین
هتا گه یشته نه زیك شاری چین

و هختی شارده رکوت بهروزی سالار
ووتی به خورشید شای خاوه و دیار

موده بی آمه پایتختی چین
ماوای خرامان شوخی شیرینه

خورشیدی خاوه و کردی سه یری چین
بهر بووه گریان به دلی غمگین

ووتی السلام قبله ی یقینم
منزلکای شریف یاری شیرینم

روح فدات بی نازداری دوا بر
بو تو دهر هاتم له ملکی پدر

بو تو وهك آسکی ولد گوم کرده

من واکه دریم هرده به هرده

دای له ده ماغی دوا ی شاری چین

شیتو شیدا شای خاوه و رزمین

فرمیسکی مهل رشت کیشای آهی سخت

بی هوش بو خورشید شازاده ی نیک بخت

بهروز جاووتی ای برای شیرین
 و خستم بده من بچم بو چین
 به رسم و قانون تجماران هتا
 له پیشا بچم بو کاروان سرا
 له پاش من اچما تو له گل قطار
 تشریف بهینه کاروان سرای شار
 جوانی دایه وه خورشیدی سروهر
 ووتی به خیرچی گیانی برادر
 تو خوت آزانی ای برای پررقام
 بچو کاری خوت بده سر انجام
 سهرم شیوایی عشقی دلداره
 سامن به سودای چینم چه کاره
 منیش به ناله و شیوه ن و گریان
 نه بی بروم بو خدمت خرامان
 به توزو غبار لیو به گرده وه
 به فیرمیسکی آل و رهنگی زرده وه
 بلکو به زه نی پیا بیت دولبر
 قبول بکات به بنده ی کمتر

خلاصه بهروز رویشته ناوشار
چو بولای شخصی کاروانسرا دار

ووتی منزلت زو بده صفا

تجاری هاتوره له شاری خه تا

ده قطار حوشر گوهر باریه تی
خورشیدی خاور سه ر قطاریه تی

دهس به جی ههلسا کاروانسرا دار

جیگار منزلی پاک کردو تبار

له پاشان بهروز گه رایه وه دووا

چو بو خدمتی شای خاور ماوا

به صدا احترام هینایه ناو چین

په ری زادانی رعناو نازه نین

هاتنه سه ریگا وهستان برام بهر

بو چار پی گه و تن خورشیدی خاور

خورشیدی خاور به دلی غمبار

گه یشت بو منزل کاروانسرا دار

کوتالو مالی گشت هینایه دهر

زیو وزیر له گل مرواری و گوهر

(۵۷)

قاو که رته همو مخلوقی ناوشار
ناو کوچه و کولان میدانی بازار
تجاری ماتوره گوهر باریه تی
خورشیدی خاوره مهر قطاریه تی

دهسته دهسته خلق به عزمی سودا
محبوبانی شار چون بوتماش

بازی خه و دیتی خرامانی چین

اچا بابکه یی بازی خرامان
وحشی بی مروت یدین و آمان

پشتی به سنبو بو عاشق کوشتن
تیری برژانگی ایگرد خوین رشتن

سرتاپا به نوری قدرت سرشت بو

بالا دهستی حور باغی بهشت بو

جوانو نازنین غزاله ی چین بو

گونای وهك مانگی چوارده مین بو

اگرچه ی سیایی شهوی ظلمانی

خستبویه سر جبهه و پیشانی

زلفی دەرچوبو له ژیر عره قچین
ایهینا نرخی هزار شاری چین

ره شماری زلفان پر له پیچو خم
بو بون به حرس خال و سینه و مه م

ابروی وهك كدوان گورگیری بهرام
یاخو هلالی يك شهوی تمام

اگرچه کانی ره شی چین چینی
ایکرد طوافی لعلی ماچینی

دوچاوی مهستی ترتیب دهی حق
کردبوی سرمشق عاشقان بو عشق

دهی وهك یا قوت پر بو له گوهر

پروه رده بو بون به شهیدو شکر

چناگهی شهوقی آداوه له دور

وه کو گوی بلور یا کومه لی نور

کردن صراحی وهك مینای بی گرد

دیاربو له بان چالی تین زرد

مه مکی شکره سیو یالیموی کال بو

یاخو شه مامه ی زهر دی بی خال بو

(۵۹)

بالای وەك نەمام نەو تولى عەرر
لەلای بی قدر بو سرو و صنوبر
لەگل چل کنیز دایم لەگولزار
سەیرانی اکرد محبوبةی نازدار
شەویك بە تقدیری جهان آفرین
چووه ناوجیگا خرامانی چین
سەری خسته سەر سەزینی زرکار
کەخەوی لی کەوت محبوبةی نازدار
لەپراپەری لەخەوی شیرین
کنیزیکی نارد خرامانی چین
ووتی بانگ بکە دایە بوم ایستە
خەویکم دیوہ هیچ رامەوہستە
دایەیان هینا بولای خرامان
بەخیر هاتی کردووتی دایەگیان
هەرتوی دلسوزو هاورازی دردم
آگاداری حال هەناسەى سەردم
من کاتی سەرم خسته سەر سەزین
دیم کە غوغانی پیدابو لەچین

(۶۰)

عالم خروشا شیوهن که و ته شار
به یه کا هاتن مخلوق بازار

سه یرم کرد له پر خاقان پیدابو

به پر وشه وه روی کرده من و و

پر سیم له باو کم که ای شهر یار

چیه ته م شوره پیدابو له شار

و و تی گیانه کم نوری بینایم

ملکو مال و گنج کو که بی شایم

ته لین سازاده ی شای خاوه زه مین

لشکرو سه پای هیناوه بوچین

داوای خرامان ته کا بویه و ا

مخلوق به جاری همو په شوکا

من که ا مهم بیست له خاقانی چین

خبرم بو وه له خه وی شیرین

آزانم له ده ور چرخ آسمان

شهر و شوری زور و ته دالمان

دایه و و تی پی غم مه گره له دل

خه وی مهستی به باطله باطل

(۶۱)

له پاشان ووتی روله‌ی نازنه‌نین
به حق‌ی خدای جهان آفرین

منیش نه‌م خه‌وهم دیوه وه‌کو تو
هوشم نه‌ماوه نه‌و نه‌مای نو

به‌لام دخیلیم هیچ‌مه‌به غمگین

خه‌وی سرخوشی بطلاه یقین

کوی بگره لده‌نگ عودو سازو تار

بزاین چیه قضای کردگار

باسی بردنی صوره‌تی خرامان له‌طرف دایه‌وه

بو بازار که خلق تماشای بکات

روژی خرامان ووتی دایه گیان

صوره‌تم بیه امر و بومیدان

نشانی بده تو به‌تجاران

به‌اهلی شار و به‌مکانداران

بسینه حق تماشایک جار

ژیوو زیری زور درم و دینار

سه‌ر له بیانی دایه‌ی حیه‌کار

رسمی خرامانی برده ناو بازار

(۶۲)

ایگرا یک یک به تجارانا

به کوچو کولان به بازارانا

هر کس نه یبینی اگر یازار زار

نه یدا به دایه درهمو دینار

تقدیر نه وروژه خورشیدی خاوه ر

بوراوو شکار رویشتبوه دهر

بهروز مابوه وه له حجره ی زرکار

دایه که بوی برد صوره تی دلدار

امری کرد در حال بهروزی سروهر

کرا به شاباشی پرر به خوانی زهر

له گل چهن پارچه مطاعی زرکار

ووتی به یادی خورشیدی نازدار

وهختی امه ی بیست دایه ی کونه سال

خهوی خرامانی که و ته وه خیال

متحیربو له حالی تجمار

له عقلو کمال مه تای گران بار

زانی نیه تی شیوه ی تجماری

گونای ادرموشی به شهر یاری

(۶۳)

له لای معلومه که شهریاره

هاتی بو چین بو دینی یاره

خوانی زیو وزیر کاله ی گران بار

بردیهوه دایه بو خدمت دلدار

چو بو خدمتی خرامانی چین

پاره و کوتالی دانا له زمین

که امانه ی دی نازداری خاقان

به بی اختیار به ربوه گریان

ووتی نشانه ی خهوم دیاربو

نم مه رایه بو که له ناو شاربو

ووتی به دایه امه هی کی به

کی به نهم همو مالای که پی به

نهمه قیمتی گشت شاری چین

نه وه کو هرچین هینی زه مینه

دایه ووتی پی ای نازدار خاقان

امرو صوره تی توم بردبو میدان

که نشانم دا به خلقی بازار

به دوکاندارو کاسبو تجار

(۶۴)

چومه دوکانی گوهر فروشی
جوانی محبوب پر عقل و هوشی

سرتاپای بی عیب شوخ و نازدار بو
یقینم مه یه که شهریار بو
خطی نه داوه هیشتا ساده یه
بالای وک سروده که آزاده یه

معلومه تازه هاتووه بوشار
آلبرت به دوردی بووه گرفتار
من تجارانم زور دیوه به خدا
شیوهی تجاری نیسه ادا

که رسمی تودی آهی مه اکیشا
قطوی یاقوت و گوهری مینا
خوانی داوا کرد و ژانویه سهر خوان
ووقی به یادی خورشیدی خاقان

خوانیکی تری پر کرد له گوهر
ووقی به یادی خورشیدی خاوهز
آیتر نازانم خورشید چهکاره
وما معلومه برای تجاره

(۶۵)

ایتر تو خوتی صاحب اختیار

توی نوری چاوی شاهی تاجدار

بازی رویشنی خرامان بو بازار

و چاو که و تنی به خورشید خاوه ر

فکری کرده وه خرامانی چین

ووتی به دایه ای گیانی شیرین

معلومه ایسته فصلی بهاره

وه ختی سه یرانی باغو و گولزاره

بلبل آخوینی له صحنی چمن

چمن پر گوله و لاله و یاسمن

وه ختی سه یرانی نازداری چینه

باغی روح افزا جوان و ره نکیسه

نه بی جار چیان جار بدهن له شار

له ککوچه و کولان میدانی بازار

که سبه یینی زو خرامانی شا

آچی بو سه یری باغو تماشا

بو دیتی نهو بکهن انتظار

هوو خلایق له میدانی شار

(۶۶)

بلکو تی بگم کہ تہو تجارہ

خلق کام شارہ چہ چہ کارہ

بو کی آگہری بوچی غمکینہ

بو کی ہودالی بازاری چینہ

لہ کیوہ دلی وا اگر تویہ غم

اسوتی وہ کو پروانہ کی شم

بہ تیری غمزدی کی بریندارہ

برچی اسبابر شیوہی تجارہ

وہ ختی چراغان اکرا لہ بارار

خورشید ہاتھ وہ اہراو و شکار

گولاو پاش کرا جادہ کانی چین

رایان خست فرشی الوان و رہنگین

فراشرو جارچی خاصہی شہریار

جاریان آکشا لہ کوچہ و بازار

خورشیدی خاور و ووقی بہ بہروز

چیہ تہم حالہ ای یاری دلسوز

جوابی دایہ وہ بہروزی سروہر

ووقی فدات بہم سازادہی خاورہر

(۶۷)

جارچی جاری داله کوچه و بازار
خرامان سبهی نهچی بو گولزار
دایه هینابوی شکلی خرامان
گوهر و پاره م بو کرده سهر خوان
کردم پیشکشی نازداری کشور
و وتم به یادی خورشیدی خاور
خورشید ووقی پی آرامی گیانم
گه وره بیت کردوه روحی ره وانم
خلاصه شهوی خورشیدی خاور
خه و نه چووه چاوی له عشقی دوا بر
باغه وان به امری خرامانی چین
گولزاریان تزیین کرده وه ره ننگین
خورشیدی خاور له جیگه هه لسا
جلو لباسی حریری پوشا
خوی رازانده و د جوانو ره نگار ره ننگ
چونه بهر گولزار محبوبه ی قه شنک
له پر پیدا بو ددنگی هه راوشور
خرامانی چین وهك مانگ هاته دهر

(۹۸)

که ده رگوت یاری آفتاو طلعت

غوغا پیداو وهك روزی قیامت

له گل چل کنیز زولفان عنبرین

آهات به ریوه خرامانی چین

به لنجه و به لار وهك طاووسی هست

ده سته پی کلی گرتبوه ده ست

به صد غمزه و ناز یاری دل افروز

که یه به رده می خورشیدو بهروز

که دی جمالی خورشیدی خاوه ر

آگر له دلی و جه رگی کردی سهر

عاشق و شیدای بونو بالای بو

شیتی رو خسارو بالای آلا بو

آمیکی ساردی هه لکیشا له دل

دایه ی طلب کرد یاری جبین گل

ووتی دایه گیان هرتوی هاورازم

توی آگاداری دلی ناسازم

له م ده سته گوله بده به تجمار

بی خرامان ناردویه بویار

(۶۹)

به پیشکشی بی نهم جیگهو ماوا
یتسه لام زو بوباغی فرح افزا
له گل خوی یینی هرچی باری به
خرامانی چین خریداری به
دایه به امری نازداری دولبر
چو بوبه رده می خورشیدی خاوه ر
ووتی ای مہردی نجار خرامان
نهم دهسته گولہی بوناردوی قوربان
شفایه بوایشی دلی درده دار
وری گره لی دی بونی دهستی یار
وره بوسه یری گلزاری دولبر
همو اموالت بهینه یک سهر
خورشید گولہ کی وەرگرت دستوبرد
جینگای دسته کی چهن جادی ماچ کرد
ووتی به بهروز گیانی برادر
بدہ به دایه چهن دانه گوهر
له سهر امری نهو بهروزی سالار
چهن دانه ی دا به دایه ی حیلکار

(۷۰)

حاصلی هردو گهرا نه وه دووا
به دلیکی خوش بوکاروان سهر

به بهروزی ووت خورشیدی خاوه

به سر کردت بهم گیانی براده

هر تو دل سوزو برای خاصی
رفیق چول گرد حق شناسمی

سبهي به امری خرامانی شا

نه بی پچینه باغی روح افزا

تو چی افرموی گیانی براده

نه وهك بزانی خاقانی کشوه

جوابی دایه وه بهروزی سالار

ووتی به حق خالق جبار

هتا کو زندوی روی سهر بساطم

عبود نوکهری قوم گیان فدا تم

به عونی خدای رب العالمین

هیچ باکم نه له خاقانی چین

وه ختی اچینه باغی روح افزا

آگه ینه خدمت خرامانی شا

(۷۱)

خرامان کهوا شازادهی چینه
رقیبی زوری هر له کمینه

ووقی به بهروز خورشید براکیان

اچین به ترتیب جمعی تجاران

به لام لازمه بهروزی سالار

تو له که لاییت که اچمه لای یار

چونکه من هوشم نه ماره له سهر

شیم له عشقی جمالی دولبر

هنا بیانی آهه کاریان بو

باسی گفتگوی لای دلداریان بو

سبه بی هه لسان له گل غلامان

هه لیان گرد کوتالو مالی فراوان

یا قوت و الماس پیروزی خوشه رنگ

لعلی بدخشان کوتالی فره نگ

خورشید جا له گل بهروزی سروهر

چون بو گولزاری روح افزای دولبر

سپی چناران که پیونه اوج

له شنه ی شه مال سر آواید موج

(۷۲)

له سه ر چنارو سروو دار گولان

أهات شیوه نو ناله ی بلبلان

آوی زلالی وهك آوی كوثر

له فواره ی بلور ارژا وهك گوهر

فرکس بهوینه ی محبوبه ی سرمست

شقایق مینای مهی گرتبوه دهست

کلی رهنکار رهنک له گل ارغوان

آیابدا شیوه ی جوانی خرامان

سه یری باغی کرد خورشیدی خاوه ر

له هردو چاوی فرمیسك کردی مهر

أجا خبریان نارد بو خرامان

ووتیان وا هاتن قوربان تجاران

به امر و فرمان شوخی سوسن خال

بزم و آهنگی در حال کرد بطل

خرامان ههلسا وهك طاووسه ی مهست

شمامه ی طلای گرتبوه دهست

به لنجه و به ناز له گل کنیزان

هات بودیده نی تجاری میوان

(۷۳)

چو دانیشست له سهر تختی زرنگار
ووقی به دایه پیل به تجمار
بهین ~~کو~~ وتالو دانهی جواهر
بزائم لابق به من مه بی کر
دایه هینانی به عزو تمکین
هاتنه خدمتی خرامانی چین
به خورشیدی گوت بهروزی سروهر
هوشت لای خوت بی گیانی برادر
با له پرده دا بمینی رازت
نه وهك بزانی گیانه غمازت
جوابی دایه وه ووقی برادر
باور ~~که~~ عقم دهر چوه له سهر
من که بیینم جمالی دلبر
له لام نامینی آرامو قرار
خولاصه کهینه خدمت خرامان
احترامیان کرد بو شوخی زده مان
جوابی دایه وه نازداری کشوهر
ووقی تجماران خاوه ن جواهر

(۷۴)

زور به خیر هاتن بو گولزاری چین
پیشکش به ایوه چین له گل ماچین

جا به نزاکت نازداری خاقان
جیکه ی نشان دا به تجاره کان

دانیشن هر دو سه ریان خسته خوار
خرامانی چین تا هاته گفتار

ووتی ایوه خالق کام سرزه مینین
آمه چهن وه خته له شاری چینین

عرضیان کرد ووتیان ای نازداری چین
مانگیکه هاتوین ای حوری جبین

اصلاً تجاری خوتن زه مینین
آمه يك مانگه له شاری چینین

خرامان ووتی دیوانی کو مرا
بیستم بردبوی نازداری ختا

آخر سوراغی قمرنا یان کرد
یاخو له بهندی دیوو جادو مرد

جوابی دایه وه بهروزی سالار
له روی عقله وه ووتی ای نازدار

(۷۵)

رزگاری بووه له به ندى دیوان
آمه حوت مانگه هاتوته باوان

خورشید خاور ساز ادهی سروهر
ریگای کوتبو جیکه ی جادو کهر

دیوی ناپاکی کرد غلطانی خاک
به مودای شمشیر جه رگی کرد بو چاک

جا قمر نازی هینا بو ختا
سپاردی به ده ست باوکی شار خشا

خوی له گل هر روز به رسی تجار
مالی زوریان برد آچن شار به شار

وه ختی آمه ی بیست خرامانی چین
کردی تماشای شای خاوه رزه مین

ساتی فکری کرد زور به که ساسی
کوهر شناس بو خورشیدی نامسی

زانی کیروده عشقه و غمگینه
عاشقی بالای نازداری چینه

چونکه هیچ وه ختی ناتوانی تجار
بیشکه شرکا خوانی گوهر و دینار

(۷۶)

جا به نازمه ووتی خرامان
بزائم آیا چی هیه لاتان
هینایان کوتال و مه تای ره نگاوره ننگ
دایاتا له لای یاری شوخ و شنگ
بعضی اسبابی هه لکرت خرامان
ووتی پیم بلین چی په قیمتیان
خورشیدی خاوه ووتی ای نازدار
پیشکشی توبی مه تای گران بار
امانه هیچ نین روحم بی فدا
سهرم به سهر گرد خاکی ژیری پات
هرکه اومه ی بیست محبوبه ی سرمه ست
شنامه ی ته لای حه وادا له ده ست
زور رقی هه لسا به قینو به قار
هه لسا له بانی تختی زرنکار
ووتی ای بی عقل و بی شعور و قام
مغزوری سرمه ست دیوانه ی بی رام
مه که گوستاخی نازانی من چیم
چاوت هه لبره هاو رازی تونیم

(۷۷)

من خرامانم سازادهی چین
کی بووه تجار به ماو نشینم
ایستا امرکم جلادی خونخوار
آنکا به عبرت زو آندا لهدار
به لاثم غریبی لیت ناگرم ایستا
مندالی دنیات نه دیوه هیشتا
ناتکوژم چونکه تازه جوانی
مغورو سرمه ست تو هیچ نازانی
دهس به جی ههلسا رویشته ناو باغ
خورشید مایه وه به دلی پرداغ
بهروز شا انجا ووقی شهریار
چه ندیم به تو ووت زنهار صد زنهار
اختیاری خوت بهر مه ده له دست
اوا عاجز بو محبوه ی سرمه ست
جوابی دایه وه خورشیدی خاور
من پروام نیه له قهری دوا بر
نه وه خته بوردم له روحی شیرین
له خاور زه مین که هاتم بو چین

(۷۸)

خوفم که ی له خشم و رق و قاریه
هرچی محبوبه اُمه کاریه

با بروینه وه کاروانسرای چین
هتا دلی یار دهر نه چی له قین

خورشیدی خاوهر بهروزی سالار
هه لسان دل پررغم گهرانه وه شار

له پاشان دایه ووقی خرامان
به قوربانتم نازداری خاقان

من لام باش نه بو که وادستو برد
نهو تجارانه گیانه عاجز کرد

دلی غریبان وهك پهرری گوله
دل شکاندنیاں یکجار مشکله

من له برتومه نازداری خاقان
بترسه له سوز آهی غریبان

جوابی دایه وه نازداری کشور

ووقی زور عیبه هوشت بینه سهر

بهلی شکاندم من دلی نهوان
به ترازوی عقل که هلم کیشان

(۷۹)

یه کیکیان خورشید خاور دیاره
تهویان بهروزه گه وره سرداره

به گنج و اسباب مه نای بی سامان
بومن واهاتون له شاری خویان

اکینا چهره خت بووه که تجار

بنیری بومن گوهری شهوار

له نار گولزاردا اچا خرامان

به بی اختیار بهر بووه گریان

بامی کاغذ نویسی خرامان بو خورشید

خرامان کنیزه کیکی بانگ کرد

ووتی بوم یینه کاغذ دستوبرد

قلی هالگرت خرامان چین

نویسی بو خورشید به دلی حزین

اول به ناوی خدای یگانه

له پاش شرحی شهوق مضمونی نامه

ای مهردی غریب هزاره مسکین

بی یارو غم خوار له وولانی چین

(۸۰)

بوچی عاجزو مات و غمگینی
بوکی سه‌رگردان له‌شاری چینی

چهن شاهان بومن وا بون دیوانه

شعورت بی جی خوت بزانه

له‌اندازه‌ی خوت پی رامه‌کیشه

اگر رای‌کیشی به‌نت هرایش

ته‌وا توم به‌خشی به‌تای زوانی خوم

شعورت بی کدی هاوشانی توم

وا توم عفو کرد غریبی مظلوم

باقی والسلام له‌لات پی معلوم

نامه‌ی ته‌وا و کرد نازداری کشوره

سه‌ری سه‌رمور کرد به‌موری گوهر

ووتی به‌دایه‌ی زو پچو بوشار

کاغذم بده به‌جوانی تجار

بلی امر ته‌کات شوخی نازنه‌نین

لازمه بررون له‌وولاتی چین

به‌لاشم دایه‌گیان آمان هوشت بی

من آزارم دان تو هرنوشت بی

توکاری بکه که جوانی تبحار

ناهومیدن نه بی له دیداری یار

دایه کاغذی وهرگرت چوبوشار

به حوزمته وه دایه دست تبحار

کاغذی وهرگرت خورشیدی خاوه

چهن جار ماجی کرد نایه بانی سهر

تهی ووت بوشفای برینو زامان

نامه‌ی ناردوه بومن خرامان

آمه کاغذی دنیاو دینمه

نامه‌ی نازداری مایه‌ی ژینمه

خویندیه وه نامه غنبرینی یار

آنجا دایه دهست بهروزی سالار

بهروز عرضی کرد برای غم پروهر

بنوسه جوابی کاغذی دواب

خورشید ووقتی پی ای برا گیانی

من هوشم نیه تو خوت آیزانی

بنوسه جوابی نازداری دلدار

دردی دلی من بوی بکه اظهار

کاغذ نوسینی خورشید بوخرامان

قلبی هه لکرت بهروزی سروهر
نوسی جوابی کاغذی دولبر

سه ر لوحی بهوی ته لا نشان کرد

له پاشان ناوی خدای بیان کرد

له پاش شرح و شوق گه یشته مطلب

وای نوسی جوابی یاری شیرین لب

که وره بیت کردوه له گه لم گیانه

ادهی له جه رگم صد تیری تانه

نازانم بوچی قین و قارته

یادل ره نچاندان شیوه و کارته

یاخو عاده ته تو جفا کردن

عاشق بنجه یته آکامی مردن

یا هر کسی نازدار خاقانی چین بی

ته بی هر له گل خلقا به قین بی

(۸۳)

یا هرکس ناوی که خرامان بی
نه بی مغرورو زور بی آمان بی

هر چند محبوبی تو شوخ و شه نگی

عیت نه و به مایلی جنگی

آمه اصولی نیک نامی نه

قانونی خواجه و غلامی نه

نازانی هرکس عشقی که و ته سهر

بی با که له قهر و له جفای دوا بر

من تجارم و کارمه تجاری

بی قدره له لام خوشه ریاری

بوچی من چیم ووت دای له دماغت

خو هیچ شتیکمان نه خوارد له باغت

تو ایامت طلب کرد بوین به میوان

نه مان خوارد قوربان له خوانی تو نان

خو من غریم نازداری خاقان

آبی که بگری قدری غریبان

من هر دوعا گویی شوخی زه مانم

خرابیم نه قضات له گیانم

(۸۴)

قسم به زولفان وهك مسكى چينت

بهو اكر بجانهاى پاى عرق چينت

بهو گوناى وهك گل به زه نجى زه ردت

به گردنى صاف مينساي بي گردت

به م قهمانه شوخى ديده مه ست

ته بي تهم حقه بسپرى به ده ست

اگر من مردم گيانم فداى بي

هزارى وهك من سر گردى رات بي

نامه ي ته واو كرد بهروزي سروهر

مورى كرد به مورى خورشيدى خاوه ر

ناردى هينايان مه تاي فراوان

داى به دايه نى نازدارى خاقان

ووتى به دايه خورشيدى خاوه ر

سلام تبليغ بكه به دولبر

راسته خرامان نازدارى چينه

له سر روى دونيا تهو بي قرينه

ته بي زور رحى خداى له دل بي

دولبر لازمه مراد حاصل بي

(۸۵)

جا دایه ووتی سازادهی عاودر
توی زور خوش آویت نازداری کشور
لهروی دوستی وا من الیم پیت
خرامان گهلی مهیلی هیه لیت
آمه ی ووت دایه گه رایه وه دووا
چو بوخدمتی شوخی مه لقا
نامه ی دهرهینا دایه ی حیلکار
دایه دهست یاری شوخی دلازار
نامه ی خوینده وه خرامانی چین
ووتی ای دایه مزار آفرین
معلومه نه مه که شهریاره
بومن سهر گهردان بووه و آواره
امری تو چیه تو خدا دایه گیان
شهویک ای هینم ایکم همیوان
چونکه به ناحق من دلم پیشان
عذری تقصیری بوبکم بیان
دایه عرضی کرد ای نازداری چین
پاشی بالا دهست شوخی نازنین

(۸۶)

امر هی تو به شازاده‌ی کبار
توی خاوه‌ن امرو صاحب اختیار

میوانداری کردنی خرامان بوخورشید

خرامان امری کرد به کنیزان
بالا عرعران خاطر عزیزان

ووتی تجاری میوانی منه

میوانی عزیزو جانانی منه

بلی باغه‌وان باغی روح افزا

جوان ترتیب بداو خاوینی بکا

آو بیته خواری له‌سهر فه‌واران

برژیته ژیری سپی چناران

آو په‌خشان بی برژی له‌سهردا

پرژی به‌سهر به‌ردی مرمردا

کلاو پرژین‌کن همو خیابان

بدا له‌ده‌ماغ په‌شیوی میوان

سهر سه‌وزو بور چین خورد مک له‌گل قاز

به‌سهر حوضاندا بگهرین به‌ناز

(۸۷)

هیلانه‌ی قازو ویران‌کن له‌باغ
تیک بدهن لانه پیسی سیاه زاغ
نه‌ک بقیرینن له‌صحنی گولزار
اوسا بو ایله مایه‌ی عیه‌و عار
فرش بکن یکسر ته‌لاری شای
ته‌ناف آوریشم سستون ختای
تخت زهرکاری جواهر نشان
داین له‌ینی ایوان و سیوان
طوطی یان هموشکر بنوشن
طاوسان به‌چه‌تر خویان پیوشن
لازمه همو کنیزانی من
نزاکت داران عزیزانی من
برازبنه وه به‌انوعی ره‌نگ
بکهنه به‌ریان متاعی فره‌نگ
گل به‌شاباشی شخصی میوان‌کن
نشاری بالای درو مرجان کهن
یه‌کی ده‌سکی گل بکن به‌سردا
به‌خشان‌بی له‌سهر قورصی قردا

مطربان ده‌سیان له‌بانی سازبی
 ره‌قصان به‌ره‌قصی هنگامه نازبی
 وه‌ختی لی بدهن نه‌وای موسیقار
 کزه‌ی بنیش له‌چهرگی تجار
 ساقی به‌جامی طلاک‌ره‌وه
 به‌شیوه‌ی بی‌عیب لنجو لاره‌وه
 روبکاته مجلس وه‌ک طاوسی مه‌ست
 به‌صد غمزو ناز مینای مه‌ی به‌ده‌ست
 نه‌و شه‌وه تاروژ نازداری خاقان
 تدارکی کرد ته‌واو بو میوان
 بیانی کدروژ له‌شاخ‌هاته‌ده‌ر
 ده‌لسا له‌جی‌خوی نازداری کشوهر
 کردی به‌به‌ریا لباسی ره‌نگین
 حریر و زهر بفت دیبای کاری چین
 گواره‌و کلاو زهر لاگیره‌ی طلا
 کردی به‌خویا یاری بی‌هاوتا
 حمایل له‌سهر سینهی عنبرین
 وه‌ک جاری جاران نازداری شیرین

(۸۹)

بخه‌ی گوهر به‌ند هتا ده‌وره‌ی ناف
شعاعی شعله‌ی دا له‌قاف تا قاف

به‌و همو لباسی گوهر باره‌وه
به‌و شوخو شه‌نگی و لنجه‌و لاره‌وه
چو دانیش‌ت له‌سر تختی زهر نشان
روی آدره‌و شاه‌و وه‌ك مانگی تابان

دایه‌ی طلب‌کرد به‌صد احترام
ووتی ای دایه‌ی صاحب عقلوفام
هیچ رامه‌وه‌سته زو یچو بوشار
بهینه گولزار جوانان تجار

بلی میوانی شاهزاده‌ی چین
چونکه غریبی روی سه‌رزه‌مین
او روزه دلم ییشان لام عاره
چونکه میوانه‌و غریبی شاره

دایه ده‌س به‌جی رویشته ناو شار
چو بوخدمتی شای خاوه‌ر دیار
ووتی ای جوان هه‌لسه هرایستا
داوای تو اکات خرامانی شا

(۹۰)

چونکه غریبی روی سهر زه مینی

امرو میوانی شازادهی چینی

محبوبانی چین جبین قورصی خور

رازاونه تهوه وهك شمسی انور

بهلام ای تجار زنهار صد زنهار

لهدهست بهرمهده روشتهی اختیار

نه بی تهواوی هوش بینیده سهر

قصه بی نهكهی ببینی ضرر

خرامان نازدار خاقانی چینه

چاوی فتوری روی سرزمینه

پول پول نازداران خاطر عزیزان

عرعر قامتان همر كنیزان

همو سهر مهستی بادهو شرابن

حهیرانی دهنگی چنگو ربابن

خو ساقی بهکان وهك بدری انور

وا دینر نه چن جبین قورصی خور

نه بی تهواوی هوشست بیته سهر

آگات له خوت بی شازادهی خاوه

(۹۱)

سهری خسته خوار خورشیدی غاوه
بهروز ووتی پی گیانی برادر
انتظار نه کاخرامانی شا
پچو بوسه یری باغی روح افزا
جوابی دایه وه به هناسه ی سهرد
ووتی به بهروز ای شیری نه بهرد
واله سر شانم دوشت بووه بار
یکم دوری تو دوهم دوری یار
خورشیدی غاوه ووتی به بهروز
زور لام زه حته ای یاری دلسوز
دوا بر به غمزه ی شوخ و شنگه وه
به لنبه و لارو دیده جنگه وه
پولی کنیزان نازک نهو مالان
خرامان برون دیده غزالان
بینم هوشم چون لا نه مینی
خوا عقل و هوشم زو لی نه مینی
بهروز ووتی پی گیانم بی فدا
سهرو مالی من قوربانی بالات

(۹۲)

بوچی دانیشتوی مهلسه به قوربان

برو بوسه یری گولزاری جانان

مهلسا له جی خوی خورشیدی خاوه

کردیه بهر لبامی حریر و بوم زهر

سواری آسپ بو جا همتی شنند

روی کرده بهروز نهم شعره ی بوخویند

ووتی به اذنی بهروزی سروهر

نه بم به میوان نازداری کشوهر

کیشای آهی سارد به دلیکی زار

خورشیدی خاوه روی کرده گولزار

وه ختی گه یشته باغی روح افزا

له بهر درگا که خورشید راوه ستا

ووتی به دایه تو بچو الان

رخصت طلب که بوم له خرامان

دابه چو بولای خرامان در حال

ووتی ای نازدار پر عقل و کمال

له سه امری تر هات آوا تجار

له بهر ده رگانه اکا انتظار

(۹۳)

قصه‌ی وانه‌کی گیانه که تجمار

ناهومید بی له دیداری یار

خرامان به ناز پی‌گنی انجا

روتی ای دایه واز یینه ایستا

طیری وحشی بوم تو منت رام کرد

له روی دونیادا منت بدنام کرد

بی به خیریت به سهر چاو انم

یت بکات سهیری باغچه‌ی گلانم

خرامان امری کرد به کنیزان

یه کی خوانی گل پیشکش بومیوان

گل به شاباشی مهردی میوان کن

پیشکشی بالای لعلو مرجان کن

مطربان لیدن تارو موسیقار

کزه بنیشی له جهرگی تجمار

رقاصانی شوخ جوان و نازنین

سماو ره قص کن به لنجه‌ی شیرین

مجلس فرح به خش له ده‌نگی ساز بی

صدای نوشانوش هنگامه‌ی ناز بی

(۹۴)

ووتی به دایه خرامانی چین
بجو بی هینه به قدر و تمکین

دایه بجهدی برد ووتی نازمین

باشی بالادهست نازدارانی چین

آمه اولجار وصلی دلداره

مهستی لابه ره له سهر انجاره

جوابی دایه وه خرامان به ناز

ووتی ای دایه ی مکرو حیل باز

اول به حیل منت خسته داو

ایستا آتهوی که بمکی بدناو

آتهوی بلین خرامانی چین

پشتابو بهون شای خاور زمین

دایه جا مهلسا له پایتختی زهر

چو بو خنمی خورشیدی خاور

سلامی بو کرد ووتی به قوربان

مهلسه باچین بولای خرامان

خورشیدی خاور رویشته ناو باغ

کردیان به سهریا کنیزان گل باغ

گه یشته بهر تخت خرامانی چین
سلامی لی کرد به عزو تمکین

علیکی جواب دا نازداری کشوهر

سه ری خسته خوار خورشیدی خاوهر

کنیزان دیسان خوانی جواهر

کردیان شاباشی خورشیدی خاوهر

مجلس در ساعات آرایش درا

به دهنگی عودو بربطو صدا

دهنگی سمطورو چنگو چغانه

رقصی رقاصان شوخی زمانه

له نازو عشوهی نازدارانی چین

مجلس بو وینهی فرده و می بهرین

فرموی به ساقی یادی دلازار

پرر جامی شراب بده به تجار

ساقی سیمین ساق به صد عشوه و ناز

به لنجهو لارو به آهنگی ساز

قول به بازی به ند مینای کارخانه

به توی عره قچین جواهر دانه

جامی دایه دهست خورشیدی خاور
 ووتی ینوشه به عشقی دوا بر
 خورشیدی خاور جامی گرتنه دهست
 آهیکی کیشا املهی ووت وهك مهست
 دل به جی هینان له پاش شور و شهر
 لام شیرین تره له قندو شکر
 باده بی دیدار بهروزی سـرور
 حرام بی له تو خورشیدی خاور
 خرامان ووتی خورشید نوشت بی
 رهنجی ریگهی چین فراموش بی
 سجدهی برد خورشید کیشای آهی سرد
 دهی خوی سرنی به دلی پر درد
 ساقی آبچاو بولای خرامان
 جامی دایه دهست نازداری خاقان
 جامه کی وه رگرت شوخی سیمین تن
 ووتی له چاوی تجاری خوتن
 جرابی وا داوه خورشیدی خاور
 روحم مهزه ت بی ای شوخی دولبر

(۹۷)

خرامان ووقی ای جوانی نهار
راستیم پی بی تو خدای جبار

بزانم تبار کام سر زه مینی
بوچی سهر گردان له شاری چینی

اصلت تجاره یا شهر یاری
شازاده ی نازدار کامین دیاری

خورشید جا ووقی ای حودی جبین
به سر گردت بم ولی عهدی چین

اصلم شازاده ی ملک خاوده
رفیقم بهروز که ووده و سر ووده

اویش شازاده ی خوتن زه مینه
صاحب تاج و تخت چقه و نکیه

خرامان بیستی عشقی بو زیاد
خهوی شه وده کی زو هاته وده یاد

ووقی ای خورشید شای خاوه رزه مین
پیشکشی تو بی همو مولکی چین

مه ل سایه سهر پی نازداری کشه و

ووقی ای خورشید شازاده ی خاوه

تشریفت بیته سهر تختی زهرنگار
هتاکو گیانم بوت بکهم نثار

نهو روژه دلی قوم بی جی یشان
تکایه به دل عقوم کهی قوربان

خورشیدی خاور هر هلسایه سهر پی
ووتی خرامان روحم فدات بی

قصه ی رهقی تو بومن خه لاته

گیانم سهر گردی دهوری بالاته

خورشید چووه سهر تختی زهرنگار

ماچی کرد دهستی یاری دلازار

مبارکبایی کنیزانی چین

صدای آچو بوسه چرخ بیهرین

خورشیدی خاور خرامان سرمه ست

دهم له ناوی دهم دهست له بانی دهست

آیان ووت اوخه ی آواتمان بررا

خدا مرادی هیناینه جیگا

خورشید دهستی برد بومه مکی دولبر

ووتی نه که یوه لیموی تازه تهر

(۹۹)

جوابی دایه‌وه به‌ناز خرامان
ایکوت لیموی من نه‌وره سه‌ه قوربان

به‌لام که‌یشتوه گنجی پنهانی

به‌قوربان‌ت بم ای یاری گیانی

جا خورشید و وتی توپی و سه‌ری خوت

من چون صبرکم تا بگا لیموت

شهو ی له‌مجلس خورشیدی خاوه‌ر

هاته‌وه فکر ی به‌روزی سرور

به‌ر بووه شین و گریانو هاوار

یخه‌ی به‌روکی درری هتا خوار

سوآلی لی‌کرد خرامانی چین

ووتی عزیزم بوچی اکه‌ی شین

خورشید عرضی‌کرد ووتی ای دولبر

که‌وته‌وه یادم به‌روزی سرور

چون قبول اکا خالق اکبر

نه‌و له‌خان بی من له‌سه‌ر تختی زهر

رفیق چول‌گرد ریگای چینمه

هاو رازو هاو درد دنیاو دینمه

(۱۰۰)

امر بفرو نازداری خاقان
قلمو کاغذ بین بوم الان

سجده کاغذ نویسی خورشید بوهر روز

له جی خوی هه لسا نازداری کشوهر

بوی هینا کاغذ قلدانی زهر

قلبی هه لگرت خورشیدی خاوه

نوسی بو خدمت بوهر روزی سروهر

له تو معلوم بی روحی ره وانم

من شرمساری آخر زه مانم

بوردي له تخت و له تاجی خوتن

له گل تجاری بوی به هاو مسکن

بومن تو بوردي له شاهی دونیا

عهدی قرناز به جیت نه هینا

باقی والسلام روحی ره وانم

ای آرامی دل قضات له گیانم

نامه ی ته واو کرد کیشای آهی سارد

بوناردنی زو به دایه ی سپارد

(۱۰۱)

خرامان له‌ناو باغی روح افزا
امری کرد ده‌سکی گولیان بو‌هینا

فرموی بی‌به‌ن بو به‌روزی سروره
بلین بوی ناردی نازداری کشوره

نوسینه‌وه جوابی کاغذی خورشید
له‌طرف به‌روزه‌وه

نامه‌یان برد بو به‌روزی سالار
نایه بان‌چاوی ماچی کرد چند جار
قلی مه‌لگرت به‌روزی مروه

نوسی خداوند خالق اکبر
آگادارت بی گیانی برادر

هوش لای خوت بی آرامی گیانم
من غلامی توم بنده فرمانم

قرناز کنیزی کنیزاته
به‌روز غلامو ثنا خواته

(۱۰۲)

گهلی بمنونم له گل خرامان
یادی ایبه تان که کردوه قوربان

غلامی خورشیدی خاوه زه مینم
دوعا گوی عمری نازداری چینم

در ساعات هه لسا بهروزی سروهر
بازی بهندی لعل چقهی جواهر

دایه به دایه نی خرامانی چین
ووقی بی به بوشوخی نازه نین

دایه به دلخوش که رایه وه دووا
چو وه ناو قصری باغی روح افزا

نامه ی دایه ده ست خورشیدی خاوه
له گل بازو به ند چقهی جواهر

جا خورشید چقهی جواهر نکین
نا به طوقی سهر خرامانی چین

بازو بهندی زو به سته وه بالی
شهوقی دایه سهر اگر بجه و خالی

خرامان له سر تختی زه رنگار
دهستی له که ردن شای خاوه دیار

(۱۰۳)

دهست لهمل يکتر دهم له ناوی دهم

هروه کو لاو لاو پیچرابون بهم

ناکو له کردار چرخي کچ رفتار

خاقان خواجهی خوی ناردبوه گولزار

خواجه هاتبوه باغی روح افزا

بزانی احوالی خرامانی شا

گوی گرت هردهنگی عودو روباب بو

صدای نوشا نوش بادهو شراب بو

خواجه سرسام بو ووتی که کی بی

وه ها شاره زای نه ماماو جی بی

کی په له سهر تختی جواهر نگین

بووه په شتانی خرامانی چین

خواجه دهمس به جی که رایه وه دوا

هر له ریکاهو چو بو خدمت شا

عرضی خاقانی کرد همو احوال

خاقان سیاه بو رهنکی وهك زوخال

فغفوری بانک کرد ووتی هرايستا

له گل خوت په صد نفر سپا

(۱۰۴)

آلین تجاری بی ناوو نشان
کیف نهکا له باغ له گل خرامان

بررو هر ایسته به تیغی بی رام
سه ری بیره زو بی هینه بولام
فغفور به امری خاقان سوار بو
له گل صدنقر بو گلستان چو

کنیزه کیکی خرامانی شا
چاوی پی ووه بو کهوا له ریگا
فغفوری خاقان له گل تیپی سوار
به یلغار نهوا هاتن بو گولزار

به دلی پرر غم به چاوی نمین
عرضی کرد له لای خرامانی چین
خرامان بیستی به دلی غمبار
بخه ی کرامی درری سه رتا خوار

ووتی به خورشید من بوم ره نجه رو
فغفور هاتووه بو کوشتنی تو
فغفور سه ر کرده ی لشکری چینه
بو شهررو دعوا دایم به قینه

(۱۰۵)

به امری خاقان شاهی تاجدار

هاتوه ایستا له گل صد سوار

تهم قصانهی کرد وهختی خرامان

فرمیسک له چاوی رژاوهك باران

خورشید جاووتی نازداری کشور

به قوربانت بی خورشیدی خاور

خومن نه مردوم شیرین تر له گیان

کهوا آریژی فرمیسک وهك باران

امرکه بین بوم اسلحهی جنگ

زین بکهن اسپ کجیلهی گلرنگ

تکام وهایه مه به دل غمگین

نامینی فغفور هم خاقانی چین

خرامان آهی ساردی ههل کیشا

فرموی هینایان اسلحهی دعوا

ههلسا دوس به جی خورشیدی خاور

هروه کو روستم زرهی کرده بهر

قلغان و کلاو خودی پرر چلا

له گل شمشیری هیندی وهك بهلا

(۱۰۶)

خوی مسلح کرد شای خاوهر دیار
ووتی بهدوعا ای یاری غم خوار

خرامان ووتی ای گیانی ش—یرین

توم سپارد بهذاتی جهان آفرین

شین و گریائی خرامانی چین

آگهیسته سهر سمای حهوتهمین

خورشید گهیسته بهر درگای گولزار

سهیری کرد وامات فغفوری سالار

بانگی کرد ووتی فغفوری بی دین

من بوکوشتنی تو ماتوم بهقین

تیریکی خسته ناومالی کهوان

ووتی بهیادی نازداری خاقان

دای لهسهر سنگی فغفوری ناپاک

خستیه خوارهوه کهوته سهر روی خاک

لشکری فغفور بهدهستو شمشیر

هاتن بهره وروی خورشیدی دلیر

پهلاماری دان خورشیدی دلیر

آسپی تهاکاندا بهماتندی شیر

(۱۰۷)

به ضربی تیغی خورشیدی خاوه

چهند له علامان کهوتن به بی سهر

هاتن بو میدان غلامانی شا

په لاماریان دا وه کو اژدها

نیزه‌ی زهراوی له هرکس نه‌دا

ریشه‌ی حیاتی زو دهر آهینا

بی سهر و بی زور کهوت له گولزار

آوانه‌ی که مان زو کردیان فرار

که رایه وه لای خرامانی چین

خورشیدی دلیرشای خاوه زه‌مین

دابه‌زی له بهر قصره که له‌زین

خرامانی چین ووتی آفرین

خرامان ووتی ای شیری میدان

معلومت لی بی ایستا دیت خاقان

نهو غلامانه‌ی کردبوی فرار

نهم خبره‌یان برد بو شهریار

خاقان‌مه‌ی بیست زور قینی هه‌لسا

امر کرد جارچی له شار جارری دا

(۱۰۸)

ده هزار سواری جنگی کینه خوا

بو شهر حاضر بون به فرمانی شا

له گل امیران خاصانی دهرگا

چون بو شهر ر بوناو باغی روح افزا

باسی ناردنی لشکر له طرف بهروزه وه

بو یاریده دانی خورشید

تهم خبره ی بیست بهروزی سروهر

مهاسا درسمات بوجعی لشکر

کاغذی نوی زو بوشارخشا

داوای کرد که بیت لشکرو سپا

نامه ی دایه دهست چاپک سواری

سوار یکی آزا تهواو تهیاری

ووتی ای سوار مه که مدارا

زور به عجله بررو بوختا

بلی وا جنگی خاقانی چینه

خورشید گرفتار که وری بی دینه

(۱۰۹)

قاصد سواربو روی کرده ریگا
به تالوکه و تاو گه یشته ختا

أجا له پاشان بهروزی سالار
مهلسا چو بولای کاروان سرادار

ووتی امرو من أچم بوشکار
أسپیرم به تو گنجی کدس نه دار

پوشایه بهری زو اسلحه‌ی شهر
خیرا سواربو له گل صد نفر

روشته باغ روح افزا به قین
کردی تماشای سپای شاری چین

هروه کر روستم خورشیدی خاوه
وه سـتابو له بهر سپا به رامبر

کنیزه کانیش له گل خرامان
به دلی پر غم همو اگریان

وه ختی اُمه‌ی دی بهروزی سالار
نهره ته‌ی لیدا به قینی به قار

ووتی من بهروز خوتن زه مینم
غلامی خورشیدو نازداری چینم

(۱۱۰)

خوی گه یانده لای شای خاور زه‌مین

له‌زین له‌سامی سواره‌کانی چین

ووتی فدات‌بم شای خاور دیار

با بده‌ین له‌تیپ دوشمنی غدار

کاغذم نومی من بوشارخشا

بنیری بومان لشکرو سپا

نزیکه بکات سپای سه‌مکین

نه‌چین نه‌مینی نه‌خاقانی چین

خورشیدی خاور ووتی به‌روزگیان

بی قدره له‌لام لشکری خاقان

به‌لام خرامان جه‌رگی داغ کردوم

بوگریانی نه‌و هروه‌کو مردوم

به‌روزی دلیر له‌کل غلامان

خویان‌دا له‌تیپ لشکری خاقان

له‌ناو میداندا سپای شاری چین

هاتن به‌ره‌و روی شای خاور زمین

ووتیان ای‌سوار شیتی ناب‌ه‌کار

بوچی هاتویه ناو باغ‌و گلزار

(۱۱۱)

بوچ نه ت بیستوه تو ناوی خاقان
کهس له سامی تهو ناخهوی شهوان

جوابی دایه وه خورشیدی جوان
ووتی له لای من بی قدره خاقان
ته مهی ووت نیزه ی زهراوی کیشا
رویشته میدان بوشه ررو دعوا

نیزه ییکی دا له سر کرده ی چین
دای له سر سنگی هلی کند له زین

له ولاره سپای بهروزی سرور
سپای خاقانی شکاند سرانسر
هایو هوی سپای شاهی چین که م بو
روی دویاغرقی ناو توزو ته م بو

اسی دوشمنان له کولانی چین
اگر ران هزار بی صاحبو زین
به ضربی شمشیر خورشیدی خاوه ر
چند لاشه ی دوشمن که و تبو بی سر

به دهستی بهروز شای خاوه ر زمین
یکجاری شکا سپای شاری چین

(۱۸۲)

دهنگی الامان له سواران مهلسا

آگه یشته سهر حهوت قوبه‌ی سما

چوبولای بهروز خورشیدی خاوه‌ر

ووتی کافی‌یه کیانی برادر

مهلسه باپچین بو صحنی گولزار

ایتر ته‌واو بو واده‌ی گیرودار

به‌جوته چونه خدمت خرامان

سه‌پریان کرد آگری نازداری خاقان

که‌چاوی پی‌که‌وت خورشیدی خاوه‌ر

ووتی گیانه‌کم نازداری کش‌وهر

به‌قوربان‌ت بم شوخی نازنه‌نین

خورشیدنه‌مردوه‌بوچی آگه‌ی شین

ورقی غلامانی به‌روزی سروهر

امش‌ه‌و وریابن تا وختی سحر

نه‌ره‌ک له‌نا کار لشکری خاقان

شبه‌خون بکن پینه‌وه‌سه‌رمان

به‌دلیکی خوش له‌گل خرامان

نوشیان کرد شراب باده‌ی ارغوان

(۱۱۳)

زرهی دهست باسی خورشیدی خاور

هر لک کار ابو تا وعدهی بحر

بهروز هر دلی لای شهرو جنگ بو

خورشید خهریکی یاری قشنگ بو

انجا لهولاه لشکری شکاو

چونه لای خاقان به عجله و تاو

نهم خبره ی بیست خاقانی گومرا

بو شهررو دعوا انجا خوی هه لسا

به که و که بهی خاص سپای بی شمار

خاقانی چینی هاته دهر له شار

وه کو نه رره شیر سوار بو له فیل

لشکر موجی دا وه کو شه طی نیل

له گل امیران هر باسی ا کرد

تدبیری شهررو قصاصیان ا کرد

خورشیدی خاور بهروزی سالار

له گل غلامان له صحنی گولزار

شه و رایان بوارد به کیفو خوشی

به فوق و طرب به باده نوشی

بهروز جاووتی شای خاوه رزمین
 به توفیق حق جهان آفرین
 انشاء الله خاقان له گل تختی فیل
 رای اکیشم بوت به یخسیر و دیل
 نه بی بشکینم دیسان سه پای چین
 خاقان رانه کیشم له سه روی رزمین
 خودشید ووتی پری گیانم فدات بی
 خاقانی چینی سه درگردی رات بی
 ریزیان به ست سپا به یکجار بوشه رو
 زو هاته میدان خاقانی سروه رو
 باسی شهر کردنی خاقانی چین
 درا له طیل و که رره نای شاهی
 له رزاهه زمین له مه تا ماهی
 خاقان امری کرد امیری لشکر
 بچی بو جنگی خورشیدی خاور
 خوی له جی ییکی به رز بوتماشا
 راهه ستا خاقان بو سه پری دعوا

(۱۱۵)

بهروزی سالار ووتی شهریار

اوا بومان هات سپای بی شمار

وهختی آمه‌ی بیست خورشیدی خاوه‌ر

هر وه‌کو روستم زره‌ی کرده به‌ر

بهروزیش دیسان پوشی به‌ر کی جنگ

رویشته میدان هر دو وه‌ک نهنگ

به‌یداخ هه‌لکرا هه‌رابو به‌ر پا

الامان هه‌لساله میدانی شا

رویشته میدان عرصه‌ی گیرو دار

خروشان به‌قین وه‌ک هه‌وری به‌ار

هایو هوی نه‌به‌رد دلیرانی چین

که‌یشته سروی چه‌رخ‌ی هه‌وته‌مین

خورشیدی خاوه‌ر غازی کرد به‌اسپ

وه‌ک جاری جاران شاه‌ی جهان بخش

خویان دا له‌تیپ سپای بی شمار

بی‌چایانه‌وه هر وه‌کو طومار

خلاصه‌ی کلام له‌میدانی شهر

ناچار فراریان کرد همو لشکر

(۱۱۶)

وهختی اُمه‌ی دی پادشاهی چین

موی وه کونشتر به رزبو له قین

چو دانیششت له سر تختی زهرنگار

بانگی کرد هاتن وزیرانی شار

ووتی وزیران امیرانی من

حرامه پیتان نانوَ خوانی من

دو تجار زاده‌ن ته‌مه زیاترین

هزان چی یان کرد به لشکری چین

اگر روستمی زابل زه‌مین بن

یا اسفندیار شیری غرین بن

چون ته‌بی سپای چین به‌کا فرار

بو شانی ایمه مایه‌ی عیبه‌و عار

اُمه‌ی ووت خاقان زور قینی هه‌لسا

وهختی خوم اچم بو دعوا اُجا

شه‌و تابییانی لشکری‌دا سان

خاقان سبه‌ینی رویشته میدان

دانیششت له بانی تختی زهرنگار

فیلی خسته‌ری زو بو کارزار

(۱۱۷)

دلیران روین بو میدانی جنگ
مهردان دلخوش بون نامهردان دلتنگ

به قین و به قار خاقانی سرور
چو بو میدانی خورشیدی خاور
لهوکاته دابو که توزو غبار
دهر کهوت له کردار چرخ کردگار

له ختاوه هات سپای سهمگین
دای گرت به جاری روی هموزمین
به خورشیدی ووت بهروزی سرور
شارخشا هینای وا سپاو لشکر

پچو پیشوازی ای شیر بی باک
دشمن به ضربی تیغت بی هلاک
به بهروزی ووت خورشیدی خاور
تو پچو بولای شارخشای سرور

بلی پی خورشید دلی پرر قینه
شیخی خرامان نازداری چینه
هومیدی وایه خورشیدی خاور
عفوی بفرموی شارخشای سرور

(۱۱۸)

جوابی دایه وه بهروزی سـروه

ووتی چون بچم یاری دلاوه

اترسم برروم پیم ته لین یقین

وافراری کردله دهس شاهی چین

به حورمته وه خورشیدی خاوه

ماچی کرد دیده ی بهروزی سروه

ووتی ای رفیق کاروانسرای چین

به قوربانت بی شای خاوه زه مین

فرمو تو بچو خاقان چه کاره

سپاو لشکری گهر صدهزاره

به عوننی خدای جهان آفرین

من پروام نیه له خاقانی چین

بهروز به تعجیل اولاغی غاردا

چو بو خدمتی شارخشای ختا

دابهزی له اوسپ سجده ی برده بهر

وه ستا بهرام بر شارخشای سروه

شارخشا ووتی بهروزی دانا

راستیم پی بلی تو حق خدا

(۱۱۹)

بوم بیان که احوال به یکجار
لشکری کی به وا له ناو گولزار

وا چاروم لی به سپای بی شمار
صف صف و هستاوه له بو کارزار

به عشق خدای خالق اکبر
چیه احوالی خورشیدی خاور

هم سپای گه وره عظیمه چیه
له کویه خورشید بوچی دیار نه

بوی گیرایه وه بهروزی سـالار
حال و خبری شای خاور دیار

وه ختی تی گه یشست پادشای ختا
له بهر قارو قین وهك دریا جوشا

ههلی کرد به یداخ سه وزو سورو زهره
په لاماری دا بو عرصه وه نه بهرد

دو سپای عظیم دایان به همدا
زه مین غرق بو له توزو ته مدا

وه کو که لای دار لاشه که وته خاک

له پیایه گه وره و مهردانی بی باک

(۱۲۰)

له نوکی نیزه‌ی ژه‌هراوی سهر زهر

به ضربی بازوی بهروزی س—روهر

لاشه‌ی جوانان له میدانی کار

که و تبو له ارض لار له بانی لار

به ضربی شمشیر شای خاوه ر دیار

ودك گه لای پایز سهر که و تبه خوار

له لشکری چین دهنکی الامان

ههلسا له ترسی شمشیر و سنان

بهروزی سروهر به زوری کـمند

خاقانی له سهر تختی فیل هه ل که‌ند

هینایه سهر خاک وه کو شیری نه‌ر

بردی به رده می خورشیدی خاوه‌ر

ووقی ای خورشید آمه شای چینه

خاوه‌ر تاجو تخت دارای نگینه

هه لم که‌ند له سهر تختی فیل قوربان

و ابوتوم هینا شیری روی زدمان

خورشیدی خاوه‌ر دابه‌زی له‌زین

احترامی کرد بو خاقانی چین

(۱۲۱)

ماچی کرد چند جاردستی پادشا
به ادبه و له لای راوه ستا
وه ختی آمی دی شاهی چین مهلسا
ز در به احترام ووتی مرحبا
معلومه که تو عظیم الشانی
بویه و اقدری شاهان ازانی
اولا غیان هینا خاقانی کرد سوار
چونه ناو خیمه هی خاص زه رنگار
شارخشا و بهروز شای خاوه زه زمین
تواضعیان کرد بو خاقانی چین
به زمیان ساز کرد به کیفر خوشی
به دهنکی عودو به باده نوشی
له پاشان خاقان ووتی شارخشا
قسم به ذاتی خدای بی ماونا
سهرم سرور ماوه من لام تجاره
لهم عقل و فای هیچکس نه داره
هر چند تجار و جواهر بارن
عیبیا نهنده به آیین تجارن

(۱۲۲)

شارخشا ووتی خاقانی سرور

پاشا زاده یه له مولکی خاور

ناوی خورشیده شای والا تبار

له بهر خرامان بووه به تجار

وه ختی هات بوچین له ریگهی دهر بند

قرنازی رزگار کرد له بهند

صلصالی دیوی کرد غلطانی خاک

به ضربی شمشیر جهرگی کرده وه چاک

هرکه اُمهی بیست خاقانی سرور

ووتی به خورشید سازاده ی خاور

فرمو توو بهروز له گل شارخشا

بچین بو قصری باغی روح افزا

خرامانی چین به عشوه و به ناز

له گل کنیزان هاتن بو پیشراز

شارخشا ناردی تاجی طاوس بهر

کردی به خلات نازداری کشوهر

خاقان له پاشان که درایه وه شار

بو حاضر کردن خلاتی زهرکار

(۱۲۳)

بوی سازدان به زم و ره زمی میوانی
به کیفو خوشی و به شادمانی

وزیریکی نارد ووقی هرایستا
هه لسه تو پچو باغی روح افزا
خورشیدی خاوه ر بهروزی سالار
له گل شارخشا بیان هینه شار

احترامی کرد و زیری دانا
هه اسا رویشته باغی روح افزا
شارخشا و بهروز شای خاوه ر دیار
له گل وزیرا رویشتن بو شار

بو استقبالیان تا کو بهر ده رگا
زور به احترام رویی پادشا
چونه ناو قهرو ته لاری زه رکار
زور به حرمت و به عزو وقار

کینزانی چین شوخی زه مانه
ده سیان کرد به به زم نغمه و ته رانه
به یادی دهوران کیانانی کی
کیرایان شراب باوهی جانی مهی

(۱۲۴)

له آخري ڪارا مهاسا شارخشا

ووتي به خاقان شاهي صاحب جا

هوميديم هيه جنابي خاقان

پيه خشي به شاي خاوه خرامان

خاقان جا ووتي شارخشاي سروه

به خشم خرامان به شاهي خاوه

خاقان امري ڪرد حاضر بو قاضي

خرامانيش هات به دل بو راضي

به ستيان نڪاحي خراماني چين

بو خورشيد يوني شاي خاوه زه مين

فروهي به وزير خاقاني سروه

بڪن زه ماوه ند بو شاهي خاوه

خورشيدى خاوه ووتي شهريار

شرطم ڪردوه به خدای قهار

هتاڪو بهروز نه گاهه مرام

وصلي خرامان له من بي حرام

اگر اطفی بیت شاهي تاجوه

رخصتمان بدا بروين بو خاوه

(۱۲۵)

آمنی که زانی خاقان دهر زه مان

ووتی ای وزیر عاقلی کارزان

چند مار کو تال و گنج خزینه

که له دنیا دا نهی بیت قرینه

خیمه و چادری جوانی کاردی چین

تو حاضر که بو شای خاوه دهر زه مین

دو صد غلامی خاصه ی دیبا پوش

همو خانه زدا حلقه ی دورر له گوش

له گهل صد کنیز زولفان عنبرین

بو خرامانی نازداره کهای چین

آماده بکه به کیفو سرور

ته و او تکمیل شاءانه دسـتـور

شارخشای غتاو خورشیدی خارور

دویشتن بو باغ بو خدمت دوا بر

تهم خره ی بیست نازداری خاقان

شیوه ن که و ته ناو جمعی کنیزان

خاقان چو بولای خورشیدی خاوه ر

ووتی ای فرزند رشیدی سروور

(۱۲۶)

اَسپیرم به تو خرامانی چین
نازی بکیشه له خاور زه‌مین

خورشیدی خاور و ووتی به خاقان

قسم به ذاتی خدای لا مکان

هتا کو زندوی روی سهر زه‌مینم

غلام و بنده‌ی خاقانی چینم

بجده‌ی زه‌مینی برد بو پادشاه

له مخلوق ده‌نگی و او یلا هه‌لسا

به ده‌نگی طپل و کوس و که‌دره‌نا

سپای شارخشا روی کرده ریگما

خاقان چینی ووتی خرامان

به سهر گردت بم محبو به‌ی ده‌وران

دور که‌وتیه لیم نازداری کشوره

آگادارت بی خدای دادگه‌و

به‌ربووه کریان اُجها خرامان

بجده‌ی به ادب برده بو خاقان

هاته‌ده‌ر له‌ناو گولشه‌ن خرامان

شیوه‌ن که‌وته ناو همو کنیزان

(۱۲۷)

ایان ووت له پاش خرامانی شا
حرام بی لیمان باغی روح افزا
خولاصه‌ی کلام رویشتن متا
که یشته سهر حد شاری شار خشا
أجما خبریان نارد بو قرناز
له گهل اهالی هاتن بو پیشواز
که پی یان که یشت دابه‌زی له زین
بجده‌ی برده بهر شای خاور زه‌مین
دابه‌زی در حال خورشیدی خاور
احترامی کرد و ووتی‌ای خواهر
جیگه‌ت خالی بو له گولزاری چین
له لای خرامان دولقان عنبرین
قرناز ووتی روحم فدات بی
هزاری وهك من به خاک‌ی پات بی
صد شکر دیسان بالات دیمه‌وه
مردبوم له نووی زندو بومه‌وه
چو بو خدمتی خرامانی چین
سلامی لی کرد به عزو تمکین

(۱۲۸)

عرضی خیر هاتن زورو فراوان
قمر ناز کردی له بو خرامان

هر له قه راغ شار هتا کو سه را

زیرد به شاپاشی خرامان کرا

مسکین و هه ژار درویش و فقیر

زیرری پی بررا به جاری بون تیر

برایه قصر خرامانی چین

دانیشمت له سه ر تخت جواهرنگین

قمر ناز به ناز له گهل کنیزان

وه ستابو به رامبه ر نازداری خاقان

حرم نشینان پادشای ختا

هاتنه پابوسی خرامانی شا

اچا کنیزان شیدای شوخو شهنگ

هینایان بادمو شرابی گولرهنگ

ره قاصان شوخ دهوری زه مانه

اره قصان به ناز زرهی چه قانه

شارخشاو بهروز خورشیدی خاور

دانیشان له سه ر کورسی و تختی زهر

(۱۲۹)

ختا و خوتن و وولاتی تاتار

هاتن بو پابوس شای خاور دیار

هدیه ییکی زور خاصی شاهانه

هینا بویان له بو شاهی زه مانه

باسی کاغذ نویسی خورشید

(بوخرامان و قمرناز)

شهو یك له مجلس خورشیدی خاور

هاته وه فکری نازداری کشـوه

امری کرد قلمدانیان بو هینا

نوسی نامه بو خرامانی شا

ووتی پاش شهو قی به بی اندازه

مبارک کت بی منزلی تازه

اولگهی ختا شار پایدازت بی

خورشید به فدای غمزه و نازت بی

له گهل قمرناز سازاده ی ختا

بنوشن جامی باده به دلخوا

جار جاری بلین خورشید و بهروز

یادتان به خیر بی یارانی دلسوز

(۱۳۰)

به لایم ای رهم کیش غزالی چاومه ست
آهوی خوتن شار یاری بالا ده ست
کهی بی بون بکم اگر یچه و خالت
بیم به قوربان دو لیموی کالت
نامه ی ته و او کرد خورشیدی خاوه
دایه ده ست بهروز دلیری سروه
بهروزی سالار خواجهی طلب کرد
فرموی بی به تو ایستا ده ستو برد
خواجه بردی بو خرامان چین
خویندیه وه نامه یاری نازنه نین
ووتی قمرناز نازداری کش وهر
توش بی خونه وه ای خورشکی دوا بر
قمرناز نامه ی خویندیه وه گریا
هناسه ییکی ساردی هل کیشا
قمرناز ووتی خرامانی چین
بنوسه جوانی نامه ی عنبرین

جواب کاغذ دانه‌وی خرامان
قلبی مه‌لگرت نازداری کشور

نوسی جوابی خورشیدی خاور
اول نوسی اسمی جهان آفرین
له پاشان نوسی شای خاور زه‌مین

کله‌یم هیه روحی ره‌وانم
تو پیش ده‌ستیت کرد قضات له‌کیانم

خو من نازداری خاقانی چین
ایستا غریبی روی سه‌ر زه‌مینم
من زو یرو په‌شیو ماتو دل غم‌گین

دورم له‌گولزار فرح بخشی چین
آم له‌فلک کردویه گذر

چون نه‌هاته‌لات یاری ناز پروه
له‌کوی و ابووه شیوه‌ی دل‌داری
تو له‌عیشایی و من له‌غمباری

به‌لام ای خورشید شای خاور زه‌مین
فدای بالات بی خرامانی چین

طیب بی ویسته بزانی له‌درد
آ‌گادار بی له‌هناسه‌ی شه‌رد

(۱۳۲)

له گهل شارخشاو بهروزی سرور

آنوشن شراب به خاطری تهر

جاریکیش بلی ای یاری ده مساز

یاد تان به خیر بی له گهل قمرناز

نامه ی ته و او کرد دای به قمرناز

ووتی بی نیره عزیزی ها وراز

قمرناز دایه قاصدی رهبر

ووتی بیبه بو خورشیدی خاوه

نامه یان برد بو خورشیدی خاوه

چند جار ماچی کرد خستیه بانی سهر

شارخشا که دی خورشید غمبار

عاجزی له بهر دوری دلدار

بانگی کرد وزیری خاوه ن عقل و فام

فرموی کار سازی شای که تمام

چراغان بکه ن بازاری ختا

بوکاری خیری خرامانی شا

له ختاو خوتن تا شاری تاتار

محبوبان بینن هزاران هزار

(۱۳۳)

چل روژ اساسه‌ی به‌زمی شادی بی
ختا فرح به‌خش بودامادی بی
چونکه خرامان نازداری چینه
خورشید شازاده‌ی خوتن زه‌میننه
کاتی آمه‌ی بیست خورشیدی خاوه‌ر
چو بوخدمتی شارخشای سروهر
ووتی ای شاه‌ی صاحب تختی زهر
عرضی آمه‌یه خورشیدی خاوه‌ر
شرطم کردوه له‌قاپی خدا
هتاگو بهروز به‌مقصودنه‌گا
له‌من حرامه و صلی خرامان
له‌پیشدا کاری نه‌و بده سامان
شارخشا ابجا ووتی به‌خورشید
قوامر بکه ای روله‌ی رشید
قاضی طلب‌گه‌ن به‌دلی پرسوز
ماره‌ی قرناز بېرن له‌بهروز
خورشید امری کرد جاردراله‌شار
چراغان کرا میدان ر بازار

(۱۳۴)

بو به زه ماوه‌ند به شاپی لوغان

حاضر بون همو مهر حد نشینان

خه لاتیان هینا به رسمی شادی

کردیان پیشکشی مبارکبادی

مطربان به ناز به نغمه و آهنگ

مه لیان کرد صدای عود و تار و زهنگ

قاضی بانگ کرا به خاطر تهرری

مارهی قرناز بو بهروز بوری

دو محبوبه‌ی شوخ وهك آسکی مه‌ست

وه کو جلادی خوین ریژی تهرده‌ست

دایان به سهردا حریری گولنار

چونه ناو گولزار به لنجه و به لار

مجلس سازدرا به آهنگی ساز

طوطی خرامان کهوتنه پرواز

محبوبه‌ی نازدار ختاو خوتن شار

سمایان اکرده وهك آهوی تاتار

خورشید و بهروز کران زهر افشان

پوشایان لباس جواهر نشان

(۱۳۵)

قرناز له گهل خرامانی چین
چونه سهر تختی جواهر نگین

به پروزی ووت خورشیدی خاوه
فدای بالات بهم گیانی براده
هتاوه کو تو نه گهی به مرام
وصلی خرامان له من هیت حرام

بهروز جاووتی شای خاوه زه مین
چاوه روانته خرامانی چین
فرمو خداوند آگادارت بی
بهروز به سهر گرد بالای یارت بی

یکتریان ماچ کرد به دلیکی شاد
چونه ناو پهرده در سهروی آزاد
که چووه پهرده خورشیدی خاوه
چارشویوی لادا نه سهری دوا بر

جا سلامی کرد له نازداری چین
علیکی جواب داشوخی نازه نین
ووتی مرچبا شازادهی خاوه
مباره کت بی وصالی دوا بر

(۱۳۶)

دهمی نایه ناوده م یاری گولناری
ماچی کرد بر آوائی پاری

خورشید دهستی برد بوکنجی پنهان
ای روت واز بینه به ناز خرامان

کلبلی خسته ناو قفلی زیوین
هاته درده و گولنار و هه نگوین

شه و رایان بوارد به کامرانی
به کیفو خوشی و به شادمانی

سببه یی هه آساله خهوی شیرین
بهروزی سه روه رشای خاوه رزه مین

به دلی بی غم چونه بارگا
هر دو ماچیان کرد دهستی شارخشا

شارخشا ووقی خورشیدی خاوه ر
مباره کت بی وصالی دوبر

جوابی دایه وه شازادهی نازدار
ووقی به عشقی خانی جبار

تا دونیا ته بی هر کامران بی
پادشای ده وری آخر زه مان بی

(۱۳۷)

خه لاتی به خشی شارخشا اجا

به شادی خاوه رو بهروزی والا

شه ویک له مجلس خورشیدی خاوه

به بهروزی ووت کیانی برادر

آمه یک مانگه له شاری ختام

چاوه روانمن باو کو اقربام

له دوریم باو کم بووه به ققنس

صبرو آرامی نیه یک نفس

ته بی لطفی بی شاهی تاجوهر

رخستم بدات برروم بو خاوه

بهروز آمه ی بیست به گریانوه

به دردو غمی بی سامانهوه

چو بو خذمتی شارخشای سروهر

که یاندی عرضی شازاده ی خاوه

آستیره ناسی بانگ کرد شارخشا

له سماتیککی مبارکدا جا

قطاریان بار کرد له زیوو له زهر

له جواهر و مرواری و گوهر

(۱۳۸)

کردی پیشکشی شای خاوه ر دیار

ووتی ای روئله ی دزیزو نازدار

اچیه خدمت پادشاهی خاوه ر

سلام بکه پیشکشی پدر

بلی من عبدو غلامی دهر گام

دوعا گوو بنده ی شای خاوه ر مأوام

خورشید عرضی کرد ووتی شارخشا

قسم به ذاتی خدای بی هاوتا

هتا کر عمرم ماوه له دونیا

من عبدو بندم بو شاهی ختا

شارخشا له گهل بهروزی سروهر

دستیان کرده مل خورشیدی خاوه ر

همو به جاری بهر بونه گریان

فرمیسکیان ارشت هروه کو باران

بهروز شاووتی شازاده ی خاوه ر

فدای ککوچت بم گیانی براده ر

شازاده خورشید ووتی ای برا

گیانی شیرینم تو حق خدای

(۱۳۹)

غم مه گره له دل آرامی گیانم
قضات له مالم روحی روانم
اگر خداوند بده ده سولات

کاتی آزانی بنده وام له لات

اگر خو مردم برای ش—یرینم
قوربانی تو بهم مهر گت نه بینم
خو لاصه هه لسا خورشیدی خاوه ر
ماچی کرد دهستی شارخشای سروهر

حرم نشینان خاصه ی شهریار
زور به عجله روین بو گولزار
له کهل قرناز زولفان غبرین

چونه خدمتی خرامانی چین
به ربونه شین و گریانو هاوار
آخر نا علاج خرامان بو سوار

سه را په رده ی خاصی هینایانه دهر
به عون ی خدا ری یان گرت بهر

(۱۴۰)

گه یشتنی خورشید خاوه ر

به غاری صلصالی دیوی لعین

منزل به منزل رویشتن مه تا

گه یشته غاری صلصالی گومرا

هینایانه دهر لاناو ژوری غار

جواهر لعل و گوهر به خروار

قلبی هه لگرت شای خاوه ر دیار

نامه ی نوی بو بهروزی سالار

ووقی پاش شرحی نامه ی عنبرین

فدای بالات بهم رفیقی رئی چین

اگر آپرسی له حالی دردم

له دوری بالات رهنگی روزه دردم

نه خه و نه خوراک نه قرارمه

له هجرانی تو شیوه ن کارمه

ته بی توله روی مخلص نوازی

له لای قمرناز عذرم بو بخوازی

ایستا وام له غاری صلصالی مردار

هیناومه ته دهر گوهر به خروار

(۱۴۱)

تهوا بوم ناردی گیانی برادهز
قطاری پاره و مرواری و گوهر

ته بی لطفی بیت پادشای ختا

تهم به نده یه ی خوی جار جار یاد بکا
وا قطاری کیش گنج و جواهر
ناردم بو خاقان شاهی تاجوهر

رجا و هابه له تو برا گیان

ره وانه ی بکی خیرا بو خاقان

قطار که و ته ری دهر لحظه خیرا

گنج و کاغذیان برد بو شارخشا

کاغذ یکیشی نویسی به یلغار

ناردی بو باوکی شای خاوه و دیار

قاصد پاش چند روز گه یشته خاوه و

چو بو خدمتی پادشای سروهر

مژده ی دا ووتی تهوا شهریار

کورت هاته وه بو خاوه و دیار

وه ختی آمده ی بیست پادشای خاوه و

که و تو بی هوش بو له سهر تختی زهر

(۱۴۲)

که مه‌لسایه‌وه در حال سوار بو
له گهل غلامان بو استقبال چو

له پاش چندره ژی شای خاوه‌ر دیار

که‌یشت به قطار خورشیدی نازدار

دابه‌زی له‌زین خورشیدی سالار

ماچی گردد ده‌ستی شای خاوه‌ر دیار

پادشای خاوه‌ر جا له خوش‌شیان

که خورشیدی دی بی‌هوش بو دیسان

له پاشان مه‌لسان رویشتن بر شار

خرامانیان برد بو قصری زهرکار

به امری شاهی عالی به‌رزه‌را

شایی خرامان دوباره کرا

چل‌روژو چل‌شه‌و ته‌واو سه‌رانسه‌ر

شایی لوغان بو له‌شاری خاوه‌ر

أجا ککاغذیان نویسی بو ختا

به‌روز قمرناز له گهل شارخشا

همویان هاتن بو شاری خاوه‌ر

پیشک‌ه‌شیان کرد به قطار گوهر

(۱۴۳)

له پاش چند روژی که رانه وه دروا
دوعا خواز یان کرد که له پادشاه

سازادهی خاوه ر تا غاری صلصال

ره وانهی کردن به کیفر خوشحال

لهوی که در اوه شای خاوه ر دیار

هاته وه بولای آزیزی نازدار

به دلیکی خوش له گهل خرامان

عمریان را بوارد چند سال و زه مان

عاقبت همو به دلی غمناک

مردن چونه ژیر سه نگی سیاو خاک

آخو ایستاکه خرامانی چین

خاکی که وتوته روی کام سهر زه مین

خورشیدی خاوه ر آزای بی مثال

که وه کور و ستم فرتانندی صلصال

ایستاکه گوناو بازوی دلیری

دلی پرر هیزو جه رگی وه ک شیری

آخو خاکی نهو له کام جیگابی

نخستی کام کوشکو هوش و سهرای بی

(۱۴۴)

ایمه‌یش وه‌ک. اوان اچینه ناو خاک

به خفه‌ته‌وه به دلی غمناک

بی عقل نه‌وه به که‌وا له دونیا

مغروری فکری آخرت نه‌کا

یارب به عشقی سیدی سر‌وه‌ر

به شرافتی نوری پیغمبر

صلوات و سلام بی حد و غایت

بیارینه سهر شفیع امت

یعنی [محمد ﷺ] رسولی مختار

هم له‌سهر آلا و اصحابی کبار

ته‌وا و بو کتیب خورشیدی خاوه‌ر

زور به قیمه‌ته وه‌ک زیرو گوهر

داوای کتیبی کو‌گای هنر

بکهن به شعر

ترجمه‌ی سید کریمای شیخ سعدی به

شیرین خسرو

ترجمہ: علی کمال باپو آغا

انتشارات محمدی قمر
تلفن ۳۵۹۴

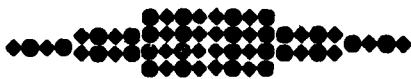

سیرین خسرو

ترجمہ: علی کمال باپیر آغا

انتشارات محمدی قمر
صفحہ ۳۵۹۴

بسم الله الرحمن الرحيم

وهختی که کسری دهر چو له دنیا

هرمزی کوری بو به پادشا

به عدالت و بنده نهوازی

وهك کسری هه مو خلتی کرد رازی

اولادی نه بو زور کردی احسان

هه تا کوریکی پی به خشی یزدان

تاقه دورری بوله دریای شاهی

مانندی نه بو له مه ته ماهی

روی وه کور و ژبو ده می شکر ریز

باوکی ناوی نا خسروی پرویز

پرورده کرا به شکرو شیر

نه شورا دایم به عطر و عبر

کاتی که عمری بو به جهوت سالا

روی که شایه وه وه کو گلاله

(۳)

چنده اموستایان له اطراف هینا

درسیان پي نه دا له ناو قصریکا

عمری شازاده که بو به ده سال

بو به کوریکی پر عقل و کمال

بو به چوارده سال که عمری نه بجا

حه زی له علمی رمل نه کرده و سا

(بزرگ امید) ناو عالمی هه بو

له علمی بحوم زور شاره زا بو

تاردی به شوینیا خسرو پنهانی

کوتی کلبلی کنجی آسمانی

توی دریای علم و عرفانو فرهنگ

له داوینت قط من بر نادهم چنگ

پیم بلی درسی نجوم و افلاک

له زحله وه هه تا کو ژیر خاک

خلاصه ی کلام به وه ختیکی که م

فیر بو علومی نجومیش دردهم

(۴)

خوشتري نه ويست باو كي له گياني
بي نه ونه نه كړد هيچ زندگاني
هر من امری كړد به همو شارد
به كوچه و ميدان به ناو بازاردا
جارچی جاري دا كه به امری شا
اگر اولاغی له ده غلی بخوا
ياخو له باغی په كي بی رخصت
ميوه يی پښی نه كړی سیاست
اگر نیرینه له گهل نامحرم
دانشی جزا نه یینی دردهم
اساسی عدلی وه كو نوشیروان
دانا دوباره له سر روی جهان
قضا وای هینا حسروی ناردار
روژی له روزان رویشته بوشكار
نیچری زوری گرت به دلی شاد
ر كه كه ررایه وه شازاده ی آزاد

(۵)

دی ییکی جوانی له ریداتوش بو

اطرافې پرېو له گلی خوش بو

له ناو گلاندا خسرو به خوشی

دستی کرد به عیش به شراب نوشی

شهو به سهرات مایه وه لهوی

نه ی هیشت هیچکس نه وه له چاوی کهوی

به کیفو عیشو به شادی و به ذوق

به شراب خواردن به گورانی و شوق

اسپیکي خسرو به امری خوا

شهو له سر آخور بو بو بره لا

له ناو ده غلیکا به تنیا بی باک

هتا به یانی له وه را بو چاک

غلامیکشی رویشت به دزه

له باغ بر میله ی هینا بو مزه

وه ختی بیانی پیاویکی بدکار

رویشت خبری برد بو شهریار

(۶)

گوتی سازاده بی رسمی نواند
نه ترسا امشه و امری توی شکاند

اسپه‌ک‌ی که و ته ناو ده غلی امشه و
هتا بیانی کس نهی کردوه خه و

له ده‌نگی عودو چنگو دف و تار
اهلی ته و دی‌یه همو بون بیزار

غلامیکیشی چووه به‌دزه

له باغ برسیله‌ی بردوه بومزه

وه ختی آمه‌ی بیست هر مز دستو برد

ناردی چوار پهل‌ی اسپه‌ک‌ی پهل‌کرد

غلامه‌ک‌یشی به‌خاوه‌ن باغ دا

فرموی تا ته‌مری خدمتت بکا

ته و تختو رخته‌ی یرابو بوراو

به‌خشی به‌خاوه‌ن ماله که ته‌واو

ناردی عودو تارلی دریان هینا

هرده نینوکی له‌بیخ دهر هینا

(۷)

تارو عوده که ی پارچه پارچه کرد
فرموی بوم بینن خسرو دستو برد

خسروی پرویز ایتر حالی بو
بی امری کرده ههلسازو بهزو
چند پیاوی پیرو عالمی هینا
تاشفاعت کن بوی لای پادشا

بهشین و زاری عالمه کانی پیر
له پشتیان هه خسرو وهك اسیر
کفنی کرده بر تیغی هه لکیشا
به دستی هه گرت چونه خدمت شا

که چونه دیوان به دلی غمناک
له بر تختی شا خویان خسته خاک
گو تیان شازاده منداله قوربان
مرحمت بی بی بخشه پیمان

اوهنده به کول گریان پادشا
به زه پی پیاها ت زودلی سوتا

(۸)

به گریه و زاری به واویلاوه
له خسرو خوش بو دلخوشی داوه

باسی خه و بینینی خسرو

که له و بلایه خسرو بو رزگار
بر بو وه طاعت بو پروردگار

شه و یک له خه و دا مژده یان پی دا

له جی ی اسپه کت که واپهل کرا

اسپیکت نه بی تیوره و وینه ی با

ناوی شه و دیزه بی مثل و هاوتا

له جی ی نه و غمه ی که ترشو تال بو

توشت بو خوشی عمرت بطل بو

محبوبه ییکی شوخ و نازه نین

آبی مشهوره ناوی به شیرین

له جیاتی تختو رخته کت که و ا

دای نه خاوه ن مال پادشای جم جا

(۹)

تختو تاجیکی شاهانه ت نه بی

له روی دنیا مائندی نه بی

له جی مطربی تارو عود لیده ر

نینو کی مه لکه ند که شای تاجور

بار بود ناوی خوش دهنگو صدا

دست اکه وی سازاده ی دانا

له دستی تودا برد نه بی به زهر

مورو زه نگوله نه بی به گوهر

کاتی که خسر و له خه و بو بیدار

زور شکرانه ی کرد بو پرور دگار

نه دیمیکی بو مشهور به شاپور

که ررابو هموجی نزیکو دور

صوره تگری بو دلیر و تهر دست

له سر آو نقشی جوان جوانی آبه ست

به خسر وی کوت شهوی له شه وان

چپکانی مه به له و دیوی کوپستان

ژنيك پادشای ارمنستانه

خاوه ن شکوهو سپاهو سانه

له سمرکیو هزارقه لای به ستووه

خزینه ی له حدو حساب ده رچوه

مشهوره ناوی (مهین بانو) وه

هیشتا کو چکه شوی نه کردوه

به هاوین جیگای ارمنستانه

له بهارانا شوینی (موقانه)

له (ایجاز) نه بی هنگامی خزان

أچيته (بردع) فصلی زمستان

خوش راهه بویری له داری دونیا

برازاییکی ههیه بس تنیا

نهویش پکیکه جوانو نازه نین

ناوی شیرینه و کلامی شیرین

هزار عاشقی ههیه دیوانه ن

له دهوړي شعله روی وه ک پروانه ن

(۱۱)

برژانکه کان پر غمزه و غنجه
مه مکو چه نهی سیوو ترنجه

چاوی کار آسکی صهی حر مه

زلفی ریحانی باغی اره مه

دل رفینیکه مانگی چوارده مین

ون نه بی اگر بیانی شیرین

که نیزی زوری هه یه بی حساب

جوانن به وینه ی مانگو آفتاب

به بالا وه کو آزاده سرون

به لنجه و به لار وه کو تزرون

اسپیکي هه یه شیرین بی ها و تا

توزی ناشکینی که غار بکات با

به سراوه ته وه به زنجیری زیر

له سیر کردنی انسان نابی تیر

هروه که کس نیه وینه ی شیرین جوان

هیچ اسپیش نیه وه که شه و دیز قوربان

(۱۲)

کاتی اُمهی گوت شاپوری دانا

خسرو شعورو آرامی نهما

گوتی به ش—اپور یاری وفادار

گر چاره م نه کی له ده س نه چی کار

هه لسه کور رانه ای مردی میدان

بی تأخیر برو بو ارمنستان

گرزانیت شیرین دلی نه رم نه بی

به آگری عشقی من دلی که رم نه بی

باشه خوراگر دل رهق بو وهك برد

بی فایده نه کوتم بام آسنی سرد

خلاصه شاپور بیانی هه لسا

ملی ریکای گرت به تاقی تنیا

به شه وو به روز شاپوری پر فن

رویشته به مانگی که یشته ارمن

توشی جی بیک بو پر سه وزه و گل بو

پر له ریحانه و شه ربوو سه نبل بو

(۱۳)

شیرینی ارمن شوخی نازنین
آهاته نهوی هنگامی هاوین

کلیساییکی لی بو بی امثال

چند قه شهی تیا بو پیرو کونه سال

شاپور له ریوه چو بو کلیسا

کوتی به قه شه ای پیری ترسا

پیم بی آخو شوخانی نازدار

وان له کام جیگا له کام مرغزار

جوابی دایه وه قه شهی کونی پیر

کوتی به شاپور مهربدی داناو ژیر

له داوینی نه م کهزو کوساره

صحراییک هه یه کل و گلزاره

سببهینی پهری رویان به یکجار

دین بوته و شوینه بو سهیری گلزار

سه ر له یانی له پیشدا شاپور

روشته نهوی به دلی رنجور

شکلی خسروی، کیشا دستو برد
به درختیکا آویزانی کرد

له جیگاییکدا جا حوی کرد پنهران

هتا نه ی بینن کنیزه و کچان

له پاش سعاتی سیری کرد شیرین

له گل کنیزان شوخی نازه بینن

هاتن به کیفو به شادیو خوشی

بربونه عشرت به بادیه نوشی

شیرینی ارمن سهری ههل برری

به درخته وه صورته که ی دی

امری کرد چونو صورتیان هینا

که تماشای کرد مات بو جبه سا

اندای له رزی روی ههل بزرکا

هوشو شعوری هیچ له لا نه ما

کنیزه و کچان له مه زور ترسان

صورته که یان وه رگرت درراندیان

گوتیان به شیرین نه م شکله جوانه
 یقین بزانه هین پری یا نه
 نه م مرغزاره پر دیو و پری
 برروین بانه بین شیتو مرسری
 نه و شهوه لهوی مانه وه فردا
 بو باغیکی تر رویشتن اچا
 شاپور له پیشا چوبو هم دیسان
 شکلی خسروی کیشابو زور جوان
 به درختیکا هلی واسی بو
 خوی شارد بووه وه ک روژی پیشو
 شیرین هات له گل کنیزان به ناز
 بر بونه عشرت به لیدانی ساز
 شیرین شکاهه کی دیسان دی زانی
 نه مه سرریکی تیایه پنهانی
 زبانی به سرا شعوری نه ما
 بر بوه گریان بی دهنگو صدا

(۱۶)

به کنیزیکی فرمو آژانه
برو بوم داگره نه و شکله جوانه
کنیزه ییکی شیرین حالی بو
چو صوره ته که ی لی شاردده وه زو
هاته وه ووتی نه و رسمه قوربان
کاری پری بولی کردین پنهان
رویشان له ویش بو ده شتیکی تر
شیرین زویر. ربو پریشان خاطر
شاپور هروه کو جارانی پیشو
له پیش اواندا خوی که یاندبو
دیشان صوره تی خسروی لهوی
هه لواهی له پیش هاتنیان شهوی
شیرین اکه ردا بو صیری کلان
صوره ته که ی دی لهوی هه میسان
متحیر بو زور سه ری سورما
له لای معلوم بو سرریکی واتیا

(۱۷)

صوزه تی مه لگرت ماچی کرد به دل

بربووه گریان زور به سوزو کل

کنیزه که کان ایتر کولیان دا

تی که ین شیرین به شیوه اچا

عرضیان کرد قوربان مه به دل آزار

چاره ییک اکه ین ای شوخی نازدار

شیرین پی ی کوتن نه ماوه فام

بو ته م صوره ته زور بی آرام

وهرن بابزمی بگرین پیابه ی

له نشای چاوی تیر بنوشم مه ی

پیکی شرابی آخوارده وه جا

سجده ی نه برده بر صورت خیرا

ایکوت چاوه که م آرامی گیانم

تو صوره تی کی یت ناوت نازانم

له پاش شمعاتی شاپور پیدابو

که چاوی پی که کوت شیرین زانی زو

نهم کاره ایشی ته وه به یقین
ناردی هینایان بو خدمت شیرین

به خیر هاتنی کرد فرموی ای برا
له کوی وه هاتوی پیم بلی تو خوا
جوابی دایه وه کوتی به قوربان
بنده که رراوم همو روی جهان

خبرم هه یه له ایشی دونیا
له همو عالم هتا له سما
شیرین که زانی گوستاخه ارجا
کوتی نهم شکله چی آلیت آیا

نهمه پری به یاخو انسانه
نه ته وه ی انسان که ی هینده جوانه
شاپور عرضی کرد نهم شکله قوربان
هینی شخصیکه پیت ته لیم پنهان

له حقیقتی زور چاک ازانم
تیت اگه ینم روحی رواتم

شیرین امری کرد روین کنیزان
مانه وه لهوی تنها هردوکیان

شاپور کوتی پی نهم شکله قوربان
وینهی خسروه نه وهی نوشیروان

شاهی مداین فریدون قدره
به حسنو جوانی مانندى بدره

خلاصه شاپور کوتی به شیرین
تو فکرت چیه شوخی نازه نین

من بودردی تو له لاهه درمان
دردی خوت مه که له طیب پنهان

شیرینی ارمن توندبو اول جار
به لام که چونکو بوبو گرفتار

عذری هیناوه کوتی توخوا

زور په شیو حال ای مردی دانا

نهم شکله دلی لی سندوم ته و او

صورت پرستم بدناوم بدناو

(۲۰)

بگره فریام ده خیلو آمان
به فریات آگه منیش به قوربان

رازی هلی خوم وا من کرد اظهار

توش راحتی یلی مردی افسونکار

شاپور که زانی شیرین به شیوه

له بر دردی عشق شیشه و کالیوه

گوتی به راستی نه م وینه جوانه

دست کردی منه تحقیق بزانه

بو نه م وینه به هینده شیرزه ی

گر خوی بیینی آخو چی نه کی

نه وزه ی خط له روی هیشتا نه ذراوه

بو گرتنی دل پرچی داوه

له تای پرچی سنبل آباری

له ده می شکرو نقل آباری

به اصلو نسب نه وه ی جمشیده

به حسن و جوانی مانگو خورشیده

له گل تهم همو حسنو جهاله
تهویش له عشقت پریشان حاله

منی ناردوه توی بوبکم رام
راسنی تهمه یه باقی والسلام
شیرین تهمه ی بیست معانی مات بو
گوتی به شاپور عاقلی نیک خو

تدیرم چیه پیم بلی توخوا
دهوای دردم که ای مردی دانا
شاپور عرضی کرد شازاده ی نازدار
زو پچوره وه هرایستا بوشار

بیانی هه لنسه به رسمی شکار
سواری شهودیز به برو به بلغار
میل به میل بهره آزانه ریکا
شهودیز نیز رویه هیچکس پیت ناگا
اموستیله ییکی لعلی خسرو شا
شاپور هینابوی به شیرینی دا

(۲۲)

گوتی له ریدا اگر دیت خسرو
تهم اموستيله نشان بده بهو

ناثی اسپه کی خسرو آلتونه
سرتاپا هموی لعلی گلگونه

اگر له ریدا نه بو توشی تو
ریگای مداین بگره بهر پرو

کافی گه یشته شاری مداین
ته یینی قصرو باغو خزاین

بچوره قصری شازاده ی نازدار
کنیزی تیایه هزاران هزار

له ناو ته و قصره بیه به میوان
اموستيله که نشان ده بهوان

انتظار بکه هتا دیت خسرو

ته و سا ته یینی حسن و جوانی ته و

منیش دوا به دوات دیمه وه ته وی

هیچ خه فته مخو قضات لیم که وی

(۲۳)

وه ختی أمهی گوت شاپوری دانا

رویشته و شیرین مایه وه تنیا

کنیزه که کان به لنجه و به لار

هاتنه وه بولای شیرینی نازدار

امری کرد در حال لهوی کوچیان کرد

رویشته وه شار شیرین دستو برد

شه و به سهرا هات کوتی به بانو

بوگه شتی صحرا همه آره زو

أمهوی سواری شه و دیزبم فردا

بروم بوسه یری کلگشتی صحرا

جوابی دایه وه بانوی مهربان

گوتی آرامی جرگو دلو گیان

شه و دیز سرکیش و تونده نه یزانی

ورنابه نه کات زور توند رانی

خدا نه کرده نه ک چاری بدکار

پیت هه ل بهینی بکویته خوار

بانو له خهوا بښی بوی کهوا

له دسټی بازیک بو بو بهرله

سر له بیانی کههلسا شیرین

کنیزان دموریان گرت وه کو پروین

کردیانه بهریان جلی غلامان

رویشته مهرای چولی بی سامان

له پاش ساعاتی شیرینی نازدار

شه و دیزی توند کردتی بهرری به غار

چوارده شه وو روز به بی مدارا

قطعی کرده رده و ری ده شتو سارا

رووی چوارده مین گه لی مانده بو

له توزو خولدا له شی غرق بو بو

ریکای که و ته ناو گل و گلزاری

کانی سراوی خوش چشمه ساری

اچی به سته وه لباسی دا که کند

رویشته ناو آو شوخی دل پسند

خوی خسته ناو آ و وهك كومه لی نور
 آ و له چاوی هات آسمان له دور

باله ناو آ و دا خوی بشوا شیرین
 پینه وه سرباس خسروی مسکین

باسی گه یشتنی خسرو به شیرین
 له سر چشمه سراو

که شاپوری نارد بوارمن خسرو
 هر چاوه رووان بو بی خورا کو خه و

هرمز خسروی زور لا بو نازدار
 بلاثم چاوی بد آخر لی کرد کار

خه ریک بو خسرو بگری بی تاوان
 زنجیری بکات پیخاته زندان

که بزرگ او مید خبری زانی
 چو بولای خسرو زو به پنهانی

کوتی له گل تو باوکت هرمنز شا
 فکری خراپه وریابه وریا
 هه لسه زو برو ته ری دیار که
 له دستی باوکت خوت رس-تگار که
 خسرو که زانی بهم بندو باوه
 باوکی له حق ی فکری گور راوه
 چووه قصره که ی لای کنیزه کان
 وصیتی کردو پی کوتن الان
 یکجار عاجزم غمبارم و زویر
 نه مه وی بچم بوراوی نیچیر
 له پاش من اگر آفره تیکی جوان
 هاتو له لاتان نه بی به میوان
 پیشوازی بکه ن به قدر و حرمت
 به دلو به گیان باش بیکه ن خدمت
 اگر له م قصره که رمای بو خیرا
 قصر یکی تری بو بکه ن له صحرا

ته مهی گوت سواوی اسپه کی بو زو

له گل غلامان رو بهارمن چو

صحرايان طی کرد منزل به منزل

هلاک بون له تاو گهرماو توزو گل

لهو صحرايه دا شیرینی لی بو

اولاغه کانیان ته و او بون ماندو

خسرو امری کرد گوتی یکسعات

لهم صحرايه دا بکن اسراحت

لهوی دابه زین خسرو به تنیا

اگه ررا له ناو لالهو سه وزه کیا

سه یری کرد چیک وهک مانگی تابان

خوی ته شو له ناو چشمه دا عریان

زلفو پرچی ته کرد به شان

ونوشه ی له سر گل ته کرد دانه

له عشقی سینهی که وهوک بلوربو

خسرو ناو جرگی پر آگری شوربو

شهو دیزیش له ولای چشمه ساره وه
به سرابو وه ځکه به داره وه

خسرو له دلدا کردی تمنا
گوتی چی نه بو له داری دنیا
نهم ځکه که وهك مانگی تابانه
له گل نهم اسپه لایق و جوانه

هی من بوبایه بختیار به بوم
که لی مستریخ طالعدار نه بوم
آگاهدار نه بو شهو دیزو شیرین
بوته و ناردوتی رب العالمین

شیرینی ارمن وه ختی دی خسرو
له دور وه ستاوه نه کاسه یری نه و
به پلکی خاوی له شعی کرد پنهان
وهك شهو داپوشی خورشیدی تابان

له بر حیای خوی له شرما شیرین
اندای سرپاک بر بوه له وزین

خسرو مردانه شهر می کرد خیرا

روی له شیرینی ارمن و درگیرا

فرستی زانی شیرین دستو برد

هاته دره وه جلی له بر کرد

به لام له دلی خویشیدا شیرین

لیکی دایه وه گوئی به یقین

ئه م شور ره سواره ئه بی خسرو بی

تحقیق ازانم هر ئه بی ئه و بی

نشائی لعلی که پیوه نه بو

شیرینی ارمن صهری لی تیک چو

نه یزانی که واهنگامی مسفر

خسرو آوه ژو جل ئه کاته بهر

که خسروی دی به اول بینین

شیتو عاشقی بالای بو شیرین

خیالی هه بو که بچی بولای

روحي شیرینی بکا به فدای

(۳۰)

له پاشان گوتي باش نه ايستا
له مده شته چوله به تاقى تنيا

گر بچم بولای تا آخر زمان
من بدناو ته بم له سر روى جهان
سواری شوديزبو به يهك چاولينان
به غار روى كرده چولو بيا بان

له پاش سـعـاتى خسروى پرويز
مه يرى كرد نه كچ ماوه نه شهوديز
متحيربو ژير درخته كان
يك يك اگه ررا هيچ نه يدى نشان

به سريا ته دا به شين و زارى
هاوارى ته كرد به بى قرارى
جار به جار ايكوت يقين پهرى بو
كه له برچاوم خوى شارده وه زو

خلاصه شيرين شهوديزى تاودا
كاتى كه يشته بهر قصرى كسرا

(۳۱)

حوری نژادان کنیزانی چین
وه ختی که دی یان جمالی شیرین

متحیر بون چونه پیشوازی
له حسودیان لیویان اگهزی
أموستیله کی در حال نشان دان
به قدر و حرمت بردیانه دیوان

کردیان پر سیاری ناو و نشانی
گوتیان له کام جی و له کام مکانی
شیرین له دلدا اترسا لی یان
درو و ده له سهی زوری کوت پی یان

گوتی صبر کن بیته وه خسرو
شرحی حالی من بوتان نه کا نه و
له سر تختی زیر شیرینیان دانا
اسپیان به سته وه له طویله شا

باشیرین لیره بکا خورد و خه و
پوشاری ارمن واته چی خسرو

باسی رویشتی خسرو بوشاری ارمن

کاتی که شیرین له خسرو دوربو

خسرو زورماتو زویرو ره بنجوربو

رویشست به تعجیل گریانو نالان

هه تا گه یشته حدودی کویستان

که دی سه وزه گیای تهررو تازه بو

کل و رحانه ی بی اندازه بو

نازه نینانی شوخی دل پسند

به روی خسرو بون زور آرزو مند

له وی رای بوارد به کیفو خوشی

له کل کنیزان به باده نوشی

هرچنده مایه ی عیشی ته و او بو

به لام بوشیرین دل پرر زوخوا بو

له پاش چندروژی رویشست بو موقان

له ویشه وه زو چو بوخوزستان

له گل سپاهو جاهو جلالی

مهین بانو چو بواسـتـمـبـالی

بردی بودیوان به قدرو حرمت

کردیانه بهری انواعی خلعت

دایان نا له سر تختی زرنکار

نایانه سه ری تاجی شهریار

خسرو مایه وه به دلی غمگین

عاجز بو له تاو فراقی شیرین

شیرینیش له ولا دل پر له کدر

مایه وه مانگی ته و او سر انسر

خبری ژانی به بیانوی شکار

خسرو رای کرد وه له دهس شهریار

له خه وو خوراک بی صبرو قرار

غم له بانی غم له سه ری بو بار

له پاش مده تی شیرین امری کرد

گو تی قصر یکم بو بکن دستو برد

له جی ییکی خوش له سر کوساری
 شاخیکی بهرزو خوش هواداری
 چونکه مداین زور گهرمه سیره
 له تاوی گهرما آس—و تیم لیره
 که نیزه کان کوتیان شیرین گیان
 شازاده امری فرمووه پیمان
 له سر شاخی بهرز خوشو باصفا
 قصری بکهین بوت ایمه مهیا
 نهو کنیزانه حسدیان نه برد
 چند وه ستاییکیان هینا دستو برد
 کوتیان ده خيله مردانی دانا
 مهندسانی آزاو توانا
 جادویی هیه پرمکرو پرفن
 تازه هاتوه له شاری اومن
 له ساحری دا هیند پر کماله
 سحری پیامری له لای بطلاله

له سر شاخیکی خوش آووهوا
 قصریکی کردوه له ایمه داوا

بچن له جی ییک که بد هوا بی
 ناسازو پیسو یکجار که رما بی
 قصری درست کهن له که چو له سنگ
 ماتندی زندان با بی دل تنگ

نه دهین به ایوه به خروارو بار
 زیرو زیوی زور درهم و دینار
 رویشتن روزی له کرماشان دور
 له آوه دانی و شاری جهان دور

قصریان درست کرد که رم و بد هوا
 پر له میسوله و میش و ره شه با
 کنیزه کانی بدو حيله بهز
 بردیانه تهوی شیرینی طناز

شیرین لهوی دا به دردو الم
 له دوری خسرو مایه وه پر غم

باسی رویشتی شاپور بولای خسرو
و لهوی وه چونی بولای شیرین

شه ویک له ارمن خسرو به خوشی
بزمی گرتبو به باده نوشی
ساقی جامی می گرتبو به دست
له نشتهی شراب گهلی بوبو مست
له پر کنیزی وه ک سروی آزاد
هات و عرضی کرد دلت بی شاد
شاپور هاته وه نه کا انتظار
امرت به چیه شاهی تاجدار
فرموی پی بلین بایسته حضور
دلی گهرم بو خسرو وه ک تنور
شاپور سجدهی برد بوبر تختی شا
به وینه بنده چو له دور وه ستا

له پاشان خسرو که کردی سؤال
شاپور عرضی کرد سرانسر احوال

باسی هاتنی بوشاری ارمن
صورت نشان دان به حیل و به فن

روینی شیرین به بی مدارا

بوشاری (مدین) به تا کو تنیا

هموی عرض کرد شاپوری پرهوش

گوتی من چونکه بهینی بوم نخوش

نهم توانی بروم لیره به جی مام

احوال نهمه به باقی والسلام

شازادهش هروا سر گذشتهی خوی

ته و اوو تکمیل گیرایه وه بوی

گوتی له ریدا له فلان مکان

توشی بچی بوم زور نازدارو جوان

له ناو آویکدا خوی آشوست له دور

پرشنکی نه دا وهك شماله ی نور

من ادهبم کرد روی خوم و درگیرا
له پاش لحظه يك سه یرم کرد نه ما

یقین بو له لام نه وه شیرین بو

مایه ی تسکینی منی غمگین بو

پاش نه م قصانه جا قراری دا

شاپور به تعجیل بروا به شوینیا

شه و به سرداهات خسروی سالار

امری کرد به زمی یو کرا تیار

چونکه شرابو به زم و تارو چنگ

نه بو وایه خسرو زور نه بو دل تنگ

له و زمانه وه تا عهدی آدم

کس دلخوش نه بو وه که نه و له عالم

به خروار نه یدا درهم و دینار

به گورانی یو بولیدانی تار

مهین بانوش هات بو خدمت خسرو

به کیفو عشرت رایان بوارد شه و

عاده تی و ابو که هنگامی خهو
وهك تاج ابه سرا پر چمی خسرو

مستی دیاری دا که له خسرو زو
باسی شیرینی کرد له گل بانو

گوتی ییستمه چندو له مه و پیش
هه لی کرتوه اولاغی سر کیش

گه لی که رراون له سر روی دونیا
سوراغ نه کراوه هتا کو ایستا

امرو هاتووه قاصدیکي من
ته لیت که شیرین واهمداین

امین به بانو دل مه ده به دل
اهینمه بوت شوخی جبین گل

نهم قصه ی ییست که مهین بانو
متحیر ما ساتی بیهوش بو

که هاته هوش خوی در لحظه هه لسا
بجده ی پرده بر تختی خسرو شا

(۴۰)

گوتی قاصدت که نارد شهریار
تکایه منیش بکه آگادار

ناکو اسپکی ره هوانی وهك با

له نه وهی شهودیز ییده می بی با

اسپکی یکجار محبوبو جوانه

ناوی کلکونه که لی ره هوانه

خلاصه اسپان هینا دستو برد

زینیان خسته پشت شاپوریان سوار کرد

رو وه مداین شاپور چو به دهو

به شهو و به روژ بی آرامو خو

که گه یشته شار چو بو قصری شا

پرسی احوالی شوخی مه لقا

گو تیان به ینی که شازاده ی ارمن

قصری شیرینی کرده به مسکن

که چو سه بری کرد هوشی نه ماوه

گم نای وهك لعلی زهرد ههل که راهو

گوتی ای شیرین هیچ به دل تنگ

تو لعلی جیگای لعلی بردو سنگ

به شاپوری وت شیرینی ارمن

فرموی کاتی من چومه مداین

کنیز که کان حسدیان پیم برد

منیش قصر یکی خوشم داوا کرد

ویستم که لهوان دوریم آزانه

نهم قصره یان کرد بو من بروانه

درست کراوه سر تا پا له سنگ

له گرمای هاوین عاجزم و دل تنگ

وا بی اختیار لیره بخشیرم

نه بجا نازانم چیه تدیرم

شاپور گوتی پی به بی چندو چون

بجو بو ارمن به سواری گلگون

خسرو لهوی به نه کا انتظار

چاوه روانته شازاده ی نازدار

(۴۲)

وه ختی نه مهی بیست در لحظه شیرین
آزانه مهلسا چووه مالی زین

به یاهو یاهو الله اکبر
به بی ترسو خوف و یگای گرتہ بر

باسی خبر زانینی خسرو له مردنی باوکی

روژی له روزان خسرو سرخوش بو
له دوری شیرین زور به پرورش بو
قاصدی له پر روی کرده دیوان
گوتی به خسرو شازادهی که یان

شاهی مداین ده رچو له دونیا
خالی به تختی پادشا ایستا

خسرو أمه ی بیست هیچ چاره ی نه ما
زانی مانه وهی خطایه خطا

بی صبرو آرام شاهی جوان بخت
چو بومداین دانیشست له سر تخت

(۴۳)

به عدل و داد و به چاکه و احسان
زندوی کرده و ناوی نوشیروان

و هختی تعزیه و پرسه ته و او بو
به کنیزانی حرمی فرمو

بیستم پکیکی پر مکرو پر فن
هاتوته ایره له شاری ارمن

عرضیان کرد کوتیان ثلی لیره بو
شاپور هات بردی به تالوکه زو
خسرو آمه ی بیست گه لی بو غمگین
زویر و نزار بو له دوری شیرین

آجا بیینه و ه سرباسی شیرین
که رویشته و ه شوخی نازهنین

کنیزه کانو قه و مانو خویشان
که له دوری تهو بو بون پریشان

که و ته خاک کی پی کردیان شکرانه
زور احسانیان کرد بو آتشخانه

که مهین بانو خبری زانی
 وهخت بو له خوشیا دهر بچی گیانی
 هه لسا له دیوان به دلیکی خوش
 چو به پیره وه گرتیه وه باو هس
 به لاشم ابدآ هیچ نه یدایه روی
 نه یگوت ای شیرین آ یا بو کوی چوی
 چونکه نه یزانی شیرینی نازدار
 به داوی خسرو بو وه گرفتار
 شیرین له پاشان له گل کنیزان
 دیسان دهستی کرد به داوو سهیران

باسی فراو کردنی خسرو له دست بهرام

وهختی که خسرو رویشته سر تخت
 زور لای ناخوش بو بهرامی بد بخت
 رایو فکریکی یکجار قهوی بو
 سودای تاجو تخت شای خسروی بو

(۴۰)

کاغزی نوشی بو امیره‌کان
بو سرداران و بو وزیره‌کان

نوسی که خسرو له عشقی شیرین

عقلی نیک چو وه عاجزه و غمکین

شاریک ا به خشی به پیکي شراب

خز نه پیک نه دا به ده‌نگی روبات

چون مندالی وا بی به سلطان

دو نیا له دستی نه بی هراسان

سپا حاضرکن به دستو شمشیر

هل کوته سهری زو پیکن زنجیر

به م ادعایه بهرامی بدخواه

ملتی هه لساند رویشته سرشاه

وه ختی امهی بیست خسروی پرویز

له تخت هاته خوار بو سواری شه‌ودیز

ملکی به جی هیشت روی کرده صحرا

رویشته روزو شهو به بی مدارا

نه وهستا هتا گه یشته موقان

روژی له صحرا به امری یزدان

مشغولی راوبو شیرینی نازدار

رئی که وته تهوی شاهی تاجدار

شیرین و خسرو که یکتریان دی

له اوله وه به کیان نه ناسی

ناوو نشانی له کنیزه کان

پرسی له پاشان شاهی نوجوان

عرضیان کرد گو تیان ته م نازه نینه

شازادهی ارمن ناوی شیرینه

خسرویش کوتی بزائن که من

کوری هر مزم شاهی مداین

وه ختی هردو کیان یکتریان ناسی

سعاتی مات بون زور به کسası

له پاشان کوتی به خسرو شیرین

دجام وهایه شاهی روی زمین

قصر یکم هه یه له م نزیکانه

تشریف بهینه بولای من گیانه

میوانی من به تا به دلو به گیان

خدمت به کم چند روژی قوربان

شیرین خبری زو نارد بوناوشار

هاتنه پیشوازی شاه پیاده و حوار

جامهین بانوش خبری زانی

که وا خسرو شاه دیت به میوانی

له سسریانه وه کردی گلاو پاش

دور رو گوهری بو کرد به شاباش

له پاشان بانو زانی به یقین

عاشقی به کن خسرو شیرین

زور ترسا بانو غمی که و ته بر

گوتی به شیرین نازداری کشور

دوینا له شوقی روی تو رونا که

حسنو جمالت له دوینا تا که

معلومه خسرو عاشقی روته
به سراوی داوی کندی موته

بقین بزانه پیاو حیلہ کارن
له روی دونیادا یکجار مکارن

خسرو به لطف و شیرین زوبانی
نه خوات حلوائی تو به کامرانی

دو چارت نه کا به زوبانی خوش
له پاشا زورزو آتکا فراموش
اگر له ناوی چاکه تو دور بی
ته بی به خراب دایم مشهور بی

له روی دونیادا هتا آتوانی
به حورمت بکه تو زندگانی

خسرو که زانی پاکی تو نه وسای
دیته لام داوای تو له من نه کا

آمهش معلومه لهو که تر نیت تو
به رئی چاکه دا چاو هکم برو

(۴۹)

هرچند به خسرو تو مهربانی
من وات پی نه لیم جا خوت نه یزانی

به هم نصیحتهم گر بکمی رفتار
به غم و به لا نابی قهت دوچار
هرچنده عاشق پند نا کریته کوئی
تکایه شیرین لامه ده له رئی

وه کو زلیخا مه که وه شوین پیاو
پیاو بی وفان با نه بی بدناو
شیرین آمه ی بیست کوتی به بانو
منیش هروه ها اکم آره زو

اگر شیت بیم من بوجمالی
دستم لی نادا غیر به حلالی
سویندی زوری خوارد شوخی نازه نین
جا بانو کوتی ای گیانی شیرین

اذن به بچو له دشت و له شاخ
راو بکن دایم گوستاخ به گوستاخ

(۵۰)

به شرطی نه چی له گلیا ته نیا
با له گلستان بی لشکرو سپا

بیانی هه لسا شیرینی نازدار

له گل خسرو دا روین بوشکار

کنیزه کانی جوانو دل پذیر

آسکی زوریان کوشت وه کو نره شیر

شه و به سردا هات شاهی مداین

گوتی به شیرین شازاده ی ارمن

باسبه یی زو سر له بیانی

بزمی بگیری ن به شادمانی

می خوشه اگر ساقی بمینی

نه وه ی می خوره باقی بمینی

شیرینی ارمن گوتی به سرچاو

هرچی امر آکهی واکم ته و او

وه ختی ایواره شیرین له گل شا

به دلیکی خوش له پهك بون جیا

(۵۱)

سببه‌ینی کاتی که له‌خه و هه‌لسان

شیرین امری کرد به‌کنیزه‌کان

له‌صحرا ییکی خوش و دل فزا

خیمه و بارگای شاه‌ی یان هه‌ل‌دا

ده‌نگ خوشان دستیان کرد به‌گورانی

ساقی شرابی کل ره‌نگی هانی

له‌عشقی شیرین خسرو سرخوش بو

شیرین له‌خوشی خسرو مدهوش بو

له‌پرله یشه شیری هاته‌ده‌ر

هه‌له‌تی مینا بوخیمه و چادر

غلبه‌که‌وته ناو لشکرو سپا

خسرو شیری دی هیچ نه‌په شوکا

به‌بی سلاحو خنجرو شمشیر

خسرو آزانه چو به‌ره‌و روی شیر

مشتیکی توندی وای‌دا له‌سه‌ری

له‌کونه‌لوتی میشکی ده‌ر پهری

خسرو زو سه ری شیر هکی بری
هروه کو کراس پیستی دادرری

کرا به عادت لهوساوه اچا
شمشیر ههل اگری له بز میشدا شا

شیرین کاتی دی شاهی تاجدار
به مشت شیری کوشت وهک اسفندیار

رای کردو دستی خسروی ماچ کرد
نهویش کوررانه آزادس—تو برد
ناوده می ماچ کرد گوتی به شیرین
اوخهی نه مه ته نه باتو هه نگوین

له پاشان خسرو گوتی ای نازدار
که می بترسه له پروردگار

روحم هاتوته سر لیوم بوتو
بمگره بارهش نهو نه مامی نو

جوابی دایه وه شیرینی دانا
گوتی زور عیبه بوتو پادشا

(۵۳)

لهم کرده و به لهم فکړه قوربان
کز واز نه مینې ته بی په شیان

لای خوت عاقلی شاهي به رزه جی

کاری وا مه که با آبروم نه چی

خسرو پیدر پی باده ی خوارده وه

به دهم هناسه و آهی سارده وه

عشقو می هر دو کرد بوی سرخوش

ممکی شیرینی گرتو بو بی هوش

شیرینی ارمن کوتی پی به قار

عبیه وا مه که شاهي تاجدار

خهریکی ته وه ی آبروی من به ی

دفعه ییکی تر ایشی وا نه کی

خسرو له قصه ی شیرین دلگیر بو

به قین به قار هه لسا زویر بو

کوتی به شیرین معلومه اگر

سودای عشقی توم نه کوتایه سر

سه دم نه نه بو بی افسرو تاج
 له چرخي گردون من نه سند خراج
 شرابت دای تامستت کردم
 که مست بوم اچا پا به ستت کردم
 له اوله وه خاوه ن بخت بوم
 صاحبی سپاو تاجو تخت بوم
 توله تخت و تاج کردت آواره
 عشقی تو منی واکرد بی چاره
 نه قصانه ی کوت شاهی تاجدار
 سواری شه و دیز بو دهر به رری له شار
 بو وولاتی روم رویشیت بی آرام
 له ترسی سپاو لشکری بهرام
 نه سرهوت شه و و روژ که یشته دریا
 به قیصری روم که خبریان دا
 ناردیه پیشوازی هینایانه شار
 دایان نا له سر تختی زرنکار

له چونی خسرو دلخوش بو قیصر
 پکیکی هه بو وهك مانگی انور

ناوی مریم بو پی بخشی در حال
 شای یان بو کرد شاهانه مثال

خلاصه له پاش مده تیکی کهم
 به قیصری کوت شاهی جهم حشم

لشکر م نهوی بچمه سر بهرام
 هتا بسینم زو لهو انتقام

سانی دا قیصر سپای بی سامان
 وهك سپای جاران روستمی دستان

چل په نجا هزار عسکری شهر ر کر
 له گل خسرو دا ری یان گرتنه بر

خبری زانی بهرامی بی خیر
 هات بره و پیری خسرو وه کو شیر

له هردو طرف سپای بی سامان
 چو شاو خروشا روپشته میدان

بزرگ امیدش وه کو شیرى مست
اسطرلابه کي نابووه سردست

گوتى به خسرو ته م کاته چاکه
هه لکوته سريان آمان خيرا که

خسروى پرويز له سر پشتى فيل
له گل لشکرى وه کو دويای نيل

خوى داله تپي لشکرى بهرام
بربووه کوشتار به تيغى بي رام

له خوینی دشمن دونيا بو گلره نک
روى سرزمينيان لي هينان به تنک

خلاصه له پاش جنگو شهر رو شور
شکا لشکرى بهرامى پر زور

راي کرد بهرامى بي فررى بد بخت
بو خسرو جى ما سپاو تاجو تخت

به حکمى نه وهى مريمى هينا
پايه ي بلندبو له اوجي عيسا

عیشو عشره تی هر چند بو حاصل
به لام لذه تی هیچ نه بو به دل

له دوری شیرین دایم غمبار بو
له سودای عشقی هر لیو به بار بو

باسی پشیان بو نه وهی شیرین له رویشتی خسرو

نه وه خته خسرو له شیرین تورا
رویشت شیرینیش حالتی گور را

صبر و قراری اصلا لانه ما

وه کو زولفی خوی آلو زاوشیوا

لعنتی نه کرد له خوی جار به جار
که بوچ زویری کرد شاهی تاجدار

چو مهین بانوی زو کرد باخبر

له و واقعه یه همو سرانسر

جوابی ذایه وه بانوی به تمکین
گوتی چاکت کرد روله آفرین

(۵۸)

وا مصالحته که تو صبر که ی
اگر صبر که ی به مقصود آگهی

تو بوته و کوره زور ره نجات کیشا

له داغی که لی جگرت یشا

ایسته ش صبر که ای رواله ی دانا

صبر بر سه یله نه کات به حلوا

به قصه ی بانو شوخی نازه نین

صبری کرد به بی هوشو به بی تین

له پاش مده تی بانو نخوش کهوت

له ررو لاواز بو هرگز نه آسره وت

به شیرینی گوت معلومه آوا

نه سرم کوچ آکم له داری دنیا

کلیلی گنجو خزینه ی ته و او

دا به شیرینی شوخی مسته چاو

له پاش نه مانه چند روژی پی چو

له دنیا ده رچو جا مهین بانو

شیرینی ارمن بو به پادشا

دهستی کرم و عدلی راکیشا

دلی اهای به کرم کرد شاد

محبوسه کانی له بند کرد آزاد

هینده عادل و وطن پرور بو

له دهوری نه ودا گورک شوانی مه ربو

به لام که چونکه له خسرو دور بو

دلی پر غم و زویر و رنجور بو

یستبوی خسرو که بوروم چوه

مریمی لهوی ماره کردوه

مریم خسروی شویند داوه که و

هتا کو ماوه دل به کهس نه دا

شیرین دامابو له بر دردی دل

مانندی کهوی بچه قیته گل

وزیریکی مه بو له جیی خوی داینا

وازی له تختی سلطنت هینا

(۶۰)

سواری گلگون بوزو له گل شاپور
گرتیه بر دهشتو صحرا و دیگهی دور
چند کنیزیکی جوانو مه عذار
له گل چند باری کوتال و دینار
اسب و گای زورو حوشترو حیوان
بردی له گل خوی نازداری دهوران
رویشته به ریدانه میل تا نه و میل
که یشته قصری شیرین به تعجیل
خسرو خبری زانی که یقین
که در راه ته و ته و قصره کی شیرین
زوری پی خوشه سب و له ترسی مریم
نه ی ویرا باسی بکا زور یا کم
جار به جار اینارد بولای پیامی
صبوری ته هات هر به سلامی
گوتی به مریم روژی له روژان
باورم پی بکه آرامی گیان

وهك خويي پي اكن ژان نهكا برين

منيش تادوربم چاكه له شيرين

به شلام معلومه شيريني بدبخت

بومن به حبي هيشت ملكو تاجو تخت

له گل من دايم چاكه كاري بو

كرده وو پيشه ي وفاداري بو

بنيره با يت بو ايره كيانه

حورمتي بكرين خيرو احسانه

جوابي خسروي دايه وه مریم

كوتي وارثي تخت و تاجي جم

اگر بيتو من شيرين بدينم

كوير نه بي چاوم كياني شيرينم

شيرين جادو وه زور حيله كاوه

كافره و ساحر پيسو مكاره

تفره ي تو نه دات من ليت نهكا دور

خوي اچه سپني و من نه بم مهجور

(۶۲)

قهت هومید مه که له سر روی دنیا

له اسپ و ژنو له شمشیر وفا

هرگز دل مه ده به شیرین آمان

جادوه به لات توش نه کا قوربان

سویندی زور خوارد به تاجی قیصر

به تخت و بختی شاهی تاجور

گوتی اگر بیت شیرین بدینم

هر نه و سعاته خوم اخنکینم

خسروی پرویز زانی به یقین

مریم مهل نا کا قهت له گل شیرین

چارهی هیچ نه دی پادشای دانا

به غیری نه وهی به ینی صبرکا

جار به جاریکیش شاپور به پنهان

اچووه لای شیرین به دلی لرزان

قصه ی خسروی بو شیرین نه برد

اگره رایه وه خیرا دستو برد

سهری سورما بو شیرین که خسر

چلون ههل نهکا نهونده بی نهو

له دلی خو یا ایکوت خدایه

له گل من خسرو چند بی وفایه

به خسروی کوت عاقبت شاپور

چلون تو اژیت له شیرین بی دور

جوابی دایه وه شاهی به رزه جا

کوتی و اچاکه لهو بیم جیا

چونکه گر مریم شیرین بینی

له قین و رقا خوی اخنکینی

شاپور نه مهی یدست له خسرو در حال

چو بولای شیرین وهک طیری تیژبال

کوتی پی خسرو توی زور خوش نهوی

له دوریت خهوی له چاو ناکهوی

به لاثم له مریم اترسی به گیان

رجایه مه به اصلا دل گران

هه لسه له گلبا به جوته ایستا

سوار بین و بچین بو خدمتی شا

له گل پادشا تو به پنهانی

خوش را بویه هتا اتوانی

شیرین به توندی کوتی به شاپور

گه لی بی شرمی ای له خدا دور

تو خستمته ناو کیژاوی به لا

به زوبانی لوس منت تفره دا

بوچی نازانی بی عقلو نه فام

تو تاجو تختی شاهیت له کیس دام

صد خوزگه دایکم منی نه بو وایه

یا منی درخوارد سه گی بدایه

وا له گل مریم کیف نه کا خسرو

نهو منی ناوی من نامه وی نهو

به شوینشا بیت مریمی قصر

لهم قصره به شوق من نه یکمه دهر

میل بی زولقم نه کم به زنجیر
 انیرم خسرو زو بکا بخسیر

به برژانگی خوم بلیم وه کو تیر
 آرون بوم نه کن خسرو به نیچیر
 دلی پادشا بومریم گهرمه
 منی بوچی به حیوا شرمه

من نه و طیره نیم بمگرن به داو
 یا همو بازی بیتو بمکاراو
 من عاشق نه بوم وه ها بو تقدیر
 خطام کرد خطا ساچیبه تدبیر

اگر نه و آلیت به شیرین بگم
 بلی کیف بکات باله گهل مریم
 زور له گل شاپور قصه ی توندی کرد
 پشیمان بو هوه له پر دستو برد

گوئی له باتی من به پیام
 به خسرو بلی لیت نه کا سلام

بلی که شیرین عرض نه کا قوربان
له فکریه خوش صحبتی جاران

تو دایم کیف و خوشی خوت نه وی
که ی یادی منت له فکر نه گه وی

وه ختی بی یار بوی هر من یارت بوم
هر من دلسوزو غم خوارت بوم
تو گلت هینا له روم به خرمان
من تاج و تختی خوم کرد پریشان

ذلیل مه که چونکه عزیزم
آزادم بکه ی چاکه کنیزم

به روزو به شه و نیمه آسایش
له توش ناییم ذره بخشایش

من بوچی نه بم بد حال به بی تو
پار له گل تو بوم امسال به بی تو

شیرینی ارمن باهر ره نجووی
پاخوا چاوی بد له خسرو دورپی

(۶۷)

شاپور امانه‌ی که بیست له شیرین
کورنوشی بورد کوتی آفرین

❦ باسی فرهادی کوهکف ❦

شیرینی نازدار خاتونی ایران
شوخی دل‌رفین آشوبی توران

له‌دردی دوری خسرو زویربو

خواردنی دایم هر شکرو شیربو

رانی حیوانی لهو شوینه دوربو

له‌شیر هینانا کنیز ره‌نجوربو

چونکه نهو جی‌یه‌ی شیرینی لی‌بو

له‌وه‌رری که‌م‌بو حیوان برسی‌بو

به سهیلی و گورجی بو هینانی شیر

شیرین خهریک‌بو هر نه‌یکرد تدیو

شه‌ویک‌هاته‌لای شاپوری دانا

قصه‌بان نه‌کرد به‌تاقی ته‌نیا

کوتی به‌شاپور که‌رانی حیوان

دوره‌ زور زحمت اهن کنیزان

شاپور عرضی گرد ای سروی آزاد
شخصی مشهوره ناوی به فرهاد

مهندیسیکه بی مثل و هاوتا
جوان صنعت نه کاله سنگی خارا
که ژو کیو له دست نه و هراسانه
نهم ایشه به دست فرهاد آسانه

من و نه و له لای ماموستای دانا
تحصیلان نه کرد منال بوین نه و سا
له نتیجه دا من بوم به نقاش
فرهادیش آخر بو به سنگتراش

به صنعت له برد آتاشی صدره نک
به قولنک نقشی چین اکات له سنگ
نه و به اوستادی چاره تو نه کا
مقصدت پیک دیت ماهی دلارا

اگر افرموی اچم نهی هینم
به آرزوی تو کارت پیک دینم

(۶۹)

شیرین امری کرد شاپوری دانا
هه لسا به گورجی رویشته به شوینیا

فرهادی هینا بو قصری شیرین
حورمتی زور گرت شوخی نازه نین

فرهادیان دانا له‌م‌دیو په‌رده‌وه
شیرین جا درگای قصه‌ی کرده‌وه

پی‌کهنی له‌ده‌می شکر آباری
گل هه‌ل ته‌وه‌ری به بار له‌زاری

قصه‌ شیرین بو به وینه‌ی هنگوین
بویه وه‌ختی خوی ناو‌نرا شیرین
هرکه‌سی که گوئی له‌قصه‌ی ته‌بو
افلاطون بو وایه زو له‌هوش ته‌چو

له‌شیرین کاتی قصه‌ی بیست فرهاد
اندای له‌رزی بر بووه فریاد
به داوی عشقی گرفتار بو زو
خوی خسته سرخاک دلی له‌ده‌ست چو

شیرین تی که بشت و هستای بی چاره
 به داوی عشقتی نهو گرفتاره
 کوتی تکایه ای مردی اوستاد
 ککاری بکه بوم دلم بی شاد
 ران- دوره لیان دخیلو آمان
 منیش محتاجی شیرم و هستا گیان
 نه مهوی زورزو ریکای دو فرسنگ
 جو که ییک بکهی بوم محکم له سنگ
 که نهو جو که یه بگاته جی ران
 شیر بدوشن بوم لهوی کنیزان
 لهو جو که یه وه هتای تأخیر
 به بی مشقت یته ایره شیر
 زوبانی نه بو فرهادی مسکین
 که بداته وه دو جوابی شیرین
 هر دو دستی خوی نایه سرچاوی
 وهک دیزه جوشی نه دا هه ناوی

هاته دره وه له هوده ی زهر کار
 له کینزانی اجا کرد پرسیدار
 کوتی نازانم شیرین چی فرمو
 تی نه گه ی شتم به جی ینم زو
 کینزو کچان قصه یان بو کرد
 که فرهاد یستی هه لسا دستو برد
 تیشه و قولنگی هه لگرت هه سرشان
 روی کرده ده شتو چولو بیابان
 به ردی آتاشی به وینه ی به نیر
 جو گهی درست کرد بو هینانی شیر
 له جی ی رانه وه تا قصری دوا بر
 جو گهی راکیشا وه ستای قور به سر
 حه و ضی درست کرد له بر قصر جوان
 شیر ی بو اهات وه ک آوی حیوان
 به مانگی هموی ته و او کرد آزا
 ناردی مژده یان به ناز نه نین دا

هاته دهر وه کو سروی خرامان
 بوسه یری حوضو جوکشان کشان

که چاوی پی کهوت شوخی مه جبین

گوتی به فرهاد هزار آفرین

لازمه ایستا بخشیشیکی باش

من بدم به تو وه ستای سنگتراش

فرموی شوانه کان ته بی جیا جیا

بخشیشی زور چاک بدهن به وه ستا

فرهادی بانگ کرد له لای خوی داینا

به مشقت الماسرو گوهری پی دا

گواره ییکی بو له گوهر شیرین

خراجی ملکی روم بو له گل چین

له گوئی کرده وه فرموی ها وه ستا

تهمه بفروشه خرجی که توخوا

هتا بمینم منت باری توم

پیم ادا نا کری زور قرضاری توم

فرهادیش عرضی شکری جی هینا

تعظیمی بو کرد له مجلس ههلسا

گرتیه بهر ریگهی چولو بیابان

به شین و زاری و واوه یلاو گریان

له دردی عشق و له تاوی دوری

هر چنده نه کرد نهی بو صبوری

تنها مایه وه نخوش و رنجور

له رفیقان و له دوستان دور

سیری قصره کهی نه کرد جار به جار

جل و لباسی نه کرد له تو پار

گاه له گل آهوی صحرا نه که در را

گاهی به تنها ایکرد مدارا

همو هفته یی اچووه لای شیرین

تسکینی نه دا به دلی غمگین

همو شه و نه چو غمبار و زویر

له حه و ضه که ی یار اینخوارد و ده شیر

باسی عشقی نهو که و ته سر زوبان
له نار عالمدا بو به داستان

باسی خبر زانینی خسرو له عاشق بونی
فرهاد به شیرین

بدکاری رویشته بولای پادشا
له و کاره ساته خبری پی دا
عرضی کرد فرهاد له عشقی شیرین
دایم خه ریکی گریانو و نالین
له سودای عشقی شیت بوه و شیدا
گرتویه ته بهر رنی چولو صحرا
هیچ شهرم ناکا له جوانو له پیر
ناتر می هرگز له شمشیر و تیر
هو هفته یی نه چی به یلغار
کرنوشی آبات بو قصری دلدار

(۷۵)

تهم قصه یه ی بیست کاتی خسرو شا

عشقی شیرینی زیادبو له دلدا

چونکه معلومه که وادو بلبل

چاکتر آخوینن له ده وری یک گل

زوری پی خوش بو که ته و مه و ووه

عاشقیکی که ی بو پیدا بو ووه

به لام له لایشی گران بو خسرو

فرهاد عاشقه به نازداری ته و

فکری کرده ووه گه لی له و کاره

که تدیر چیه چون بکا چاره

چند محرمیکی بانگ کرد بو تدیر

فرموی زور دلم عاجزه و زویر

بیستومه ته لین فرهادی مسکین

شیتو شیدایه له عشقی شیرین

اگر یکوژم گناهم نه کا

نه یکوژم یقین بدناوم نه کا

وزیره کانی تدیریان بو کرد

چند سواره یکیان نارد به دستو برد

له گل اسپیکدا کوتیان که آزا

فرهادی سنگتاش زو بکن پیدا

له پاش تعظیمی زورو احترام

پی باین خسرو لیت نه کا سلام

ایشی پیت هه یه هه لسه له گلپان

بچین بو خدمت پادشای جهان

سواره کان هه لسان به تعجیل خیرا

که دران که ژو کیو روی دهشتو صحرا

به بی مدارا چند روژو چند شهو

ا که دران به بی خورا کو بی خهو

آخری روژی سهیریان کرد فرهاد

وا له دهشتیکا به دلی ناشاد

غبار که و تووه یخه ی کردوه چاک

که وز نه دا له سر به ردو خولو خاک

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

(۷۷)

نه و جوانيکه لاوچا کو دلير
به سام و هيبت وه کو نره شير
سلاميان لی کرد به گورجي و چالاک
گوتيان بوچی واکه وتويه سرخاک
سبې چيه که واکه غمباري
بوچی عاجزي بوچ بی قراري
خسرو پادشای همو آفاقه
به دیداری تو که لی مشتاقه
بفرمو سوار به شاهي تاجدار
چاوه ریی تويه نه کا انتظار
جوابی دایه وه فرهادی مسکین
به دلی غمبار به لفظی شیرین
گوتی کا که من غریبم هه ژار
نه بی چی بووی له من شهریار
دیوو جن له من نه بن هراسان
منی بوچی به پادشای جهان

تکام وهایه مردانی هوشیار
 بکه رینه وه بولای شهریار
 بلین زور که در این صحرا خوار و ژور
 نه مان دوزیه وه فرهادی رنجور
 کوتیان ای فرهاد مسکینی هه ژار
 غریبی بی کس شیتی عشقی یار
 قسم به ذاتی خالق عالم
 بولای توی ناردوین شاهی جم چشم
 بهانه مه گره سوار به آزانه
 بچین بو خدمت شاهی زه مانه
 هیچ چاره ی نه ما فرهادی هه ژار
 کهوته ری له گل سواری شهریار
 له پاش هفته ییک کهینه قصری شاه
 خبریان زو برد بوشای عالی جاه
 امری کرد در حال بردیانه دیوان
 دانیشته دل پر غم عاجزو گریان

وہ کو شیری مست فرہادی مسکین

هیچ فکری نہ ہو لہ قصہ ی شیرین

زر آفشان کرا بہ حورمت تہ و او

خسرو کوتی پی بہ خیر بیت سرچاو

لہ پاشان خسرو کوتی ای فرہاد

اصلاً خلقی کویت دلیری آزاد

جوابی دایہ وہ کوتی من گہ دام

لہ اصلاً خلقی شاری آشنام

کوتی صنعت تان چہ و مشغولی چین

کوتی افروشین گیان خہفت اکرین

کوتی گیان چلون افروشی انسان

کوتی زور سہلہ لہ لای عاشقان

کوتی عاشقی آیا بہ شیرین

کوتی خوشترہ شیرین لام لہ دین

کوتی توشیرین تہ یینی بہ خہ و

کوتی خونانوم نہ روژو نہ شہ و

(۱۸۰)

گوتی که ی میلی دهر آکھی له دل

گوتی نه و روژه که بچمه ژیر گل

گوتی بوچ سودای دهر ناکھی له سر

گوتی دهر ناچی تاروژی محشر

گوتی آیا تو اترسی له کس

گوتی اترسم له شیرین و بس

خسرو که زانی قصه بی سوده

هرچی پی بلی هیچه و بی هوده

گوتی نه و شاخهی والهرتی گذر

ایمه ناتوانین پیا بچینه سر

قسم به سهری شیرینی دل بند

له مه که ورده تر من نیمه سو کند

اگر نه م کاره م بو بینته جی

پیشکشت نه کم هرچی بته وی

جوابی دایه وه فرهادی آزاد

گوتی پادشا تو په دلشاد

بوت اکدم به دهشت که ژو کوی سنگین
قسم به چاوی مخموری شیرین

به و شرطه وه ختی کارم کرد ته و او

بمدهیتی شیرین شوخی مسته چاو

خسروی پرویز زور رقی ههلسا

ته مای بو در حال له گردنی بدا

به لام قینه کدی خوی نه کرد اظهار

به فرهادی کوت ای مردی به کار

تو أمه بکدی بزانه یقین

نامردم اگر نه تدهمی شیرین

کاتی أمهی بیست فرهادی بی دل

ری کیوی پرسی له شاهی عادل

پیاوی له گل نارد کردی رهنمون

بردی بو قهرله کیوی بیستون

رویشته مه رکیو به مانتدی با

قولنگی هه لگرت کوررانه آزا

له پيشا تختی درست کرد له سنگ
نقشی لی هه لکند وهك نقشی ارونک

به الماس شکلی شهودیزو شیرین
هه لی کدند فرهاد جوانو نازهنین
به بیستونی نه کوت جار به جار
ای کیوی سنگین هاوار صدهاوار

رجا اکهم لیت خوت بوم نرم که
له آه و ناله ی فرهاد شرم که
اگینا به خدای حی لامکان
هتا کو له بر مندا بی گیان

دست بردار نابم له آقاری تو
شه وو روژ نه دهم من آزاری تو
به تیشه و قولنگ ای سنگی خاره
لاشه ت زو اکهم من پاره پاره

جار جار چون بر صورته ی شیرین
نه گریا آبکوت شوخی نازهنین

(۸۳)

رحمی به دلی غمباری من که

علاجی لیوی به باری من که

وا له عشقی تو اُسوتیم له دور

پر وانه ناگری بهرگهی شعله‌ی نور

آخ خوزگه شه و گویت له زاریم نه بو

گویت له ناله‌ی شه و یداریم نه بو

له دونیا باسی فرهادی ره نچور

بلاو بوه وه ته و او بو مشهور

باسی رویشتی شیرین بو کیوی بیستون

بولای فرهاد و سقط بونی اُسپه‌کی

مبارک روزی له روزکاران

شیرینی ارمن له گل نازداران

باسی عشره‌تی جارانی نه کرد

قصه‌ی گل گه‌شتو سیرانی نه کرد

له پاش قصه و باس صحبتی ته و او
 باسی بی ستون آخر هاته ناو

شیرینی نازدار کوتی به یاران
 اچمه بی ستون به عزمی سه یاران
 به میر آخوری امر کرد شیرین
 مه لسان دهس به جی اولاغیان کرد زین
 تصادف گلگون لهو دوره نه بو
 اسپیک کی تریان بو هینا زوزو
 سوار بو که و ته ری به تاوو یلغار
 شیرین چه شیرین وه کو نوبهار
 نرگسی دیده ی مست و بی خاوبو
 وینه ی خرمانی گلی تیر آوبو
 خلاصه رویش ت شیرینی ارمن
 کاتی گه یشته نریکی کوکن

پیاله ییک شیری دای دهر زمان
 کوتی ای فرهاد بیکه نوشی گیان

وهری گرت له دهس ماهی دلارا

خواردیه وه کوکن دهس به جی خیرا

بهی معلومه عاشقی شیدا

یار بیت به ساقی زهر بی اینخوا

که و ته بهری پی به یا هو یا هو

گریاو نالاندی روی له بر پی سو

کوتی بینائی دو دیدهی فرهاد

دور بی له چاوی پیسی بد نهاد

یا خوا وه ک گل روت هر خندان بی

زولفی مشکینت با پریشان بی

له هر دو دنیا خوا ییکا آزاد

وه ک ته م بنده یه ی خوت کرد دلشاد

چونکه مفلسم خجالت باوم

له آقاری تو زور شرمسارم

خونیمه گنج و خزینه و گوهر

تا شایاشتی کم سروی سمین پر

هر گیانم ده به بی خه مه بر پیت
 بیکم به شاباشی خاکی به ری پیت

جوابی دایه وه شیرینی ارمن
 فرموی صبر که فرهادی کوکن
 نهم کاره ته و او بکی مردانه
 ایتر نای مینی خسرو بهانه
 له پاش قصه ی زور دولبری مه وهش
 کوتی به فرهاد اروم شهوت خوش
 آوزه نگی توند کرد بروا به یلغار
 کلا اسپه کی شیرینی نازدار
 مشهوره ته لین اسپه کی شیرین
 سقطبو در حال فرهادی مسکین
 شیرین و اسپه لگرت به سر شان
 روی کرده مهرای چولو بیابان
 بردیه به رده می قصره که آزا
 له ریکا آنی اصلا نه وهستا

به شین و گریان به واوه یلاوه

شیرین و اسپ داناو که رراوه

باسی مردنی فرهادی کوکن

خسرو جاسوسی زوری دانابو

حالی شیرینیان تی آگه یاند زو

خبریان دانی کوتیان که شیرین

چو بودیده نی فرهادی مسکین

له عشقی شیرین وا به دستو برد

تهو کیوه سخته ی پارچه پارچه کرد

اگر بهم نه وعه کار بکا فرهاد

به يك مانگی تر کیو نه دا به باد

وه ختی آمه ی بیست شاهی تاجدار

پرسی له پیاوی عاقل و هوشیار

کوتی تدیرم چیه چون نه بی

شیرینی ارمن لده ستم نه چی

ناردیان پیاویکی ملعونیان هینا

کوتیان به گورجی بچو هراستا

بلی به فرهاد خاکت به دامان

شیرینی نازدارشای نه و نه مامان

له دونیا دهر چو ای قوررت به سر

هر رهنجیکت دا رویشته به هدر

وعده یان دای له زیرو له مال

چند طلب بکات پیده نی در حال

دست به جی کابرا چو بولای فرهاد

گوتی داخه کم ره نجت چو به باد

بی عقلی نه فام دل پر داغ و دهر د

أجماچی اکی شیرین امرو مرد

نه و لاشه جوانه ی که وه کو گل بو

داخه کم امرو اسپه رده ی گل بو

فرهاد اُمه ی بیست به په ژاره وه

له سر طاقی به رد که و ته خواره وه

به دهنگیکی به رز گوتی آخ شیرین

کیانی تسلیم کرد به گیان آفرین

شیرین له پاشان خبری زانی
که وافرهاد مرد به دل گرانی

چو بر سر لاشه‌ی فرهادی کو کن
زور لاواندیه و به گریه و شیرون
کفن و دفنی کرد به ره سیمی شاهان
سپاردی به خاک به دیده گریان

گومه‌زی بو کرد عالی و شاهانه
قبری فرهادبو به زیاره‌تخانه

چونکه کوه‌کن ده‌نجی بردبو
به ناره‌حتی و محنت مردبو

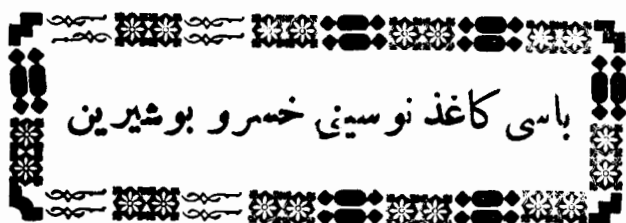
به بی ترسو و خوف له طعنه‌ی اغیار
تعزیه‌ی بو کرد شیرینی نازدار

آجا له پاشان پادشای جهان
له و کاره‌ی کردی زوربو پشیمان

له سه‌ری باربو غم و په‌ژاره
متأثربو به دل له و کاره

(۹۰)

له دلدا نه يگوت زور خراپم کرد
ايلتم جزای امه دس-تو برد

روژیک له روژان به دلی غمگین
خسرو کاغذی نویسی بوشیرین

نوسی بیستومه زور پریشانی
له مرگی یارت دیده گریانی
سابهس بوفرهاد شین و فریادکه
جاریکیش یاری قدیمت یادکه

نهو بیچاره یه له داغی تو مرد
خاکت به سه ری فرهادا بوچ کرد
فرهاد مرد یا خوا هر خوش بی شیرین
کله زهرد نه ما خوماوه نسرین

دای به قاصدی رویش دستو برد
نامه‌ی تسلیمی دستی شیرین کرد

شیرین کاغذی خسروی که دی
زوری پی خوش بو وهك گل پی که نی
به لام له قصه‌ی تالی پادشا
ماتو بی دهنگ بو ساتی جبه سا

له وروژانه شدا به تقدیری خوا

مریم مرد دلی تنگ بو پادشا

مشهور بو شیرین شوخی مسته چم

ناردبوی زهریان دابو به مریم

هر چند تعزیه‌ی بودانا خسرو

به لام دلخوش بو له مردنی نهو

له مرگی مریم شیرینی نازدار

کینی زور خوش بو که بو خبردار

له بر حورمتی شاهی جم حشم

اویش تعزیه‌ی دانا بو مریم

(۹۲)

کاتی تعزیه ی ته و او بو شیرین
جوابی نامه کی نوی به تمکین

نوسی بانوی شا گهر چوته ژیر خاک
بانوی جوان زوره بوچ نه بی غمناک
هیچ خه فته مه خو شاهی نازک دل
مریم گنجه گنج جی ژیر خاکه و گل

واچاکه ناوی مریم نه هینی
بیت به عیسی ایترا ناییدنی
اگر بت شکا با عیسی خوش بی

مریم مردوه هر کسری خوش بی
به موی زولفی خوی نامه ی به ست شیرین
عادهت وه هابو زه مانی پیشین
دایه دست قاصد کوتی هراستا
تو نه م کاغذه به خدمت شا

خسرو خویندیه وه که نامه ی شیرین
له قصه کانی که لی بو غمکین

له دلددا کوتی نه م جوابه جنگه
خشت هاویر آخر پاداشی سنگه

باسی صفتی خسروی پرویز

هیچ کدسی شاهی له سر روی دنیا
به وینهی خسرو نه کرده اصلا

له دیوانی دابو شکاتو داد

اهالی دایم به دلیکی شاد

پنج ریز حاضر بون همو له حضور

دادی نه پرسین شاهي جم دستور

ریزی یکه مین دهوله مندان بون

دو هم ریز لا تولى كه وتوان بون

۳ هم ریز یان نخوش بو بیمار

چوارم ریز همو مظلوم بو هزار

پنجم ریز عاصی و خطا باران بون

چاوه رنی امری شاهي جهان بون

دهوله مند سه یری فقیریان نه کرد

بجدهی شکریان بوخدا نه برد

فقیریش نه بدی نخوشو بیمار

شکریان نه کرد بوپروردگار

نه خوشیش نه بدی ظلم لی کراو

به ناساخی خوی راضی بون ته و او

نه و انیش سیری عاضی یان نه کرد

بجدهی شکریان بوخدا نه برد

بارکای خسرو جی ی عدلو دادبو

بوهمو عالم درکای کشاده بو

روژی دو دفعه صبح و ایواران

له دیوانی شاه دایان نه نا خوان

گوشتی گاو ماسی و مهر و طیر و طور

له سهر خوانی بو زورو بی قصور

مشهوره نه لین شاهی باشوکت

وجودی بو بو توشی رطوبت

ماینی بحری زوری هه بو شا
وهختی جوانویان که ته بو پیدا

هر به شیریه مه در پرورده اکران
گوشتیان بو خسرو له وه ابروان
درستیان کردبو ته نوری له زیو
له زیوی قالی جوانی کهس نه دیو

لهو ته نوره دا مقداری ده بار
اموتا عودو صندهل له بجعی دار
له جیاتی طعام چیشتی خوشو نان
گوشتی جوانویان له بوی ابروان

له سر خوانی زیر بویان دانه نا
هر ته وهی آخوارد دایم پادشا
پاش ماوهی له گل ظرفو سینی زیر
آبه خشپه وه به لاتو فقیر

همو روژ آمه خواردنی بو
تهو بخشینه وه پیشه ی خسرو بو

خلاصه دایم هر به و نوعه خوان
ارازابه وه بوشاه له دیوان

باسی پرسیار کردنی خسرو له حکمایان
له خصوصی جوانانه وه

خسروی پرویز روژی له روزان
له دیوانابو دلخوشو شادان

شاهانی درنا له روم هتا چین

تا اصفهانو مولکی خورنشین

له پای تختی شاه به دلیکی صاف

دهوره یان دابو له هر چوار اطراف

ساقی چند دهوری شرابی هینا

جا پرده ی شهرمی لادا پادشا

پرسی که آخو له کامین دیار

هه به نازداری شوخی مه عذار

(۹۷)

یه کی عرضی کرد له شاری ختن
زوره نازداری جوانو گل به دهن

یه کی تری کوتی له شاری کشمیر

هه یه دولبری بی عیب و تقصیر

یه کی کیش کوتی وا له اصفهان

نازداری هه یه لایقی شاهان

عجب کچیکه ناوی شکره

هتا حز بکی جوانو دولبره

هیچ عیبی نیه جوانو دلارام

له دست همو کهس نه گری پیاله و جام

هر کهسی شه و یک بیگریته باو هوش

لذهتی اصلا ناکات فراموش

خسرو آهه بیست و یستی که شیرین

ترك كا هتا بی دل غمگین

عشقی شکری ته و او که و ته سر

نه یی توانی مه یی له دل بکا در

بهم خیاله وه مایه وه یکسال

نه ی هیش تى بگا که سی له احوال

له باشان عشق شکر هه لی سان

سوار بو پادشا چو بو اصفهان

باسی رویشتنی خسرو بو اصفهان

(بولای شکر خان)

خسرو که وه ختی بو اصفهان چو

سیری کرد اهلی روخوشن همو

شه ویک پادشا له گل یك غلام

چو بو قصره که ی شکری گل اندام

له دهر وازه ی دا شاه ی تاجور

پیاویکی شکر له مال هاته دهر

سیری کرد جوانی واه برده ردا

تاجی شاهانه ی نهوا له سردا

جله وی بو گرت دابه زی پرویز

غلام بر ديه ناو طویل ه شه و دیز

خسرویان برده قصری زرنشان
زور گرتیان قدری به دلو به گیان

فرموی زو بچن بلین به شکر
میوانی تویه شاهی تاجور
شکر که بیستی هات کشان کشان
به لنبه وینهی سرونی خرامان
له زولفی ارژا نافهی مسکی چین
له لیوو دهی آباری هنگوین
دانیشست لای خسرو شوخی رندانه
پیکی شرابی پدا آزانه
پیدرپی پیکی شرابی پدا
هتا سرخوش بو به ته وای شا
خسرو سرخوش بو دهس به جی شکر
هه لسا له حجره خیرا هاته دهر
زور کنیزه کی رومو چینی بو
زور گورجی جوانو نازه نینی بو

کنیزه کیکی که هاوتای خوی بو
به بژنو قامت هاو بالای خوی بو

لباسو خشلی خوی زو کرده بهر

ناردیه وه ژوره وه بو شاهی مسرور

خسرو سرخوش بو له غایت به دهر

وای زانی شکره به خاطری تهر

گرتیه باوهش هتا بیانی

به وصلی که یشته به کامرانی

له حسن و جوانی خسرو مدهوش بو

که سواری بو یکجار پی خوش بو

سبه پی زور زو کنیز چوه دهر

حالاتی شهوی عرضی کرد به شکر

اجا شکری شوخی اصفهان

رویشته حو جره ی شاهی نه و جوان

خسرو که هه لسا گوتی شکر گیان

قهت جوانی وه که من لات بوه میوان

(۱۰۱)

جوابی دایه وه شگری شیرین گو
گوتی نه مپوه میوانی وه کتو

له حسن و جوانیه امثالته نیه

یک عیبت هیه پیت نه لیم چیه

عیبت به تنها اومه یه قوربان

دهمت بو که نه ای شاهی جهان

سالی له سر به ک شیر بخو اجم

بو که نه دهمت نامینی نه وسا

خسرو اومه ییست دهس به جی آزا

دووا خوازی کرد که در رایه وه دووا

به قصه ی شکر سالیکی ته و او

شیری خوار ده وه پادشاهی لاو

له پاش ساله و دووا خسرو همدیسان

له عشقی شکر چو بو اصفهان

له قصری شکر شاهی تاجدار

کرا به میوان به مانتدی پار

(۱۰۲)

شاهوی به بزم به باده نوشی

بر بونه کیفو صحبت و خوشی

که خسرو مست بو وهك سالی پیشو

کنیزه که کی کرده پالی زو

سهر له بیانی کنیزه كه هه لسا

روشته ده ری له حجره که ی شا

له پاشان شکر هاته لای دیسان

خسرو لی پر سی گوئی شکر گیان

راستیم پی بی هتا کو ایستا

میوانی وهك من بوته قهت تو خدا

هاته جواب شکر به لفظی شیرین

عرضی کرد گوئی شاهی روی زمین

پادشاه جوانیکی وهك تو هاته لام

له بر بوگه نی دهمی حبه سمام

به لام تو بوئی دهمت زور خوشه

وهك بوئی عطره و گل و وه نوشه

(۱۰۳)

خسرو گوتی پی عیبی من گهوا
دهم بوگه نی یه دفع نه بی اما

تو صاحب عیبی زور بی اندازه ی
هر شهوی له گل یاریکی تازه ی
وهك فلك له گل كه سدا ناهازی
له گل همو كس تو عشقبازی

جوابی دایه وه شگری نازنه نین
به نازو عشوه و غمزه و پی که نین
به حقی آوه ی تنها و زندووه
که سر شگری منی قهت نه چه شتووه

من له و ایشانه ی تو ألیت دورم
کچیکی بکرم هر سه ر به مورم
کنیزی من بو که شهوی لات بو
تاروژ پشستانی بژ نو بالات بو

له نیوه شهودا که تو سرخوش بوی
له عشقی بالام مات و بی هوش بوی

(۱۰۴)

ناردمه باخه‌لت تاوه‌ختی مهر
توپیت نه‌زانی مهر هاته‌ده‌ر

وه‌ختی اُمه‌ی ییست پادشا در آن
هه‌لسا به‌گورجی رویشته دیوان
که‌وره که‌وردانی شاری کرد طلب
کردی تحقیقی شکری شیرین لب
شهادتیان دا همویان یکسر
گوتیان کچیکی زور پا که شکر
چند ژنیکیشی بوکشی نارد جا
کشیان کرد که‌ورانه‌وه بولای‌شا
عرضیان کرد گوتیان شکری اصفهان
هیشتا هر کچه خواردیان سویندان
وه‌ختی اُمه‌ی ییست شاه‌ی تاجدار
ناردیه خوازینی شکری نازدار
تدارکی کرد جوانو شاهانه
شکری گوازه‌وه گورجو آزانه

(۱۰۵)

سیری کرد موری هیشتا نه شکاوه
شکره له گل گل تیکه ل کراوه

له پاش چند روژی شاه له اصفهان
کوچی کرد چو بومداین دیسان
له دواى مده تیک تیربو له شکر
له دلی مهلی دا عشقی شیرین سر

أجا یینه وه سرباسی شیرین
له دوری خسرو عاجزبو غمگین
ایکوت الهی فریاد ره سیم که
لطفو مرحمت به بی که سیم که

به آوی چاوی طفلاتی معصوم
به سوزی سینه ی پیرانی مظلوم
به دینی پاکی دین پرورانت
به سرری دلی پیغمرانت

له تو ناپوشم رازی نهانی
أزانی هو سرری پنهانی

(۱۰۶)

هینده صبرم کرد پرده‌ی دل در را
هیزم نه ماوه طاقتم بر را

باسی رویشتی خسرو به بیانوی راوه‌وه
بواطرافی قصری شیرین

آه و نزوله‌ی شیرین کردی کار
خسرو مه‌یلی کرد بچیت بوشکار
سپا حاضر بون مه‌لکرا علم
رویشت بوشکار شاهی جم حشم
ده‌نگی طپلو کوس له‌سر پشتی فیل
به‌رزبو له‌م میل هتا کو ته‌و میل
بودفعی توزو غبار له‌ریکا
بو‌آورشین چون چند هزار سقا
هزار حوشت‌ریش کرا آماده
بار کران له‌فرش له‌گل سجاده

(۱۰۷)

شاپور تی گه یشت له و افسانه یه
که بوراو چونی شاه بهانه یه

له عشقی شیرین شیت و شیدایه

بودیداری نه و رو له صحرا یه

هتا هفته ییک مشغولی راو بو

له پامان وهختی که راو ته و او بو

بارگای هه لدا شاهی تاجدار

نویکی قصری شیرینی نازدار

شهو به سردا هات یکجار سرما بو

فصلی زستان بو زور هواو بابو

به امری خسرو له همو لاره

وهک جهونی نه و روز آگر کراوه

به آرزوی دل به شادمانی

اسراحتی کرد هتا یانی

مسببه یی وهختی که له خه و هه لسا

چند پیک شرابی خوارده وه اوسا

که زور مرخوش بو سواری شه و دیز بو
 خیرا به ره و روی قصری شیرین چو
 سیریان کرد واهات خسرو کنیزان
 چون خبریان دا به شوخی زه مان
 کوتیان خسروی پرویزی آشنات
 له گل چند غلام واه ریوه مات
 شیرینی دل پاک نه ختی جبهه ما
 زانی شاه مسته له حیای ترسا
 امری کرد خیرا دایان خست دهرگا
 چند غلامیکی له دهری دانا
 فرشی آوزیشمی زوری نارد دهر
 جیکایان چاک کرد بوشای تاجور
 گوهری زوری دا به کنیزان
 بیکن به شاباش بوشاهی جهان
 خوی چووه شربان به لنجه و به لار
 دانیشست وه کو مانگ کردی انتظار

(۱۰۹)

سیری کرد گهردی پیدابو لهدهشت

به و توزو گهرده شیرین چاوی رهشت

سیری کرد لهناو توزو گهردا شاه

دهرکوت روی وهك مانگ لهههوری سیاه

تاجی شاهانهی نابووه سرر

روی آدره وشاوه وهك مانگی انور

خطی لای لیوی تازه رووابو

به آوی حیات تیر آو کرابو

دهسکی فرگی گرتبووه دهستی

وینهی دو دیدهی فرگی مستی

شیرین خسروی بهونوعه دی زو

لهعشقی بالای کهوتو بی هوش بو

که خسرو زانی دهرگا داخراوه

لهو دیو دروازه قفل دراوه

لهکنیزیکی پرشی چی بووه

شیرین دروازه ی بو داخستووه

(۱۱۰)

چی له من دیوه یا چی قهریاوه
لام وایه له من دلی پیشیاوه

بلی به شیرین من شاه نیم گدام
غلامی نوم هر بضمی دهر گام

له لای نهو ساتی نهیم، به میوان

عیه بوی دهرگا داخا به یزدان

له من بی هاتوم به حق خدا

هتا نهی بینم نا که ریمه دووا

کنیزه که کی چو بولای شیرین

عرضی کرد قصه شاهی روی زمین

شیرین امری کرد بچن هراستا

فلان شش طلقی زرکاری ته لا

برازینته وه شاهانه زور جوان

پروینن پیا عطرو زعفران

فرشی زرکاری تیا راخن یکسر

داینن قیدا کورسی زیوو زهر

له پاشان پچن بو خدمت خسرو
 بلین پی کهوا عرضت اکا تهو

اگر میوانی منه پادشا

لهوشش طاقه دا اسراحت بکا

له پاشان منیش اچم بوسربان
 تیرقصه اکم له گل شانی جهان

کنیزه کیکی شیرین چو درحال

خبری برد بوشای بلند اقبال

شش طاقه که یان زور باش ترتیب کرد

خسرویان بوناو تهوشش طاقه برد

شیرین کردیه بهر جلی گولناری

سلنه ی کرد پالکی وه کو زنادی

تاجیکی شاهی له لعل و گوهر

به نازو عشوه کچ نایه سرسهر

به لنجهو به لار رویشته سربان

سجده ی برد بوشاه وینه ی غلامان

(۱۱۲)

له گوی دا هه بو گواره ییکی لعل
خستیه بهر پیاسپی خسرو له جی نعل
صددانه دوررو مرواری زور باش
حهوای دایه خوار بهر سعی شاباش
که شیرینی دی پادشای چالاک
له سر کورسی زیر کهوته سر روی خاک
له پاش سعاتی خسروی پرویز
پرسی احوالی یاری شکر ریو
گوتی زور بژی وهك سرو آزادی
دایم مهر سهوزو جوانو دلشادی
له گل من سازبوی وه کو شکرو شیر
له خدمتی من هیچ نه تکرد تقصیر
به لام بوچ دات خست له سرم درکا
خو روی نه داوه له بنده خطا
من میوانی توم هیچکس له میوان
درکا داناغات به خوا شیرین گیان

جواب دانه‌وهی شیرین به خسرو

جوابی دایه‌وه شیرینی نازدار

کوتی فدات‌بم شاهی تاجدار

توپادشاهی لهر روی جهان

منیش به یداخ‌ی توم وا لهر بان

اگر افرموی که هرگز انسان

دهرگا داناخالهر روی میوان

خو تو میوان نیت بازی شکاری

آته‌وی بگری که‌وی کوساری

گر میوانیش بی آماده‌یه جیت

منیش که‌نیزم شهرم وا لهریت

دهرگا که داخهم حقم به ده‌سته

چونکه پادشا سرخوشو مسته

تومستی منیش لیره تنه‌بم

له‌بوختانی خلاق یقین دور ناهم

قەت مەدررە پردەى عصمتى شاھان
 ھروە کو درریت تو لە اصفهان

تو لە عشقى من زور بی نیازی
 خەریکی یاریت نەك عشقبازی
 لە حمدی خواوہ شکرت تەواوہ
 شیرین بی تامە ھنگوینی خواوہ

من روم لە قبلەى روى تو کردوہ
 تو ھزاو قبلەت تا امرو بووہ
 جى ناییتەوہ دو یار لە یك دل
 قەت دودل نابى انسانی عاقل

تو وای لە ناو باغ من لە خانوی تنگ
 تو لە بەشتدای من وام لە ناو سنگ
 خو من منداڵ نیم تو بە شیرینی
 کە تفرەم بەدەى بێم خەلەتنی

دفعە ییک نەمدی کە تو من یادکەى
 یاروژی دلم خوشو آزادکەى

(۱۱۵)

کهی ناردت بولام رووی پیامی
کهی یادت کردم هر به سلامی

پیکت لی آدا تو به دلی شاد

تیشهی آوه شاند بی چاره فرهاد

جواب دانه وهی خسرو

جوابی دایه وه شاهی جهاندار

کوتی به شیرین یاری دل آزار

کله ییت تاله وه کو زهری مار

کانی هنگوینه دهمت ای نگار

دلم داناوه بوت له بر دهرگا

سهرم له کام جی دابنیم ایستا

رجایه له حق من مه که جفا

گناهیم نیه به غیری وفا

گناهکاریش بم دلت رحیمه

بخشینی گناه رسمی قدیمه

هرگز خولقی بد مه که به مایه

بوچ پیای گه وره اکی بی پایه

(۱۱۶)

گوناهی خومه کهوا که ساسم

نهم بی قدریه لهخوم أناسم

اگر گویم بگری تو بهم فروشی

هیچ چاره‌م نیه غیری خاموشی

اگر بخته سهر ملم خنجر

له‌زیر خنجرت من لانا بهم سر

شیرینی جواب دانه‌وی شیرین

شیرینی ارمن شوخی مه پیکر

دهمی کرده‌وه وه‌ک قوطوی گوهر

گوتی نابی عشق و گردن فرازی

کالته‌ی پی ناگری قهت عشق بازی

سهرت به‌شاهی که‌لی مغروره

نازانی غرورله عشق دوره

طیری بوم به‌سهر چلی گل فیربوم

که‌ی فیری که‌رمای ناو که‌رمه سیربوم

من لیوو دهم به‌بغراو فیربو

وه‌ک گل بده‌نم له‌بوی خوش تیربو

(۱۱۷)

ایستاکه له ناو ته م خانوی به ردینه
به هوی تووه یه دلم غمکینه

همو وه ختی توم به یار آزانی
به دوستی وفا کردار آزانی

ایتر له مردن نیمه خوف و بیم
گیانم به تیغی تو اکه م تسلیم

به مانند ی من سرویکی آزاد
چون به درده وه دانیشم ناشاد

لیوم تیر آوی زنده گانیه
آوم له جوگهی نه و جوانیه

مانگ روم بینی اُبی دیوانه
چرا اُسوتی بوم وه ک پروانه

روی من سرخیلی شوخی و طنازه
کنیزی درگهای من کبر و نازه

ولی نعمتی ریحانه م ای شا
خوم ولی عهدی شکر م به خوا

(۱۱۸)

ترنجی چه نه‌م اگر بکا یاد
خجالت نه‌بی نارنجی بغداد

گر سیوی کولم بدهم به شاهان

بازاری اشکی سیوی اصفهان

اگر بم‌بینی کار آسکی خطا

خراج به‌دیده‌ی مستی من نه‌دا

به‌تای پرچم مانگ اکم زنجیر

هزار شیرینر اکم به نیچیر

له‌بر عشقی من شور زور که‌وته‌سر

خوینی هه‌ژارم زوردا به هدر

زور خوینم رشتوه به‌چاوی‌مستم

نه‌روی به‌خوینت ره‌نگ اکم دستم

خسرو جواب دانه‌وه‌ی خسرو

خسرو کوتی پی‌ای یاری گیانی

له‌من معلومه‌ی تویکجار جوانی

روت شعله‌ی نه‌دا له‌نزیکو دور

تو چرای روژی آدره‌وشی وه‌ک نور

(۱۱۹)

اگر بلیم روت روژه ای نگار
روژه به وینه ی روت نیه شعله دار

له رق و قین و غضب و ازیننه
ری صلح بگره توندی مه نوینه

هرچندی که وره غضب بنوینی
دلی عاقبت رحمت آهینی

هتا ببنیم هر تو دولبری
نه وه که هر دولبر تو گیان پروری

تو به شیرینی مشهوری قوربان
به تالی مه دو له گل من آمان

جواب دانه وه ی شیرین

شیرین عرضی کرد ای دارای عالم
خواه نی علم سرتاپای عالم

من له دونیادا که پدیدار بوم
بو تو به گیانو دل خریدار بوم

من عشقم بو کس غیری تو نه یرد
غیری تو مه یلی هیچ کسم نه کرد

(۱۲۰)

خوم اپاريزم له طوفانی تو
حه ز اګه ی بندبه هه ز اګه ی برو

صاحب شهوتی تو ای بی خبر

له عشق دوری ای خاکت به سر

میوانی آسک نابی هرگیز شیر

باز به چوله که اصلا نابی تیر

به حیلوه افسون نابی به ملک

له باو هس ناگری قط مانگی فلك

من ناوم آوی زنده گانه

توش ناوت آگری نه وجوانیه

آو له گل آگری یهك یتو بگری

معلومه فتنه روی دنیا آگری

له گل شکر دا بچو بوشکار

له گل شیرینا ایترا نیته کار

بوچ مه یلی قصری شیرین اګه ی تو

بو قصری شکری اصفهان بچو

(۱۲۱)

آتوانم به خدا چاره کم الان
به تاوی زولفی خوم بهینمه سربان

شیرین آمه ی کوت دهس به جی خیرا
مه لسا له سربان روی خوی وهر گیرا

پشتی تی کردو به لنجه و به لار
ویستی که بروا له حصار بو خوار

خسرو به سه ری خوی زور سویندی دا
که نه روا شیرین گهر رایه وه دووا

دیشان دانیشت و به حیل و دستان
شیرینی ارمن به ربو وه گریان

بهلی او کارهی عاشق بکاست
چاکی ازانی دلارای چوست

— ﴿ جواب دانه وهی خسرو ﴾ —

خسروی پرویز به قصه ی نرمین
جوابی دایه وه کوتی به شیرین

معلومه که توی لامپاو چراغم
همای گلشنم طاووسی باغم

(۱۲۲)

به قصه‌ی ناخوش به‌س بمرنجینه

و ده‌کوزولفی خوت دلم مه‌شکینه

تکات لی اکهم یاری جبین گل

به‌سه به‌س تو غم هینده مه‌گره‌دل

اگر تو امشه و نامکھی به‌میوان

مه‌رم ههل اکرم وا ارروم الان

ایتر له‌عشقی تو ههل اکرم دست

صاقتی تر زوره کهمن بکا مست

به‌گلیکی تر خوم بون خوش اکهم

اچم شه‌یرینی تر من نوش اکهم

له‌دل دهر اکهم عشقی شیرین جا

شکر زور هه‌یه بیکهم به‌حلوا

—* (جواب دانه‌وه‌ی شیرین) *—

شیرین آمه‌ی ییست هه‌لسا دستو بزد

سجده‌ی برده به‌ر زمینی ماچ کرد

گوتی یاخدا هر کامران بی

هر صاحب ملک و صاحبقران بی

(۱۲۳)

له شعله‌ی روی تو دنیا پر نور بی

له چاوی بدکار جمالت دور بی

تو بوراو هاتری شاه‌ی روی زمین

منت مه‌خهره سرقصری شیرین

تو دریاییکی زور بی پایانی

صاحبی هزار رازی پنهانی

من جوکه ییکم آوم ره‌وانه

قصه‌ی ناودلم له‌سر زوبانه

قط‌قصه‌ی بی‌جی ناکه‌م له‌گل‌تا

بوچ نهم رنجینی بی‌جی پادشا

قصه‌ی زور بی جیت وا له‌سر ده‌سته

هم خوت سرخوشی هم قصه‌ت مسته

گوستاخی مه‌که له‌گل‌من آمان

له‌فته‌ی چاوم بترسه قوربان

تاتای پرچم که‌وه‌ک زوتنازه

هو تاییکی عیناً به‌ک ماره

(۱۲۴)

خه ریکی نه وهی بم خه یته ناویر
به بیانوی شکار نامکدی به نیچیر

وازم لی یینه من دهر کراوم

لهم قصره چوله ماتو دامام

بو تو من خومم واکرد بی چاره

لهملکو دولت خوم کرد آواره

بناغهی دوستیت خو به بادا تو

بناغهی تازه دامه نی امرو

تو بچوره وه بارگاه قوربان

رهنگه سبه نی بتکم به میوان

هتا کو ایستا کوشتمان نه کولاره

جیان ناته و او حلوامان خاوه

جواب دانه وهی خسرو

خسرو تی گه یشت محبوبه ی طناز

لههر دهر ناکا اصلا کبرو ناز

کوتی به شیرین آرامی گیانم

بینای دیدم روحی ره وانم

(۱۲۰)

له گلبا بوچی تو هر جور اګدی
به ښی روڼ دایم سهرم چهوړ اګه
امشه و سرمايه فصلی زستانه
به فرو باران و سهول بندانه

بمکه به میوان با نه مې سهرما
چاو افوچینم به ادب به خوا
هیچ سه یرت ناګم بوخوم به ادب
لات دا انیشم یاری شیرین لب

اګر بی هوشم تو هوشت بردوم
سرخوش نیم هر تو سرخوشت کردوم
تو کاری مه که به دل ګرانی
بګه رریمه وه ای یاری گیانی

هینده تیر مه ده له م دله تنګه
دل ګوشته قوربان نه ک پولاو سنگه
دلم مه شکنه یاری دل آزار
هروه کو فرهاد مه مکه سنگه سار

(۱۲۶)

سهرم سورماوه چنده دوره نگی
که مایل به صلح گاهی به جنگی

أتوانم بر روم من لیره الان
یاری پیدا کم شوخ و نوجوان

به لام تو حقی خدمت ده یه

وفای پیشین و صحبت ده یه

جوابی شیرین

جوابی دایه وه شیرین همدیسان

گوتی به خسرو ای شاهی جهان

معلومه ناکات شاه عشق بازی

یکات تکلیفه درو و مجازی

عاشق یه کیکه له سر روی دنیا

هر یاریکی بیت به تاقی تنیا

تانه م لی مده به عشقی فرهاد

غریبه و مردو به چاک بیکه یاد

کوهکن بومن زور به مروت بو

برای دلسوزی دنیا و قیامت بو

(۱۲۷)

هیشتا نهی دیوم فرهادی مسکین

هر دهنکی یستوه تنها له شیرین

نه و بو من کیشای هزاران جفا

تو روژی نه تگوت به من مرجبا

تو حلال خور به وهك بازی شکار

وهك سیسارک مه خو حیوانی مردار

من قوربان بویه شیرینه ناوم

به گالته زور کس که و توت ته داوم

سویندی زوری خوارد شیرینی دانا

گوتی به حقى خدای بی هاوتا

تا مارهم نه که ی به آرزوی دل

مقصودت نابی ابدأ حاصل

نه م قصه یه ی کرد به توندی و به قین

ههلسا دابه زی له سربان شیرین

❦ باسی رویشتنی خسرو به قینه وه ❦

خسروی پرویز زور قینی ههلسا

به قارو توندی که ررایه وه دووا

(۱۲۸)

او شهوه بفرو باران آباری
گرمه گرمی بو هه وری بهاری

به کول نه گریا شاهی تاجدار
اسپه‌کدی تاودا خیرا به یلغار
هاته بارگاه به دلی غبار
نه آرامی بو نه صبرو قرار

وزیره‌کافی نوستن نیوه‌شه و
شاپور مایه‌وه تنه‌لای خسرو
گوتی به شاپور نازانی شیرین
چی له‌کلما کرد به قارو به قین

زور به قصه‌ی خوش له‌کلی دووام
اصلا جواییکی خوشی پی نه‌دام
ماجرای هو ته‌واو سرانسر
بوگیرایه‌وه شاهی تاجور

جوابی دایه‌وه شاپوری دانا
گوتی دخیم آمان پادشا

(۱۲۹)

نابی عاجز بی له جهوری جوانان
ته بی بکیشی نازی محبوبان

بوچی لات وایه شیرین بی غمه
بو تو پر دلی دردو آله
امشهو صبرکه هتا یانی
بوخوت قیربنو بی دل گرانی
خو کوتهو زنجیر هرا کریته وه
شهو تار یکیش بی روژ آیته وه

باسی پشیان بونه وهی شیرین
وهاتی بو بارکای خسرو

که خسرو رویشته دهس به جی شیرین
بربو وه گریان به شین و نالین
له گوستاخی خوی گه لی خجل بو
یکجار په شیوو شهرزه دل بو

(۱۳۰)

هاته دره وه له ناو قصری سنگ
کلکونی زین کرد به دلیکی تنک
اوشه وه گه لی سرماو تاریک بو
ریکا دیار نه بو یکجار باریک بو
روی کرده صحرا به یلغارو دهو
هتا گه یشته بارگای خسرو
عسکرو غلام همویان یکسر
نوستبون هیچکس نه بو باخبر
له بر خیه تی پادشا شاپور
تنها وه ستابو سیری کرد له دور
سواری پیدا بو زور سهوی سورما
که اوه کی به وادیت به تنیا
چو به ره وپیری سیری کرد شرین
سواری کلکونه دای به زان له زین
گوتی به شیرین ای ملک سپا
بوچی بهم شه وه هاتوی به تنیا

(۱۴۱)

شیرین دهستی گرد بر دیه به ناوه
قصه‌ی خسروی همو گیراوه

گوتی به راستی زور بی عقلم کرد
دلی پادشام رنجاند دستو برد

من له و قصانه زور پشیانم

خجالت بارم چاره نازانم

که تورا عقم له سهرم لاچو

سواری کلگون بوم که و تمه ریگه زو

خوم . بختیار آزانم کهوا

توشی بد کاری نه بوم له ریگا

ایستاکه نیمه له کس خوفو بیم

ناموسم اکهم وا به تو تسلیم

دور جام هه یه ده خیلو آمان

بوم به جی ینه وه ک مردی میدان

یه کی آمه یه وه ختی پادشا

سهر له بیانی که له خه وه لسا

(۱۳۲)

بمشاريته وه نه زانی خسرو
که امشه وه اتوم من له شوينی نه

دوهم امله به تماره م نه کا

ده ستم لی نه داو به وصلم نه کا

نهم دو ایشه بوم پیک نه هینی

اگر ریمه دووا هرزو سبه یینی

شاپور عرضی کرد کوتی به سر چاو

هرچی افرموی وا اکهم ته واو

رویش کنگونی برده سر آخور

شیرینی برده خیره تیکی تر

خسروی پرویز دو خیره تی بو

یه کی بونوس تن پر فرش کرابو

خیره ته کی تر بو بزمی ماده

رازانرا بوه وه جوانو آماده

شیرینی وه کرپارچه پیک له نور

برده خیره تی بزمه که شاپور

(۱۳۳)

درگای خيوه تی له سر کرد محکم

خوی چو بو خیمه ی شاهي جم حشم

بیانی له سخو هه لسا پادشاه

روی شعله ی ادا به ماتندی ماه

کوئی به شاپور امشه و له خهوما

له باغیکا بوم خوش و باصفا

له ناو گلزارا اگه ررام سرمست

چراییکی زور چوانم که و ته دست

بو تعبیری خه و هاته جواب شاپور

کوئی چاوی بد له روی تو بی دور

شکرانه بکه بو گیان آفرین

به م زووه اگهی به وصلی شیرین

له تعبیره کی شاپوری دانا

کیفی زور خوش بو شاهي عالی جا

سبه ی له مشرق که روژ هاته دهر

مجلسی ساز کرد شاهي تاجوهر

(۱۳۴)

کویان کرده وه همو هاوده مان
دهر کران له لای شا ناحرمان

صیراحی و ساغر پیاله و نوقلدان

دانران به ترتیب له سرمیزی جوان

ساقی هات گیرای شرابی کلنار

مطرب دستی کرد به لیدانی تار

نکیسا ناویک مطرب شاپور

له گل باربد که بی هاوتابو

نکیسا لی دا عودو چنگو ساز

به نغمه ی خوشو مقامی حجاز

ههلسا هروه کو پروانه شاپور

چو بوخیوه تی یاریه جبین نور

به شاپوری گوت شیرین تو خدا

مطریک بومن بهینه ایستا

با حسب حالم زو بکا بیان

آو له جیاتی من بوشاهی جهان

باسی گورانی کوتی نکيسا به زوبانی شیرینه وه

شاپور نکيسای برده لای شیرین

کوتی دانیسه لیره به تمکین

گوی بکړه به لام مه که تماشا

چی آلین به تو ییلی به صدا

بی گیره ره وه باش به گورانی

کس فرقی نه کا هر خوت بزانی

باربد ناویش مطربی شاپو

که دهنگی خوشو نغمه سراپو

له خدمت خسرو به نغمه خوانی

خویندیه وه شعری خوشو گورانی

شیرینی ارمن کوتی نکيسا

ده خیلو آمان به نغمه ی نهوا

چند هه لبه ستیکی شیرین و دلکش

پیت نه لیم ییلی به آوازی خوش

(۱۳۶)

جانه شعرانهی گوت به نکيسا
اويس خوينديه وه به نغمه ی نهوا

شعر خويندنه وه ی نکيسا به زوبانی شیرينه وه

گوتی ای طالع ده ساروژی چند
له پیم دهرهینه تو زنجیرو بند

قط به وینه ی من نه ضعیفی

وه کومن نه هرگز حریفی

بوچی وه ک شی بر آغخته سرخاک

خوم اوا که وتوم ذلیل و غمناک

وه ک گل له عشقا پردهم در ریوه

روی دونیام هتا ایستا نه ذیوه

غریب و بی کس غمبار که وتوم

ده ستم بر راه له ایش دوا که وتوم

من به ته مای تو گیانم دا به با

ویانی خومم داوه به فنا

هیچ خوشیم نه دی له روی زه مانه

بوم به نشانه بوتیری تانه

* — * جواب دانه‌روی باربد به زوبانی — *

* — * (خسرو دوه) — *

ام شعرانه‌ی خویند کائی نکیس

باربد له‌ولا ده‌نگی لی هلسا

کوتی سببه‌ینی له‌لای باغی گل

را بوردم مسعو سرخوشو خوشدل

کلی شصت پهری جوانو نازنین

به درك دهره‌ی کرابورین

ده‌رگای باغچه‌که داخرا بو له‌من

قفل نه‌شکابو به ده‌ستی دوشمن

له‌وه‌و گله‌و میوه‌ی تازه‌و تهر

هیچم ده‌ست نه‌کوت غیری دردی سر

پری رویکی شوخی جانانه

پیدا بو له‌پر بوی بوم دیوانه

نازه‌نینی بو به ذره‌ی خلخال

صوفی صد تاله‌ای هینا به حال

(۱۳۸)

قسم به طاقی بروی خمیده
به نر کسی مست یعنی دو دیده

قسم به زولفی وه کو کمندی
به بژنو بالای سروی بلندی

گر دهستم که وی هتا کو زندهم
او پادشاهی منیش هر بندهم

بار بد وه ختی آمه ی ته و او کرد
نکیسا جوابی داوه دستو برد

جواب دانه وه ی نکلیسا به زوبانی شیرینه وه

گوتی له ریتا خو من بوم به خاک
سایه م بخه سه ر ای سروی چالاک

له م با غه هیچکس میوه نه چنیوه
درگا دا خراوه که سی نه ی دیوه

بو هناری من هر کس بیا دست
دستی لی نادا زو ایکم سرمست

کسی بیه ویت له سیوم بخوا
وهک منال تفره ی ادهم به خوا

(۱۳۹)

گر له سه رم دهن وه کو فندق سنگ

تو نه بی هیچکس لیم نایینی رهنک

هتا کو دنیا ماوهو نه مینی

هیچکس بومیوهی من دست ناهینی

باربد اُمه ی گوی لی بو دیسان

جوابی نکیسای دایه وه زور جوان

جواب دانه وه ی باربد به زوبانی خسرو وه

گوتی بونی دوست دیت له دماغم

خیالی گنجی هه یه چراغم

لام وایه له لای شیرینه خسرو

که وا خه ریکه دیت بهاری نهو

مگر بای بهشت هات گزه ری کرد

له دلا خوشی وا اثری هکرد

ای طالع یلی بهو پری زاده

استیره ی سعدم بکات آماده

سه ریشم برری اگر وه کو مهر

وهك سك دانه نیم له بر درکات سر

(۱۴۰)

هروه کو ماسی دور بیت له دریا

دور ماومه وه ایت عاجزو ته نیا

آمه عمریکه له چاومایه جیت

تیر ماچم اکر د خوزگه بهری پیت

یا دردی دوریم توزی دهواکه

یا کبان له لاشهم قوربان جیاکه

لیم بریت به آوی جوی زنده گانی

که له برچاوم دایم پنهانی

جواب دانه وهی نکيسا به زوبانی شیرینه وه

که دست و بردی باربدی دی

شیرین له عشقا کاری به جی دی

گوئی نکيسا دخیلو آمان

آمه بلی بوم دهستم به دامان

معلوم بی له تو یاری به وفا

ودک دوینی رویشتم امروش هر نهروا

امرو بهاره فصلی نه و روزه

وه ختی عشره ته دلان پرسوزه

(۱۴۱)

او گله‌ی بهار کس بونی نه‌کا

به‌بادی خزان نه‌چی به‌فنا

آرزوی دلم له‌تافی جوانی

هر وصلی تویه پاش زندگانی

به‌هر فوعی بو تاامرو قوربان

له‌ناو پرده‌دا من بو بوم پنهان

له‌پردی تاریک غم پروره‌وه

وه‌کو بروسکه هاته دره‌وه

من هتا کو کی بکم خیالت

بره‌لا اکم روم بوجمال

دا نه‌نیشم لات به‌دلیکی شاد

له‌ره‌نچو محنت خوم اکم آزاد

که نه‌م قصانه‌ی گوی لی بو خسرو

احوالی تیک چو که‌وته ته‌کو دمو

نالاندی کوتی باربد آمان

خهریکه ده‌رچی له‌بده‌نم گیان

(۱۴۲)

جوابی باربد له زوبانی خسرو ووه

له جیاتی شاهي پر عقل و کمال

باربد جوابی دایه ووه در حال

گوټی ای صنم من عذر خواهم

بینځسه به من جرم و گناه

له کرده ووهی خوم زور پشیانم

به شفیع دینم چاوی گریانم

من خو هیچ بهرم نه خوارد له جوانی

تو بهر خوردار به به کامرانی

نهم شعرانه ی خویند باربد اچا

شیرینی ارمن زور دلی سوتا

هاواریکی کرد به دل پر به دهم

گوی له دهنګی بو پادشای عجم

وه ګه یه کی له کیو دهنګ بداته ووه

او کیوه در حال جواب اداته ووه

له دهنګی شیرین خسرو دستو برد

پنځه و بروکی پارچه پارچه کرد

(۱۴۳)

به بانگی به رزو به گریانو شین
ههلسا روی کرده خیمه کی شیرین

شاپور عرضی کرد کوتی شهریار

ده خیلیم مه چو ژوره وه زنهار

باسی شیرینی ته و او سرتاپا

گیرایه وه بوشاهی حالی جا

*** (باسی هاته دره وهی شیرین له چادر) ***

شیرین هاته دهر له پردهی چادر

وهك له هه وری رهش كه مانگ یینه دهر

هروه كو سرخوش كه وته برپی شا

وهختی آمه ی دی پادشای جم جا

شیرینی هه لگرت نایه سه رسه وری

کوتی توی بومن تاجی سروه وری

أجا به کیفو خوشی و خورده می

خسروی پرویز ماچی کرد ده می

شیرینی ارمن له وه زویربو

روی لی وه رگیرا که لی دلگیربو

(۱۴۴)

تا امرو ناوی به چاک براوه
ایستاکه به دست تووه گیرماوه

آفرسی لنزیر دهستی شهریار
دو چاری به لابی و خجالت بار

خسرو که زانی احوالی شیرین
سویندی زوری خوارد کوتی نازهنین

وهك تو آفرموی تامارهت نه کم
شرطو عهدی دست لی نه دهم

گرد اکمه وه شاهانی جهان
اوسا به رسم و عادهتی شاهان

نکاحت اکم یاری جبین گل
هیچ غمت نه بی دل مه ده له دل

تکات لی اکم امشهو به خوشی
با رابیورین به باده نوشی

شیرین امهی بیست وه کو غنچه گل
روی که شایه وه خوشی کهوته دل

(۱۴۵)

شیرین به زرره‌ی خلخالو زیور
روشته خیمه‌ی شاهی تاجوره

مجلسی شاهی کرا آماده
بربط و عودو مطربو باده

گاه خسرو ایکرت پرچمی شیرین
ایسو له چاوی پر اشکو اسرین
له پی خلخالی گاه دانه‌کئی
وهک طوق ای خسته ملو گردنی

گاه ده‌ستی ابرد بوسینه‌ی صافی
ممکی اگرت و نه یکرت طوافی

ایکوت ای آریز تو بو من گیائی
بو دردی دلم هرتو دهرمانی

یک هفته‌ی ته‌واو هر واده مسازبون
مشغولی کیفو نازو نیازبون

له پاشان اجا روژی هشته‌مین
شیرین چوره‌وه بو قصری شیرین

(۱۴۶)

له گل لشکرو سپای بی سامان
به حورمت رویش شای نهو نمان

خسرویش فرموی خیمه و بارگاه
کوچی کرد رویش بو طاصمه‌ی شاه
دهرگای خزینه‌ی کرده و در حال
به خروار به خشی زیرو زیو مال

کوی کرده و زو استیره ناسان
تا کاری سختی بو بکن آسان

اسبای ره ملیان بو کرد تدارک
بویان دوزیه و وه ختی مبارک

بوشایی شیرین کردنی خسرو بو شیرین
بوشایی شیرین شاهی تاجوهر
ناردی هینایان یک هزار حوشت

یک هزار آسی کچله و رهوان
له گل یک هزار ایستری زور جوان

یک هزار کچی جوانی پهری
به جوانی وه کو زهره و مشتری

پنجصد صندوقی پولای سه وزه وار
پر کران له لعل و دورری شاهوار

چندصد مفرش و چند خورجی زیرین

پر له اسبابی زر بفتی شیرین

کهز اوه ییکیان درست کرد له زهر

نخشین کرابو به دوررو گوهر

بو دانیشتنی شیرینی نازدار

وازانرایه وه به به ردهی زرگار

کهوته ری سپاو قطاری شاهی

مانندی نه بو له مه تا ماهی

سپا رای بو بوقصری شیرین

شیرین سوارکرا به عزو تمکین

همو هنگاوی به دورری شهوار

شاهباشیان اکرد شیرینی نازدار

هات تاگه یشته بهر قصری جمشید

وهک له برجی حوت یته دهر خورشید

(۱۴۸)

خسروی پرویز شاهی باتمکین
هات بو پیشوازی یاری گل جبین
دهستی گرت بردی بوقصری زرگار
داینا لهسر تخت شاهی تاجدار
ملایان بانگ کرد به رسمی پیشین
بو خسرو به ستیان نکاحی شیرین
کاتی له خسرو که نکاح کرا
شیرینی ارمن آواتی بررا
گوتی به خسرو اچا نوشت بی
ماسوای شیرین فراموشت بی
او شهوه خسرو کرا به زاوا
هینده سرخوش بو شعوری نهما
بو حوجره ی شیرین کاتی که بردیان
پی نه بو بروا هه لیان گرت به شان
شیرین که زانی خسرو سرخوشه
شعوری نه یکجار بی هوشه

(۱۴۹)

به ر بوکیکی بو پیرو کونه سال
چرچو دان که وتو وهك دایکی دجال
دو بمکی هه بو وه کو خیکه ی نهوت
دهمی داچهقاو هروه کو آشکهوت
جلی بوکینی خوی کرده بهری
پیا کرد الماس و دوررو گوهری
کردیه ژوره وه بولای پادشا
خسرو که چاوی پیکهوت په شوکا
گوتی آلهی نهم کونه ساله
چیه لام وایه خه وو خیاله
په لاماری دا خیرا دهستو برد
توند کرتی کوشی کله کای ورد کرد
دایره صدا و قیرره ی لی هه لسا
گوتی بمکه نی بو خاطری خدا
گوی له دهنگی بو شیرینی ارمن
چو وه ژوره وه عیاری پر فن

(۱۵۰)

روشته ژورده وه كه گل و شكر

كام گل كام شكر الله اكبر

سرسام له لنجه ی ما كهوی دهزی

خجالت باربو لهروی مشتری

مرواری گویچكهی هاتبوه خروش

رحمت له مردوی مرواری فروش

خسرو كه لنجه و لاری نهوی دی

وه كو دیوانه یی مانگی نهوی دی

كهوتو بی هوش بو شاهی كه یانی

كه له خه و ههلسا وهختی یانی

دی طوقی ملیه دو زولفی مشكین

وا له سر سینهی دو پوزی زیوین

سیری كرد گنجی قفل دراوه

وه كه آوی حیات سهر مور كراوه

ههلسا نشانه ی شكاند زو به تیر

خورمای بی ناوکی خسته پیاله ی شیر

آوی گل رڙا به سر شوشه و جام

شکراور ژایه مهر مغزی بادام

خولاصه يك مانگ شایي لوغان بو

بزمو عشره چوپي و سیران بو

۳ کتیزیکی جوانی بی هاوتا

خاصی خسرو بون له حرم سرا

هومیلانو سیمین تورک و همایون

نازداری جوان بون وهك دورری مکنون

پادشا ناردی آرایشان دان

به خشلو دوررو لعلی بدخشان

همایون ناوی به خشی به شاپور

خه لاتی پی دا شاهانه دستور

به بار بدیش سیمین تورکی دا

هومیلای شوخی دا به نکيسا

له پاشان نویی فرمانو منشور

ملکی ارمنی به خشی به شاپور

(۱۵۲)

شاپور کوچی کرد چوبو ارمن ذو

شادبو به ملکو جوی مهین بانو

قهلای (ذرافنا) کهوا مشهوره

یستومه بناکردهی شاپوره

هتا چند سالی خسرو خرم بو

به مرای خوی دولت هاو دهم بو

پاش مده تیکی زورو فراوان

تیری خوارد خسرو له عیشی جهان

اثری پیری کهلی دیاری دا

له کرده و هی خوی زور خجالت ما

فکری کرده وه کوتی که دنیا

زور بی وفایه بوشاهو که دا

بزرگ اومیدی بانگ کرد به خلوت

کوتی ای که و ره ی صاحب معرفت

پیم یلی آیا چونه آسمان

تیا هه به آخو وحشی یا انسان

(۱۵۳)

جوابی دایه وه کوتی پادشا
ری فلک دوره و عقلی من کوتا

جی اوندی دور معلومه قوربان

کس کشفی ناکا به غیری پودان

خسرو عرضی کرد ایله له دنیا

که ده رچوین بو کوی آچین له وه لا

کوتی تم سرده له پرده دایه

ایله نازانین پرده جی تیایه

هتا کو نه چین ایله نازانین

چیمان به سردی بو کام لا آچین

آجا لی پرسی کوتی که آیا

له پاش مردنمان احوالی دنیا

له یرمان ته بی دیته وه یادمان

که چیمان کردوه له سر روی جهان

جوابی دایه وه جا بزرک اومید

کوتی به خسرو وارثی جمشید

(۱۵۴)

له پيش هاتنی ايمه بودونیا
روحمان نوریک بو له اوجی سما

ایستا نازانین احوالی اوسا
اترسم له پاش مردنیش هروا
احوالی دونیا بکهین فراموش
له ژیر زمین دا بمینین خاموش

له پاشان خسرو کوتی پی گیانه
نصیحتم که تو حکیمانه
جوابی دایه وه حکیمی عاقل
عرضی کرد کوتی ای شاهی عادل

تو بخوره وه و بخو آوو نان
نه زورو نه کم معتدل قوربان
چونکه مشهوره دوپیاو له صحرا
نان و توشویان پی بودایان نا

یه کیکیان زوری خواردو په شوکا
اویتر هیچی نه خوارد برمی ما

اویان زوری خوارد آخرشەقی برد
 اَمیان په کی کهوت له برسانا مرد
 دیسان پادشا گوتی آخوکیان
 روح چون دهر ته چی له لاشه ی انسان
 عرضی کرد گوتی ای شاهی سرور
 هیچکس تی ناگا غیری پیغمبر
 پیغمبره کان امینن یک دهم
 نهم سرره نالین قط به ناعمر
 دیسان لی پرسی خسرو به پرورش
 گوتی ای دانای صاحب عقلو هوش
 له ناو عربدا شخصی ههلساوه
 دعوای دین اکات آیا نه وپیاوه
 کی یه؟ آیاتو نسبتی دینی
 له گل دینی من چلون آینی
 جوانی دایه وه حکیمی دانا
 گوتی او ذاته ی تو ألیت به خوا
 آوازه ی له سر چرخه کردونه

(۱۵۶)

محیی ذاتی پاکی بی چونه

به حق بزانه تو دینی تازه
له گل حق مه که هرگز تو بازی

وه ختی اُمهی بیست خسروی بی دین
هو اندامی به ربوه له رزین

هو باسی خه وینینی خسرو به حضرت محمد صلعم

شهو یك نوستبو شاهی تاجوهر
له خه ودا چاوی کهوت به پیغمبر

سواری اسپ بو اهات به یلغار

وه کو مانگ هه لیت له آسوی کوسار

به توندی کوتی خسرو وره لام

له کفر لاده بگره ری اسلام

خسرو عرضی کرد کوتی ای امین

سه ریشم ببری لانادهم له دین

هر که اُمهی کوت خسرو مصطفی

حدهتی فرمو قچیکی لی دا

راپه رری له خه و خسرو که هه لسا

(۱۵۷)

همو اندامی آلهرزی ترسا

آرامی نه ماسی مانگ نه خوش کهوت

بی خورا کو خهو ساتی نه آسرهوت

له پاش مدهتی کوتی به شیرین

هه لسه بوسیری خزینه بچین

چل خزینه ی بو پر دوررو گوهر

پر له زیررو زیو لؤلؤو جواهر

خریطه لهر خریطه همو

دانرا بو هینی شاهانی پیشو

یک یک سیری کرد پادشای سرور

کلیلیکی دی له پاشان له زهر

هی صندوقیک بو که لهر مر بو

قفله کهیشی هر آلتونو زهر بو

کاتی کردیه وه او صندوقه شا

سیری کرد له زیرر له وحیکی واتیا

له سر او له وچه آلتونه به زیو

چند دیر نوسرا بو جوانو کهس نه دیو

(۱۵۸)

خوینده وارانان قديميان هينا

که او نوسراوه بخونينه وه جا

که خوینديانه وه عرضيان کردگوتيان

هي اردشير هكوري بابكان

به علم و رمل استيره و نجوم

وه ختي خوي له لاي او بو وه معلوم

نوسيويه كه وا له ملكي عرب

كه وره ييك آيت به اصلو نسب

خاتمي هو پيغمرا نه

خاوهن معجزه و صاحبقرانه

هرکسي ديني نه و قبول بکا

سر فراز نه بي له هر دو دونيا

هرکسي شرعي نه و بکا قبول

نه و کسه شاهو سرداره و مقبول

خسرو ائمه دي جوشي سند گياني

له رزي سرقاپا گوشتو ايسقاني

ايجاتي كه يشت معلوم بو كه وا

نه مېو له خه ودا قېچي به کي لېدا

شیرین که زانی خسرو شیواوه

رهنگي زهره د بووه هه ل بزرگاوه

عرضي کرد کوتي اي شاهي جهان

وارثي تختو تاجي نوشيروان

پيشينان کهوا اکن حکايت

پيغمريک دي صاحب ولايت

وها نوسراوه که له پاش چند سال

ديته روي دونيا به عزو اجلال

يقين بزانه جوي گالته نيه

با عرضت بکرم چاره مان چيه

چار هر امله به پيښه سهر ديني

با نه بين توشي دردو غمگيني

جوابي هايه ووه کوتي به شیرين

راسته له لای من معلومه يقين

که پيغمره تهو ذاته به لام

له تو معلومه اجدادو آيام

(۱۶۰)

صاحبی سپاو تاجو علم بون
وارثی تختی جمشید جم بون

له دینی اوان چون واز بهینم
له روی شاهانا خجل امینم

هرچند من دلم آره زو نهکا

اطاعهی بکهم بختم رئی نادا

باسی کاغذ نویسی پیغمبر ﷺ بو خسرو

له پاش مدهق رسولی خاتم

کاغذی نویسی بوشاهی عجم

نوسی به ناوی نهو پادشایه

بی او هیچ نابو خوی بی جیکایه

خلاقی دنیاو همو موجوده

هتا کو ابد فیاضی جوده

به میشوله ییک اکوژی فیلی زر

میروله اکات به مارو اژدر

او خلقی کردوی تو مشتی خاکی

له سهرت دهرکه کبرو بی بای

(۱۶۱)

له چنگی مردن، قط روح دهرناکای

که اجالت هات ناتوانی راکای

له ربعی مسکون عراق بهریکه

جا له و بهره مداینیش شهریکه

له مداین دا پیاو زوره الان

توش انسانیکی مانندى اوان

شهادت بده خالق خدایه

بی جیکه و مکان تا کو ته نیایه

هر نه و خدایه خالقه و اکبر

منی کردوه. واً به پیغمبر

آگر پهرستی تو بره لا که

پیره وی شرعی رسول الله که

بوچ آپه رستی آگری پر دود

خدا پهرست به مه به به نمرود

له آگری دورخ خوت دهر بهینه

مسلمان به شهادت ینه

(۱۶۲)

کاغذ ته و او بو به تالوکه و دهو
قاصد که و ته رثی بردی بو خسرو
و هختی کاغذی و ه رگرت خسرو شا
له رقا هوشو شعوری نه ما
که دی نوسراره هیبت انگیزه
نامه ی (محمد ص) بولای پرویزه
غروری شاهی له دریگه لای دا
گوئی کی بی و ا جسارت بکا
آزایی که خوی به که و ره دیوه
ناوی خوی له پیش ناوم نویسیوه
رهنگی روی تیک چو به قارو به قین
درری نامه کی ختم المرسلین
تومه لی نامه ی احمدی درری
شیت بو نه یزانی جه رگی خوی برری
قاصد که رراوه خیرا دستو برد
ماجرای عرضی رسول الله کرد

(۱۶۳)

جا له معجزه‌ي ختم الانبيا
بزانه خسرو چي هات به‌سريا

له‌سر شط پردي مه‌بو له‌آسن
لافاويکي‌دا مه‌لي که‌ند له‌بن

مه‌وره تریشه به‌امري خدا
له‌قصره که‌ي‌دا طاقيکي روخا

باي محوم له‌پر هاتو به‌ستيز
يون به‌قره‌بروت گلگونو شه‌وديز

له معجزاتي خاتم الانبيا
له‌رو روانه‌دا زوري وا‌روي‌دا

به‌خسرو خدا نه‌يدا هدايت
بيچاره محروم بو له‌عنایت

سهری جلالی پیغمبر که‌تو
به‌چاوی دقت تی‌فکره مه‌رو

عجب بدریکه جی‌ی له‌ژیر خاکه
که‌چی نوری او له‌سر افلاکه

(۱۶۴)

بای معراجی حضرت محمد صلی الله علیه وسلم

شهو یك دور له سیر سرای فانی بو

احمد له سرای ام هانی بو

جبریلی امین له بیت المعمور

بوراقی هینا مگلل به نور

له هوری نیسان دورر افشاقر بو

له بادی صبا خوش عناتربو

له مدینه وه شاهی انبیا

سواری بوراق بو که یشته اقصى

لهوی حاضر بون همو انبیا

امامتی کرد شاهی پیشهوا

لهویوه چو بو فلکی خضرا

آوزهنگی لی دا صحرا به صحرا

بهو تیژ بالی به طاوسی اخضر

به جی ما هلی وهراند بالو پهرر

جبریلی امین قوهتی نهما

دوعا خوازی کرد آخر به جی ما

(۱۶۵)

بوراقی تاودا ده رچو له کونین
بیداخی مه لکرد له قاب قوسین

بیستی کلامی ذاتی شرمدی

خدای تعالی به چاوی سردی

اعضای دهستی کرد به رقص و سما

چاو له بن همو مویکی رخوا

خدا فرموی توی مقصودی دهرگا

مطلبت چیه داواکه داوا

بوکنه کاری امت دوعای کرد

خدایتعالاش درحال گیرای کرد

اومتی خوی کرد به برات دل شاد

گناه کاری کرد له دوزخ آزاد

باسی شیرویه کوری خسرو

خسرو له مریم کوریکی مه بو

ناوی شیرویه بد ره گو بدخو

چرداوه روبو سورفل و چاوشین

لایقی هزار لعنت و نفرین

(۱۶۶)

وہختی کہ عومری گہ یشتہ دہ سال
عالم لہ دستی بون پریشان حال
وہختی صرف اکر د بہ حیلہ کاری
بہ ایشی پوچو بہ بد رفتاری
ہر کہ شیرینی اول دفعہ ہی
عاشقی روی بو کوتی کاشکی
نہم محبوبہ یہ وئی من نہ بو
عشقی شیرینی ہر لہ سردابو
بزرگ او میدی طلب کرد خسرو
دردی شیرو یہ ی بیان کرد بوئو
کوتی آنرسم لہم بد اخترہ
سرسری و احمق شیتو بی فرہ
نہ خوشکہ گانی خوش نہوی نہ من
لہ گل ہومان بووہ بہ دوشمن
من تاجم لہ سر تاجداران سہند
کہ چی نہم کورہم پیسہ و ناپسند
جوابی دایوہ حکیمی دانا

(۱۶۷)

گوتی معلومه ای شاهی جم جا

هرچی بی آیه جگری تویه

آخر پارچه ییک کوهری تویه

موافق نیه قوربان له لای من

جگر گوشه ی خوت بکمی به دشمن

که وره بیت یقین دلی پاک ته بی

خوت چاکی اویش آخر چاک ته بی

ایستا منداله خوینی ادا جوش

وه ختی که وره بو ته بی عقلو هوش

قضا وای هینا بینکی پی چو

خسروی پرویز آره زوی و ابو

واز بینی له عیشو ذوقی شاهانه

عبادت بکات بو آتشیخانه

تهرکی دونیای کرد به جاری خسرو

شیرویه ی کوری دانیشته له جی نه و

شیرو دهستی کرد به باده نوشین

هوشی نه مابو له عشقی شیرین

(۱۶۸)

آخر شیرویهی بد رهگی بد گیان
باوکی حبس کرد خستیه ناو زندان

خسروی پرویز عاجزو غمگین
کس له لای نه بو به غیری شیرین
به لام به شیرین دلی زور خوش بو
همو عالمی لا فراموش بو

گوتی به شیرین گیانه توم به سه
دولت و مولکم من که ی مه به سه
شیرینیش ایکرد دلنوا یی تهو

دلخوشی آدا دایم به خسرو
(باسی کوژرانی خسرو به دستی شیرویه)

شهویک شیرینی شوخی ناز پروه
ایکرد قصه ی خوش بو شای تاجوهر

له پی شادا بو زنجیری زیرین
پی نابووه ناو پی زیوینی شیرین
به دهی گلی زور شکری شکاند
تا به قصه ی خوش خسروی نواند

(۱۶۹)

شیرینیش خهوی لی کهوت له پاشان
بی خبر له ده ور چرخي آسمان

له پر دیویکی پیسی بدکردار
بی رحم و مروت هروه کو سگسار
چووه ژورده وه فوی له چرا کرد
به ده سته وه بو تیغی دستو برد

دای له سر دلی شاهي تاجوهر
خوین وه کو فه واره در حال کردی سر
نخسرو له خهوی شیرین راپه ری
بازرقه ی خوینی له سر دلی دی

سیری کرد او له سرتا به فرق
له ناو لافاوی خوینا بووه غرق
تینوی بو ویستی داوای او بکا
فکری کرده وه کوتی له پاشا

به خوا ایستاکه من بو قومی او
حیفه هه ل سینم یاری مسته چاو

چونکه امشه و نه و دره زک نوستوه

(۱۷۰)

اگر بزانی اُمه توش بووه

خه‌ری لی ازرری ناخه‌وی شیرین

دهس اكا به شین به‌دلی غمکین

تینو مایه‌وه تا روحی ده‌رچو

له‌کل شیرین‌دا وا به‌وفابو

عاقبت له‌تاو شه‌ولی خویناو

چاوی کرده‌وه شوخی مسته‌چاو

شه‌وانی پیشو که به‌ختی یاربو

به‌ده‌نگی سازو بریبط بیداربو

او شه‌وه وای کرد چرخ‌ی ستمکار

به‌خوینی که‌رمی خسروبو بیدار

شیرین به‌ربوه هاوارو فریاد

بانگی کرد کوتی ای دادو بیداد

وه‌رن بزانی که‌چی قه‌وماوه

مالی ویرانم خسرو کو‌وراوه

شیره‌ی اجا ناردیه لای شیرین

کوتی پی بلین هیچ نه‌بی غمکین

نهو آبی به من دلی زور خوش بی
 هتا يك هفته ماتو رهش پوش بی
 له پاش يك هفته به کیفو دماغ
 وه کو دسته گل ای هینمه ناوباغ
 ایکم به گوره و ملکه و سرور
 حورمتی اکرم له خسرو زیاتر
 نهم خبره یان که دا به شیرین
 وهك سرکه توندبو به دلی غمکین
 به لام به جوابی شیرین تفره ی دا
 کوتی پی بلین اگر راست اکا
 من چی پی نه ایم زو به جی یی
 بهانه نه گری دلم نه شکینی
 تختی جمشیدو پرده و باره کا
 بیانسوتینن همو سراپا
 قصری پادشا له یخ دهرینی
 قول له و ته لاری باش بروخینی
 باربد دهرکا پهل بکا شهودین

(۱۷۲)

با نه کم یادی خسروی پرویز
وه ختی امانه ی به جی هینا نهو
اوسا انیوین جنازه ی خسرو
له پاش امانه بومن سر له نوی
قصر و بارگاه درست کا به جوی
زور زو امانه بکا تکایه
اوسا پی ی آلم زور سرری تیابه
کاتی اُمه ی بیست شیرویه ی بیدین
زو به جی هینا امره کی شیرین
شیرینیش همو جلو بهرگی شا
دای به فقیر و هه ژار و گه دا
* باسی دفن کردنی خسرو و خو کوشتی شیرین *
اجا بولاشه ی شاه ی تاجدار
صندوقیان تاشی له عودی قمار
صندوقه کیان گرته تخته ی زهر
رازاندیانه وه به دوررو گوهر
به عاده تی زوی شاهانی عجم

(۱۷۳)

خستیانہ صندوق شاہی چم حشم
چند پادشاہی ہالیان گرت بہ شان
بردیان بہ حورمت بوسر گورستان
بزرگ اومیدیش ہروہک شور رہی
لہ دردو غما لہشی آلہ رزی
ایکوت کوا گہورہی شاہانی عجم
کوانی صاحبی شمشیرو علم
کنیزان زولفیان کردبو پہخشان
لہ پیش خلقہوہ بہ کول آگریان
شیرین ارمن وہک طاوسی مست
وینہی خسروی کرتبہ سردست
سرپوشی زردی دابو بہ سردا
لباسی جوانی کردبو بہ بردا
لہ پیش جنازہی خسرو بہ تنیا
آہاتو آچو بہ رقص و سما
بہ لہجو بہ لار آرویشست سرمست
ہرکسی نہیدی و آچو لہ دست

(۱۷۴)

به م نوعه هر کس که نه بدی شیرین
و ا قی ا که پشت هیچ نیه غمگین
شیرویهش دیسان وای زانی که نه و
هیچ غمبار نیه بو مرگی خسرو
رویشان لهر گورستان اچا
لاناو کومه زدا صندوقیان دانا
خلاق همو چونه دره وه
شیرین به دلی غم پروره وه
جووه ژوره وه درکای کرد محکم
کفنه کی لادا له شاهی عجم
لهو جیگهی وای تیغی لی درابو
تیغی دا لهر جگری خوی زو
به خوینی گهری شوخی دلارا
تازه ی کرده وه برینه کی شا
دهستی کرده مل خسروی پرویز
نایه ناوده می ده می شکر ریز
شیرینی ارمن جا کردی هاوار

(۱۷۵)

اهالی وهختی که بون خبردار
کوتی خلقینه وا خوم نجاتدا
کیانم شادبو آواتم نهما

پیاوه کهورهکان که بون باخبر
بانگو صدایان لی ههلسا یکسر

گوتیان شیرین بومردنی تو
بو وفاو بوکیان سپاردنی تو

له عشقا هروا لازمه مردن
هروا اُبی کیان به یار سپاردن
که لی ژن ههیه آزاوهک شیره
زور پیاویش ههیه ژنی بی خیره

له ناور گومه زدا دویاری دل پاک
به رسمی شاهان نیوران له زیر خاک

آموز کاری

دلت خوش نه بی به دنیای ناکس
وفای هیچ نه دنیا له گل کس

(۱۷۶)

آلین افلاطون دایم آگریا
عرضیان کرد کوتیان حکیمی دانا

سبی چیه که تو روژو شهو

دایما آگریت به چاوی بی خهو

فرموی من بویه دایم گریانم

هوگری یلک بوون جسمم و گیانم

روژی جیا نه بن له آشنایی

حقمه آگریم من بو روژی جیایی

کورو، ژن ملسکو مالو حالی زور

هاوری تون هتا آچیه ناوگور

له کلتا آردون عاجزو غمناک

به لام له کلتا نایه نه ژیر خاک

هرچند که فلک بتدا چرخو پیچ

تومه خو غمی دونیای ادهنی هیچ

کوانی فریدون له کویه ضحاک

هر له ژیر خاک بون مشتی خاک

• به عنایتی خوای خاوهن لطف تمراوو •

لَيْلِي وَ مَحْنُون

برای ابتیاع هر گونه کتب در شهرستان سقر
به کتابفروشی محمدی مراجعه فرمائید
تلفن: ۳۵۹۴

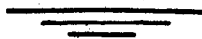
لیلی و مجنون

به قلم علی بابا آغاله فارسی به و

کراوه به کوردی

نيسان سنه ۱۹۵۰

بسم الله الرحمن الرحيم

تهی خدای گه وره ی بی مثل و مانند تا کو بی شریک بی ژن و فرزند
 هرچی که بووه و هه یه و بینراوه به قدرت تو ایجاد کراوه
 به امری، تویه تر تپی جهات توی عقل بخش و توی خالق گیان
 زانای اسرارای هم و درونی حی و موجودی نازنین چونی
 هر به صفاتی تو خوت بوی موصوف نهی تو منکر امری تو معروف
 دنیات ایجاد کرد به کافو به نوب آسمانی برزت را گرت بی ستون
 آه خوی نیت و هه نامه ی نه نوسراو اه زانی هم و قصه ی نه گو تراو
 عقلم بی خاوس شه ویش تاریکه ریگاش سرانسر وک مو باریکه
 من ری بوارم و ریگه خطر ناک تور ره برم بی ایتز نیمه باک
 هر توی که به من بدی هدایت لطفی توبه عقل آه دا کفایت
 من تی اه گوشم توانام نیه که ره برم بی من باکم چی یه
 خومن لایقی قهری نوم قوربان عفو یشت هر بو بنده یه دیسان
 تو آه پرستم که بو یشم به خاک ایتز له شیطان چلون آه می باک
 نه دین آه هینم بولات نه طاعت هه مه مفلسی و عرضی شفاعت
 سابه نوری خوت قاضی الحاجات نجاتم بده ایتز له ظلمات
 من گر سواله تم اگر گوهرم غملوقی خونم هر توی سرودم

غیری در گای تو خدای ذوالجلال بوهیج در گاییک من ناچم بوسوال
 نو خاقت کردوم گر چاره سیام به دست خوم نیه بویه بی پروام
 ناترسم له مرگ چونکه آه زانم که ریسگای لای تو آه دانشانم
 عفوی تو هر بو گنه کارانه دوا هر خاصی درده دارانه
 گرچی روره شتم تو بیکه قبول بم بخشه بشقی تربتی رسول
 (باسی معراج پیغمبر صلی الله علیه وسلم)

آهی که وردهی صدری بارگای کونین آهی نفی عالم شای قاب قوسین
 بالا نشینی عقل و هوش و گیان بحرانی همو ارض و آسمان
 نادوی شریف و کنیه ت مؤبد له فلك محمود له ارض محمد ﷺ
 اکسیری تو بو رنگی دا به خاک له بر تو خولقا زمین و افلاک
 شهویک رویشتی له سرای فانی بو اوجی برزی سر امهانی
 جبریلی امین طوقی گرفته دست آسمانش بو تو زو کمری به دست
 ووتی مانگ وروژ چاره روانی تون وه ختی خه و نیه هه لسه زو برون
 و آرایشی سرمیده ام شهو یعنی معراجی احمده ام شهو
 آه و برقه ی که واناوی براق بو بو سواریت گلی به اشتیاق بو
 سواری بویت چو یته سربانی عالم هتاتی پر بوی له چرخ حوتیم
 جبریلی امین به جی ماله وی فرموی به دوعا خوا حافظت بی

سوادى دفرى بوى تاسدره اجمـا تي پريت چويتـه عرشى مـمـلا
له عرشى اعلايش درحال تي پرى حقتـا حجاب پرده ت زودرى
سرى كلای خـدات بيست تهـواو جـلالى حقت يـينى بـه دوچـاـو
هرچيت ويست هموت طلب كردله خدا

هرچيت طلب كرد خوا بهجى ي هينا
بو ايمـه يعنى بو گـنه كاران هينات براتى رزگارى قوربان
توگه وره يى خوت به لطفى عامت شفـاعت كه بو بنده ي بـد نامت
يعنى بو بنده خوت (على بابـير) سـگى درگانه و روسـيـايـه و پـير
(باسى ليلي و مجنون)

واه گـيرنه وه له مـلـمـكى عرب كه وره يـيـك بووه به اصلونـسب
سرداي همو عامريه كان بو وولاتى مـمـور گشت روى جهان بو
نلوى (ملوح) بو كورى (مزاحم) كه وره ي عرب بو قائم و دائم
زور ميوان دوستو فقير نواز بو طاللى يار و بختى ها و راز بو
هرچند له همـو دونيا مشهور بو اولادى نه بو چراى بى نور بو
له گل فقيران زوراه يـكـرد كرم هردوعاى اه گرد اوى بخشى درم
اه بارايـه وه دايـا هـتـا خدا اولاد يـكى جـا پـى كرد عطا
وختى جـمـالى اه و اولاده ي دى گنج و خزينه ي به فقير بخشى

به‌شیر و شکر پرورده کرا
 امیدی پی ی بو به هنروری
 وختی که عمری گه‌یه حوت‌ساله
 که بو به ده سال نه بو امتالی
 هر که سی اه وی اه دی له ری دا
 که له چاوی بد دور بی جمالی
 له پاشان باریکی به دلیکی شاد
 قوتابی زور بون له مکتب خانه
 اهیان خویند همو به بی خوفویم
 هر یک که خلقی قبیله ییک بون
 هاو نشینی قیس کچیکی جوان بو
 چاوی آسیکی بو که هر زمانی
 له‌دی هم‌وا بو‌واو بو می‌لی
 قیسی هنری که روی لبلی دی
 اوبش زودی به قیس دا هر دو
 رفیقه کایان اهیان خویند اهان
 بهم حاله وه مان چند وهختی هتا
 دایان به داین به کیف و صفا
 باوکی ناوی نا قیسی هنری
 روی خرمانه ی داو کو گولاله
 بو به داستان حسن و جمالی
 دوعای بو اه کرد له قاپی خـدا
 خزان نه‌بینی و نه و شه ی خلقی
 ناردی بو مکتب بو خدمت اوستاد
 له کور و له کج خزم و ییـمگانه
 یکسر مشغول بون به درس و تعلیم
 به روز اهیان خویند به شه و ده را چون
 بالای به وینه ی سروی روان بو
 به تیری غمزه‌ای کوشت جهانی
 زلفی وک لیل بو ناویشی لیلی
 به بی اختیار دلی پی بخشی
 له دلا عشقی یکتریان زیاد بو
 هر سیری یکیان اه کرد بدلو گیان
 یکجار آرام و قرار یان بردا

محبت یکجبار عقلی لی سندن پنج و پنجینه‌ی خوشی همل گندن
 مشهور عام بون پرده‌یان درا له ناو علامدا جا ناویان زرا
 هر خریک بون تیکوشن کهوا رازی پنهانیان نه‌بی آشکرا
 بلام له ده‌س عشق صبر زودای کول ناشار ریته‌وه روزبه خاکو خول
 اه عجا که قیسی بیچاره‌ی هزار به داوی عشقی لیل بو گرفتار
 اوکسانه‌ی وازولی‌ی حالی بون ناوی قیس یان ناله‌وه‌لا مجنون
 بدکاران وک سک زبانیان کیشا هتاله مجنون لیلیان کرد جیا
 لیلی له قیسی بیچاره ون بو به تیری دوری جرگی کون کون بو
 اه گریا دایم له کوچه و بازار هر لیل لیلی بو بی صبر و قرار
 بزده بارانیان اه کرد منالان ام یان ووت مجنون شیتی مال ویران
 هموشه و آم‌چو بوبر مالی لیل به دلی زاری له درد و غم که یل
 حلقه درگاکی ماچ اه کرد آم‌وسا بهشین و گریان اه گه‌راوه دوا
 دوسه رفیقی مجنون بون کهوا او انیش عشقیان هه‌بو له سردا
 له گل اه وانا مجنون یی‌ا نیان اه‌چو بو طواف درگاکی جانان
 کیوی که به نجد ناوی نرابو جیکه هوارگی خبی لیلی بو
 مجنون همو روز اه‌چو نه‌و ته‌کیو اه‌یکرد هاوار و شیون و غریو
 قصه‌ی هر له گل بادی صبا‌بو خطابی له گل زلفی لیل‌بو

اهى وت اوى شمال بروتوخوا بوم بينده بونى له زافى ليلا
 به قوربات بى اوى ليلي نازدار خولى ژير پى خوت توبويادگار
 زوبيره بوم بو چاوم چاكه درمانى ژانى چاوه آه وخاكه
 (رويشتنى مجنون بو مالى ليلا)

مجنونى هواروژبك بىانى زوهه اسا له گل رفيقه كاني
 به گريانوشين به دلى برميل روشت بوده درى شماله كهى ليل
 سيري كرد ليلي كه دانيشتووه درگاي شمالى محم به ستووه
 ليلي دانيشتووك مانگى تابان مجنون راوستا و كو پاسبان
 ليلي زافى خوى اه كرده شانه مجنون فرميسكى آه رشت به دانه
 بلام له توى بدكار و رقيب هردوربون له گل بكتروك غريب
 به ترس وبه بيم له خوفى اغيار هموشه و مجنون آه چوبولاي يار
 باووكى له داغا عاجز بو حزين خزم وخو يشانى بون بوى دل غمگين
 نصيحتان كرد زورپنديان تا اه هات مجنون شيت آه بو رسوا
 هرچند نصيحت زور سود منده وختى عشق هات چه جيگاي بنده
 باوكى چندپياوى عاقل بانگك كرد ووتى تدبيرم بويكهن دست وبرد
 پياوانى عاقل عرضيان كرد همو بچين خوازيشنى ليلي بگين زو
 باوكى قيس له گل چندپياوى ناودار هه لسان رويشتن بولاي باوكى يار

اهلی قبیله لیلی دل آرام
 پیشوازیان کردن به مهربانی
 دیاری و خلاتی زوریان بردبو
 باوکی لیل ووتی شیخی عامری
 بفرمون هتا زویه جی ی بینم
 گوره گوره کان همویان یکسر
 مرحمت بی چاک تی فکره تو
 شیتو شیدایه زارونه زاره
 گوره ی عامری له همودنیا
 حشمت و مال و خزینهی زوره
 کریاری دُره توش دُره فروشی
 هرچی طلب که ی له مالی دونیا
 تقدیمت اه کا به آره زوی دل
 باوکی لیل ووتی قصه نان جوانه
 جاری به دوعا و به شیخ و ملا
 نه مجاله باشان لیلی داواکن
 گرمشتی که و هر بدوزیتوه

خیریان وختی زانی خاص و عام
 حورمتیان گرتن به خوش زوبانی
 دایان ناله لای باوکی لیلی زو
 هرچی امرا که ی گوره و سروری
 امرت روایه دلت ناشکینم
 عرضیان کردوتیان آهی گوره و سرور
 مجنون له عشقی لیلی غبر بو
 لیلی که رم که تو به و هزاره
 مشهوره خاوهن دولته و سپا
 له ده لالتدا زوربی قصوره
 زوبی بفروشه اگر به هوشی
 له زرو له زیو له مال و دیبا
 توش مقصودی اه و زوبکه حاصل
 بلام خو مجنون شیتو و دیوانه
 حقه لی بیننه وه سرخوی اولاً
 البته جوان نیه بانی لیلی کن
 به کلکی بارگیر نای هونیتوه

عرب زور رخنه اه گرن به قوربان
 عامري وهختی که اومه ی زانی
 اومه جامشغول بون به چاره سازی
 به دوعا و قصه و به افسونه وه
 وتیان ای قیسی چول گردی فقیر
 هوشت بینه وه سر توله مه ولا
 دخیل صد دخیل بو تیری تانه
 لیو وینه ی یاقوت گردن وک بلور
 لیلی به ایله خو بیگانه به
 له لیلی جواتر کچ هیه هزار
 مجنون اومه ی بیست له قوم و خویشان
 یخه ی دادری له سر هتا خوار
 هه لسیاه سر بهی له عشقی لیل
 وک شیت رای اه کرد له لا بواه ولا
 به بالای لیل دا شعری هه ل اهدا
 اهی گوت آواره له خان و مانم
 نه له بر درگای خوم هه مه جیگا

ایوه مه مخنه برقصه و زبان
 زو که رانه وه به دل گرانی
 مجنونیان بازگ کرده دلنوازی
 بو نصیحتی گشت کو بونه وه
 توله گوی بگره پندی پیای پیر
 خوت مه فیه وتینه بو خاطری خوا
 بم نوعه مکه خوت به نشانه
 له لیلی جواتر کچ زوره وک حور
 بیگانه پرست بهشی تانه به
 بوت دینین بو خوت اهی رسگار
 نالاندی حالی زور بو پریشان
 ووتی نامه وی کفن هه ی ها وار
 گرتیه بر ریگای کژو کو و صحرا
 اهی نالاند اهی گوت دخیلم لیل
 هر کسی اهی دی جرگی اهد سوتا
 ریگای مالی خوم هرگز نازام
 نه له بر درگای بلندی لیل

گاهی اُم خلقه یم اهلین مسته
خوزگاهه که و تَه ناو گری نهنگ
اُمی بی خبران تازووه راکن
لیلی گیان وره تو بیتو خدا
بم خوینه ره وه توبه سلامی
خوگناه نیه گیانه لیلان به
عشقت له دلا خوبی زه واله
گاه اهلین شیتَه ولیلی پرسته
نجام بویه تاله عیبُ ننگ
تی پر بن ریگهی من بره لاکن
دست بده دهستم هانا من هانا
گیانم تازه که زو به پیامی
له هزار شه و شه و یک له لام به
وا حالی نه بی که هر خیاله

﴿ رویشنی سید عامر له گل قیس کوری بو کعبه ﴾

باوکی قیس له گل قرم و خویشانی
که مجنون بیه ن بو کعبه هتا
وختی حج که هات همریان هه لسان
بردیان بو مکّه به شوق و به جوش
به سر خاکی دا وک ریگی روان
باوکی دستی گرت به سوز و دوعا
ووتی به مجنون روله دوعا که
پساریره وه له قابی خندا
نجام بده مُبتلای عشقم
فکریان کرده وه وایان باش زانی
له وختی حج دا بوی بکن دوعا
مجنونیان خسته ناو تخته ره وان
به دوعا و نزاو دلی پر خروش
گوهر و زویو زیران کرد بخشان
بردی له سایه ی کعبه دا دای نا
رو له بارگای کعبه الله که
بلی اُمی خدای بی مثل و هاوتا
گیرده ی دردو م بلای عشقم

مجنون آه مهی بیست له باوکی گریا له باشان به کول بی گنی وهه لسا
توند گرتی حلقه‌ی درکسای کعبه‌ی پاک

رای وه‌شانده به بی خوفوترسو پاک

له عشقی لیلی منم دل پر درد	ووتی‌ای خدای تاکی تلیای فرد
که من لا بدم له عشقی لیلای	که‌ی آه مه شرطی عشقه یا وفا
هر عشقی لیلای خو سرنوشت	خومن پرورده‌ی عشقه سرشتم
بو خاطری صفات هم پاد شایب	بی‌یکه به عشقی ذاتی خدائیت
له سرچاوه‌ی عشق پیم کرم که نور	له پیش چاوی من لیل قط مک‌دور
عشقم زیاد بکه توبه روی لیلی	همو لحظه‌ییک بده ری میلی
دلم به عشقی هر گرفتار که	لیلی له دلما‌یکک به هزار که
هموی بخوره سر عمری لیلای	هر جی له عمری من ماوه توخوا
دردی عشقی آه و نیمتی ده‌وا	باوکی آه‌مه‌ی بیست حالی بو که‌وا
قیسان بو خیلای خویان برده وه	هه‌لسا به دلی پر به درده وه
چون زوبه باوکی لیلیان خبردا	دوسه بدکاری له قومی لیلای
بدناوی کردوین له همو دیار	ووتیان که قیسی هرزه‌ی بدکردار
به شمر خویندن به رفص و سما	هموروزی دیت به شور و غوغا
به‌پی خارسوره شور و تو قوت	له گل چند کسی دیت به سری روت

لیلی له داغی زور خفمت باره
 و اچا که بی گرین بی ترسینین زو
 زور دق هه لسا باوکی لیل در حال
 من بم شمشیره اه کم علاجی
 پیاوی له خیلی قیس آگمای لی بو
 اه خبری دا به باوکی مجنون
 تدبیران کردوه من همه خبر
 که باوکی مجنون اُمه ی بیست اه مجا
 زور که ران دول درّه و دشتودر
 وتیان به تحقیق دورنده ی صحرا
 خزم و خویشانی و اهالی همو
 له بنی سعد پیاویک به نا کاو
 سیری کرد مجنون له وی که وتووه
 قصه ی له گل کرد زور لی ی پاراوه
 عاقبت جی هیشت زوهات دستو برد

باوکی له حالی قیس خبر دار کرد

ووتی له فلان جیگا که وتووه له غما و کو موباریک بووه

باوکی قیس هه لسا به آه و زاری
 سیری کرد آه و ایشوو دل تنک
 هر شمراه خوینی بی صبره و قرار
 باوکی سلامی لی کرد زور به کول
 مجنون که وهختی باوکی دی هه لسا
 ووتی اهی باب به آرامی گیانم
 نهم ماوه صبر و آرام و قرار
 باوکی اومه ی بیست بخه خوی کرد چاک

گریا و نالاندی به دلی غمناک

ووتی خوینی کی گردنی گرتویی
 بد بختم دیوه نه ک و ک تو بد بخت
 خوت بپاریزه له طعنه دوشمن
 دانیسه له دل فری ده زو درد
 خرمانی عمری خوت مده به با
 اگر صبرت بیت امین به گیانه
 چی به تو آه بری له دشتو صحرا
 جوابی دایه وه مجنونی هزار
 کام درکی روله دامنی گرتوی
 دردم دیوه نه ک و ک دردی تو سخت
 بوچی چه زاه کی روله له مردن
 بوچی بی جی اه کوتی گیانه آسنی سرد
 له ناو عالمدا بس بمکه رسوا
 به پاره کارت پیک دی آزانه
 وره وه لامان تو یتو خدا
 ووتی اهی باب به با عزه و قار

به بونه ی تووه ماوه وجودم
 بوبه ملحمی دردو زامانم
 له عقل و صبر و مسکن آوارهم
 دستو پیم طوقی آسنی تیا به
 له دل تنگی من اه تویته وه سنگ
 خوشه و بستره له لای یار له گیان
 مجنون که و ته خاک سر رو تو عریان
 بردیه وه بولای قوما نو خویشان
 چندروژی مجنون لای باو کی ماوه
 گریته بر ریگهی کو و دشت و صحرا
 به شعر خونیدن به چاوی پر آو
 شعری که آه ووت آه یان نویی زر
 بو خوینده واران به بیقراری

هو باسی لیل که داوای مجنونی اه کرد

مشهوری هو و لایقی بو
 وک مانگی چو آورده روی شعله ی آه دا
 زور شیر و به وری کرد بو نیچیر

هر در گای تویه قبله ی سجودم
 ام نصیحه ات آرای گیانم
 بلام چپی بگم من سیا چاره م
 تدبیرم نیسه قسمتم وایه
 هیچ کس نه ز ناکا که بی دل تنگ
 عاشق ناترسی هرگز له گیان دان
 باو کی امه ی بیست بر بووه گریان
 به هر حالی بو باو کی هلی سان
 به شور و گریه و به وا و یلاه
 له پاشان دیسان شیتانه هه لسا
 آه چو بو نجد همو جار به تاو
 شوینی اه که و تن اهالی همو
 نه و شعرانه یان آه برد به دیاری

لیلی به جوانی که آیتی بو
 بالای وک سروی سهی هل کشا
 به حلقه ی زانی مانند زنجیر

بلڪو بيني مجنونی هزار
 هیچ نهی بو صبر و آرام و قرار
 له لای قیسه وه یاخو سلامی
 له شمریشدا زور فصاحتی بو
 ایمان خوینده وه اشعاری مجنون
 زو اُمی دایه وه لیلی و فادار
 له پاشان هلیان اه تیرت منالان
 اه یخوینده وه جابه دلی سوتار
 جوانی اه نوی بو لیلی دیسان
 وایان رابووارد زمانی دویار
 قناعتیان کرد به شعر و خیال
 باغوان دستی کرد به گل چنین
 هر و کو مجنون بر بونه هاوار
 هاته ده ره وه له خیمه زردگار
 چو بو گل کشتی گلزار و صحرا
 پیاله زرد کاری جوانی گرت به دست
 له باغ و گلزار زو سندی خراج

همو روز لیلی اهی کرد انتظار
 له داغی مجنون اه گریا جار جار
 هر گدی قولاغ بو که بیت پیای
 لیلی هر و کو ملاحتی بو
 منالان له وی که تی پراهون
 جوانی اشعار مجنونی هزار
 اهی نوی و فری اه دایو کولان
 ایمان برد در حال بو مجنون به تاو
 بر اه بووه رقص و سمار زمان
 ایمان برده وه بو لیلی ناز دار
 ماهه وه هتا مده تی یکسال
 ددغنی بهار هات صحرا بو رنگین
 له سردرختان بلبل و هوزار
 له و هنگامه دا لیلی و فادار
 له گل کچانی شوخی مه سیما
 له عشقی چاوی اه و زکی مست
 له گل و غنچه بونی گرت به باج

گل له گل بلبل هر دوها ورازبون
 لیلی زور که رآنا و باغ و بستان
 له و ده ورده به بو باغی کی رنگین
 لیلی شوخ و شنک له گل ناز داران
 لیلی به تنها و کو تذروی
 بر بووه گریان اهی نالاند زارزار
 له کویت زو ورده هتاله نا و باغ
 گویلی بو ایللی دنگی کی محزون
 اهی کوت که مجنوز و اغرقی خوینه
 مجنوز و اجرگی بر درد و داغه
 هر که اهی بیست لیلی با وفا
 له و کچانه یی واه گل لیلی بو
 جاوی تی وه بو که ایللی نازدار
 که کهرانه وه رویش دستو برد

او کچه دایکی لیلای حالی کرد
 ووتی که ایللی مات و محزونه
 یخسیری داوی عشقی مجنونه
 دخیلم دخیل زوبکه چاره یی
 باله دهس نه چی دلی آواره یی

دایکی اه مه ییست زور خفت بار بو چاره ی پی نه کرا زار و بیمار بو

باسی خوازینی کردنی لیلی بو ابن سلام

آه و روزه لیلی که بو ناو باغ چو تصادف له ری پیای تو شی بو
 که وره ی عرب بو عالی مقام بو ناوی شریفی ابن و سلام بو
 خاوهن مال و ملک سپا و لشکر بو صاحب خزینه و گنج و گوهر بو
 تیری برژانگی لیل لی کرد اثر ماتو غبار بو زویر و مکر
 که گه رایه وه بو پرس و تدبیر زو کوی کرده وه چند پیای یکی پر
 بیانی عشقی خوی بو کردن جا همو به جاری وایات قرار دا
 گنج و مال به رن بو باو کی لیلا هیئتیک بچی خوازینی بکا
 زو کو بو نه وه چند پیای یکی چاک مروو شترواسپی زور چا لاک
 نه گل قطاری مال و زیو و زرد باریان کرد روین بو خلی دولبر
 که گه یشته جی اه مجا به اعزاز پیشه وازیان کرا به عزو به ناز
 لای باو کو دایکی لیلی خوش خرام خوازینی یان کرد بو ابن سلام
 باو کی لیل وونی من راضیم اما اومه یینیکه نخوشه لیلا
 با چاک یته وه وعده بی اوه سا من اوه نانه می درسمات لیلا
 ابن و سلامیش به مه بو دلخوش هانه وه سری صبر و عقل و هوش

باسی هانی نوفل و چاوی که وتنی به مجنون

له پیاو چا گانی آه و وخته‌ی دنیا له وده وره پیاوی هه بو زورآزا
 ناوی نوفل بو به ضربی شمشیر آه یکوشت پلنگو بیر وزره شیر
 خاون دوات و ملک و جلال بو عاقل و دانا و صاحب کمال بو
 روژی بو شکار رویشته صحرا له ریگا دی مجنونی شهیدا
 روتوقوت له سرزمین که وتوه وحشی و درنده ده وریان گرتون
 گورانی آملی به دنگیکی خوش هر کسی ای بیست زو آه بوی هوش
 پرسی له پیاویک که ادم هزاره پوچ روتوقوته وابی قراره
 ووتی له عشقی لیل ادم فیکره بم نوعه شیتومات وزویره
 به خیری خویان خلق له لاوله ولا چیشو شرابی بودینن آهوسا
 به زوراهیده نی لقمه یی کباب له گل بهلی نان یا قومی شراب
 که آهی خوات آملی له چاوی لیلایا دایم که وتووه له دشتو صحرا
 نوفل نه مهی بیست سماتی بومات گریا به زهوی به احوالیا هات
 ووتی و اچاکه من نگرم آرام تابگه بنیم مجنون به مرام
 نوفل دابهزی دانیش لای مجنون به قصه یی خوش و به حیل و افسور
 هینا به قصه مجنونی بی دل بر بووه گفتگو جاله گل نوفل
 نوفل ووتی بیی مجنونی هزاره هیچ خهفت غویه خوای کردگا

حرف اکم مالو ملکوزیووزر درو یاقوت و مرجان و گوهر
 امین به اہی بوت بینم لیلایترغم غوتو بیتو خدا
 به گنج و مال و به زوری بازو له گل توامی کم به هاوترازو
 مجنون اہمی بیست به دلی پردرد سجدهی شکرانہی زوبرنوفل برد
 ووتی من شیتو عودالم به خوا شوبہ من تاکاھیچ و مختی لیلای
 من شیتم اہ و مانگ شیت مانگ بینی زونی اہیگری ہرکف اہ چینی
 جوابی دایہ وہ نوفلی دانا ووتی بہ مجنون بہ حقی خدا
 حرام بی لہ من خوردوخہ و ہتا تو اہ گہینیم بہ وصلی لیلای
 بلام تکایہ نہختی حذرکہ اہم بی عقل بہ لہ سرت دہرکہ
 خوت واشیت مکاہ عشقی دولبر چند روزی ہوشت بایستہ و ہسر
 شرطہ ہرچون بی لیات بو بینم گرہولا بندبی بوتی بشیکم
 ہرکہ اہمی بیست مجنون دل ریش بہ قصہ نوفل صبری گرہ پدش
 لہ گل نوفل داچو بہ دل خوشی رویشہ حمام لباسی پوشی
 بوبہ کوریکی زور شوخو دولبر چند شمیریکی ووت اہ عشقی لہ بر
 چند روزی خواردی طعام و کباب لہ گل میوہی خوش شرای نایاب
 دوبارہ رہتی سہ وزہی خط و خال رنگہ زردہ کی و رگہرا بہ آل
 بہ عقلو ہوش و صبر و گرانی بوبہ سرگہورہ جمعی مہانی

قوغل به بی‌آه و نهی‌اه گرت آرام
 خذنی زوری کرد به احترام
 هتا دوسه مانگ به کینو خوشی
 وختیان دابو وارد به باده نوشی
 نوفل و مجنون روزی دو به دو
 قصه یان اه کرد زور به آرزو
 مجنون له داغ و دردی زمانه
 چند شریکی ووت به عاشقانه
 ووتی بی‌خبر له آه و دردم
 بی وفا بی شرط‌آهوا من مردم
 تا ایسته هزار وعده‌ت به من دا
 به هیچ وعده‌یکت خونه‌ت کرد وفا
 به زبانی خوش منت تفره دا
 تاها آه سرری کهچی له وه لا
 صبرم له دست چو عقلم باری بست
 وریا به کارم ده راه‌چی له دست
 وعده مردانه تو به من ادهی
 کهچی له پاشان بوج خلاف اکی
 قول و وعده‌یکک پی‌ی نه کری وفا
 به پیادی وک توی نا بینم ره‌وه
 بی دولبر منی نخوش و رنجور
 وک نینو له آوی حیات ماوم دور
 گر لی‌لی به من نه‌گه یینی تو
 من واه سرم و توش بو خوت برو
 اهم طعنه‌به‌ی ییست نوفلی سرور
 موی له‌شی تیر بو هر و کونشتر
 هلسا له‌جی‌خوی زوزر پی وشی
 شمشیری هله‌اگرد بو شرتی کوشی
 سواری کرد سیصد پیادی زودناودار
 هر پاله وان مردی آزای کار
 فاصدی زونارد بولای بادکی لیل
 وتی لشکرم جوش اه داوک سیل
 یا لیلایینن بو لام هراپستا
 یا خو حاضر بن بو جنگک و دعوا

باوکی لیل ووتی بلی به نوفل لیلی آرای روح و گیان و دل
 لیل مانگه هیچ کس ناتوانی کوا خبری تماشای دست بو مانگه بیا
 به و خبره قط ناین خاطر تنگ هم حاضرین بو شر و بو جنگ
 نوفل اومه ی بدست و کو زره شیر له گل سپاکی به تیر و شمشیر
 بر بونه جنگ و قتال و دعوی زور سر به سری نیزه وه کرا
 نمرته ی کوره ی اسپانی چالاک

کهری کرد گوپچه کی استیره ی افلاک
 سوارانی جنگی اسپان تاو ادا مجنون بو صلحیان هر اونه بنددو ا
 گر مجنون تیغی بی بو وایه به کول اونه جنگی له گل لشکری نوفل
 گردسه لانی بو وایه مجنون اهی کرد لشکری نوفل سرنگون
 پیاویک لی ی پرسی و تی اهی مجنون

راستیم بی بی تو اذاتی بیچون
 بوچی بو دشمن تو دو ما اهی خوت له قوم و خویش تو لا اهی
 گردسه لاتت بو وایه به تقدیر دوستانه اهی گوشت به شمشیر و تیر
 جوابی دایه وه مجنونی دانا به لفظیکی خوش ووتی اهی برا
 دشمن دوستم بی من ایتر قوربان

بو چیمه تیر و شمشیره و کهوان

عاشق ناترسی هیچ و مختی له گیان هریاری آه وی له هرد و جهان
 چونکه لشکری عامری زور بو نوفل به صلح کردن مجبور بو
 پیای نارد ووتی من نا کم دعوا گنج و خزینهم اه کم به فدا
 گرایوه به من شکر نافرودن سرکیش مددن بیم واتی مه کوشن
 خلاصه صلیحان زو قبول کرا دستیان کوتا کرد له شر و دعوا
 مجنون اومه ی دی چوه سر نوفل ووتی تو خداتو نا بی خجل
 بو چ منت خسته ناو گیوی بـلا له برچی نـهـت کرد به وعده وفا
 اومه بو قوربان لنگ دانوتاوت لشکر ناردن وکنـد و داوت
 گرچه کرمـت بـانـده ناوی بـلام له عهدا زور نا ته واوی
 نوفل هاته جواب به لفظی شیرین ووتی اهی مجنون هزاری مسکین
 لشکرمان کم بو هی اهوان زور بو

صلح کردنمان گهلی ضرور بو
 اه گریه وه زو به پنهانی لشکر اهینم جا به آسانی
 له قبیله کان سپا آدم سان لیلی آه سینم بوت به زور قوربان
 نوفل زو ناردی بو شر و دعوا له مدینه وه هتا کو بـفـدا
 لشکری زوری بو هات همیسان
 صفیان بست وک کیوله جرگهی میدان

لشکر تیک روان به شمشیر و تیر هزاران کوزران که وتن سره و زیر
 شمشیری کیشا نوفل دستو برد بو سر لشکری اهو ان جمله ی کرد
 لشکری نوفل طالعیان یار بو شکاندیان سپای باوکی لیلی زو
 سر کرده و گوره ی عامری اومجا

هاتنه خدمتی نوفلی دانا

عرضیان کرد قوربان بسه گیرو دار تو بمان بخشه به خدای کرد گار
 گربشان کوژی واهاتوین ایستا یا اسیر مان که بمان ده سزا
 ماچیان کرد دستو داوینی نوفل اهویش بخشینی به آرزوی دل
 باوکی لیلی هات عاجز و غمناک احترامی کرد سری خسته خاک
 عرضی کرد ووتی نوفلی سردار پیرو عاجزم دل شکاو غم بار
 اگر بنیری لیلی بهینف له پیش چاوی من ریشه ی ده دینین
 یا خوبی بخشی به خدمتکاری

یا به پیماویکی لات و ههزاری

اطاعم ههیه امرت دینه جی بلام بیم لی چون خواهل اه گری
 لیلای نازداری شوخی مه جبین بده م به مجنون شیت و بی تمکین
 دایم له کیو وله دشت و صحرا اه گه ری له گل وحشی بی پروا
 مجنون هیچ عقل و هوشی نه ماوه ایمهیش زور خراب نا و مان زراوه

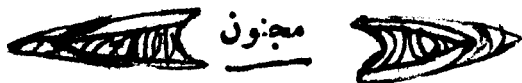
اگر واز بینی لهم کاره به خدا له هرد و دنیا زور خیرت آه گا
گر واز ناهینی به خواهی کردگار

مجبورم ادا کوژم من لیلای نازدار

سری بیرم و لاشه‌ی سنگ بی‌خوا چاکزده له وه که بین رسوا
نوفل اده‌ی بیست له بادی لیلای فکری کرده وه سعاتی دا ما
بهزه‌وی پهایات عفوی کرد در حال

ووتی اده شیخی بر عقل و کمال

قضه‌ی تو راسته وادست بردار بوم به بی جی که لی من گنه بار بوم
سر کرده کانی لشکری نوفل اوایش و تیان اده که وره‌ی عاقل
شیتو بی عقله مجنون‌ی دامو لیلای دست که وی زواهی کا بدناو
بواه و ایه بوین به نشانه‌ی تیر که چمی له ایه اه کوژی به شم شیر
خلاصه نوفل زوله گل سپا دستی هل گرت و گرایه وه دو
(باسی که رانه وه‌ی نوفل و ناهومید بونی)

مجنون هاته لای نوفل به کریان دل پر له غم و زویر و پریشان
ووتی تو لانی دوستیت زور لی دا
بوچ تا سر دوستم نه‌بوی بی وفا

امه‌ی ووت روشت روی کرده صحرا

هر چند با نگی کرت نه گه راوه دوا

روژی مجنونی دل خسته‌ی رنجور صحرا اه گه رابی هوش و شعور

سیری کرد اه و اچند آسکیکی جوان که وتونه ناودا و زار و پریشان

سوار یکیش له دور و اهات اه به وی دابه‌زی و سریان پیری هه رله‌وی

به سواره که‌ی ووت مجنونی دانا من می‌وانی توم امر و تو خوا

امانه مکوزه گون هیات نیه گر بیان کوژی قارنجت چیه

سیری چاوایان که چند جوانه و محبوب لی‌یان نو سراه و غیر المنضوب

تو بی‌ان بخشه زو به چاوی یار ای مردی دا ناسرداری ناودار

چاوایان له چاوی مستی یاراه کا بو نیان له بونی نو بهار آه کا

چاوایان به سورمه‌ی قدرت رژراوه

ب گیان کردنیان که‌ی شیوه‌ی پی‌اوه

سینه یان جوانه و ک‌زیوی نایاب حیفه به آگر بکری به کباب

جوانی دابه‌وه صیادی هزار ووتی فقیرم مال و منال دار

منالم همو برسین آه‌ی جوان

روحیان بکریه لیم وک مردی میدان

اسپکی پی بو مجنونی آزاد اسپه که‌ی پی دا به دلیکی شله

صیاد اسی بردرویش و مجنون مایه وه لهوی عاجز و محزون
چاوی آسکه کانی ماچ اه کرد به دل

اهی ووت اهی آسکی تتاری خوشگل
چاوی تو عیناً وه کک چاوی یاره له و چاره مسته بوم یادگاره
له باش سهاتی کردنی به ره لا که وتنه جامبازه له دشت و صحرا
دوایان که رت مجنون به شین وهادار

تساله چاو گوم بون آسکانی تتار
شه و به سر دا هات ماتو دل پشیو مایه وه له دشت تنها بار به لیو
سبه بنی وختی که له خه و هه اسا گرتیه بر دیسان رپی چولو صحرا
(چار پی که وتی مجنون به که وزن و نجات دانی)
له داو

له دشتیکادی که وز نیکی جوان که و توته داوی پیایو یکی نادان
صیادی غدار خریکه اه و زو سری پیری به تیغی قضا
مجنون ووتی بی ی ظالمی بیدین بوج اوم فقیره سراه بری به قینی
اسیری مه که می کوژه هتا له کل جوتی خوی له دشتو صحرا
چند روزی بکن بو خویان سیران
تو خوا مهی کوژه دخیل و آمان

صیاد اُمّه‌ی بیست و وتی اهی برا منیش فقیرم بی برگ و نه وا
 لیم بکرّه هتا بره لای کم بوت اَه و سا بهری ده تو پیده بو خوت
 مجنون اسلحه‌ی جنگی زور پی بو هموی دارّنی دای به صیاد زو
 صیاد وری گرت رویش به دلشاد

ما یه وه له وی مجنونی آزاد

چو بو لای که وزن و وتی اهی رنجور

اَه ی به وینه‌ی من له یاری خوت دور
 چاوی ماچ کردو به دلیکی شاد که وزنی له داو امجا کرد آزاد
 به گریان وه له دشت و صحرا مجنون ما یه وه اه و شوه تنها
 سبه نی هه لسا له خه و هميسان گرتیه بر دیکای چولو ییابان
 وختی نیوه رو که رما تاوی دا چوه بن سبیری داری له صحرا
 له سر حوضی بو پرّ له آوی خوش مدّور و جّوان شیرین و دل کش
 مجنونی هه زار هتا چند ساعت

له سر حوضه که کردی استراحت

سیری کرد له سرداره که اَموا قهلی وه ستاوه زور ره شو زیبا
 و وتی قهله رش بوچ به بروشی من تعزیه یارم تو بوچ رهش پوشی
 تو خندا وه ختی اهینی یارم یلی به یاری شوخی نازدارم

بگانه فریام تاله دمس نه چرم اگر نه مگانی به تحقیق مردوم
 هتا ایواره له گل قـهل مجنون ام قصانهی کرد به دلی عزون
 شهو به سردا هـات مایهـوه دیسان
 دل بر له غم و زویر و پریشان

﴿رویشتنی مجنون له گل پیریون بو خیلی لیلی﴾

بیانی مجنون به ناله و گریان رویشت به ره و روی خیلی لیلایان
 پیریونکی دی له دور بو پیدا پیایوکی شیتی آه وا له گل دا
 به تی خستوته مل و گردنی پیاه خوش حاله به بهت کردنی
 مجنون چو ووتی پیریون تو خوا

بوچ بهت کرده توام پیـاهـوه وا
 گوناهی چی به بوچی وا بنده بوچ وا اسیر داوو کمنده
 پیریون ووتی قضات لیم که وی گونا بهار نیه گز راست آهوی
 من وام پیاه که لی فقیرین له بر محتاجی یکجار زویرین
 اومه هاو سیمه پیوه ژنم من هینده محتاجین داضین به مردن
 بهتم کرده به وینه ی اسیر اه که رین هر دو بیچاره و فقیر
 هتا کو خلقی به خیری خویان له ریی خدا دا پمان دهن احسان

مجنون اومه ی یست ووتی دایه ی پیر

تو حق خدای پاکی بی نظیر
لی ی بکرده طناف و زنجیر بی‌خه ملی من هر و کواسیر
هم گیره به ناو کوچی شاراندا به عبرتم که به باراندا
هلی گره بو خوت هرچیم دس که وی

نامه‌وی له تو من شیوی شه‌وی
پیرون اومه‌ی که یست بی تأخیر کردیه‌وه له پیر طنافو زنجیر
کردنو ده‌ستی مجنونی بند کرد له جی پیاوه که آه وی پیوند کرد
بر هر درگاییک آه‌چو آزانه هر لیلی لیلی بو وک دیوانه
خلاصه کهینه بر مالی لایلا بر بووه شیوه نوگیره ووا وایلا
آه‌ی ووت دستوپیم وا کراوه بند به جزای عشقت راضیم و خودسند
سا به تینی تیز آه‌ی آرامی گیان

و کو اسماعیل زو بمکه قوربان
له بر پی تو دالام خوشه مردن نه وک به بی تو خوش دابواردن
آه‌ی ووت بند و طنافی بری له دس پیرون وک طیر ده‌پرری
رای کرد بو نجد به شینو گریان به هاوار هاوار به زاریوافنان
دایکوبو کیشی له خزم وله خویش چون دوزیانه‌وه مجنونی دلریش

سیریان کرد هوشی نه ما و اوصلا ناهومید بون و گه رانهوه دوا

﴿باسی ناردنی ابن سلام بو خواز بینی لیلی﴾

که موفق بون لشکری نوفل لیلی جین گل گه لی بو خوش دل
 ووتی صد شکور قیس طالع داره نوبه ی خوشی به پیک دی ام کاره
 بلام که باری که رایه وه دوا ووتی صلحمان کرد خه فیه تمان نه ما
 لیل ناهومید بو له و صلی مجنون بر بووه گریان عاجز و محزون
 اه گر یا دایم لیل به پنهانی له دلیا نه ما هیچ شادمانی
 له گه وره گه وره و ناوداران امجا

زورکس ناردیان بو خواز بینی لیل
 ابن سلامیش خبری بیست زو وعده شرطه گه ی وهختی توا و بو
 له گل خزینه و شکر به خروار

ایسترو اسپ و ماین به قطار
 چند و شتریشی بار کرد له کوتال له فرشی جوانو له اسبا بی مال
 له گل چند هزار مرو بزی چاک اسپ و ماینی کحیله ی چالاک
 دای به پیانویکی عاقل و دانا

رای بی بر دی بو بلوکی لیل

گهیسه لای باوکی لیلای دستو برد

به حورمته وه زور جوان مرضی کرد

ووتی ام پیاوه زور بلند ناوه له هر بابتی سیر کی ته واوه

شا سواریکه گوره وشیر بیکر که وره ی عرب و سر کرده ی لشکر

صاحب خزینه و گنج و جواهر کس نیه لیلای بوی له و چاکتر

راضی بو باوکی لیل کردی اقرار وری گرت خزنه و کوتال و قطار

ناردیان زاوا هات له گل کسو کار باری شکریان هل دشت به خروار

شکراویان خوارد و کار کرا تواو

وختی اومه ی بیست لیلای مسته چاو

وه کمار گزده بر بووه پیچ دان دهستی کرد به شین ناله و گریان

له باش یکدو روز کزاوه یان بست

سواریان کرد لیلای شوخی دیده مست

وختی که یشته وولاتی زاوا بردیانه پرده ی بوکینی لیلای

زاوا زوله سر نختی خوی دای نا هتا دوسه روز نه چو به لایا

ووتی هلاکه بانه بی دل گیر اسراحت بکا یاری بی نظیر

له باش دوسه روز جا ابت سلام

چو بو لای لیلای شوخی گل اندام

دستیکی بو برد به و ملی بگا لیل زله ییکی وا به توندلی دا
زاوا بی هوش بو که و ته سرزمین

لیل ووتی به خوی جهان آفرین
به و سلم ناگهی تا ماوی اصلا وازم لی یینه خوت مکه رسوا
که ابن و سلام اه مه ییست له لیل

زانی له عشقی قیسه درون کیل
لی ی زویر نه بو دلی نرنجان لیلی خوش اه ویست به دلوبه گیان
ووتی هیچ مکه عجز و ناسازی هر به تماشا لیت اه بم وازی
حرام زاده نیم غیری تما شا گر مقصودم بی لیم بکه حاشا

(خبر زانینی مجنون له شو کردنی لیلی)

مجنون له هرده و چولا سرگردان که و تبو له زیر داری مغلان
و مشورتو قوت عاجز و غمبار لای نه بو فرقی گل و درک و خار
و شتر سواری روژی له روزان هات ووتی مجنون شیتی سرگردان
اه و سواره ناوی به زید مشهور بو

اه ویش به دردی عشق رنجور بو
عاشقی (زینب) ناوی بو به طول شیوه نی اه کرد غمبار بو ملول

همو جار اچو بو خدمت مجنون به بايان اهدا خفته ن درون
 له شو کردن ايلي عزون بو به مجنونی کون بی عقلی بدخو
 چي به ادم حاله هرزه ی نابکار اومیدی وفا قط مک له یار
 اهدا یاره کت رنجی دای به باد زور ی وفا بو توی هیچ نه کرد یاد
 لیلی خوشوی کرد زور کا مرانه له با خال میردا و اشادمانه
 مجنون ادمه ی بیست بر بووه گریان دهنگی هل بری به ناله و فغان
 اهنده سری داله بردو سنگ به خون دشتوده ره موی بو گلرنگ
 و شتر سواریش بر بووه گریان له وقصه ی کردی زور بو پشیمان
 ووتی گالته م کرد زور شر مسارم عقوم که مجنون خجالت بارم
 راست پی بلیم شوی نه کرده عشق تودلی خولی سندوه
 حاصلی مجنون غمگین مایه وه به دم درده وه زور تله ی وه
 له ولاره باو کی پیرو غمبار بو له دوری مجنون زار و زار بو
 زور تر سا بمری عمری بر باد بی یگانه بیگیت بیت به جیگی شادی
 دلر عصای ه لگرت به شینو گریان بردی له گل خوی چند نفر جوانان
 رویشان گهران به رده و توندا به دهشتو چولدا به شوین مجنوندا
 روزی باو کی دی واله جیه گای له ناوشیویکی زور بده هوانی
 مجنون که و توره ماتو داماره به سراسقانیا پیستی کیشراوه

باد کی به بیده نگ چو دانیدشت له لای به دست هتا کو سمانی شیلری
 مجنون سیری کرد باد کی نه ناسی خوی دور خسته وه زوبه که ساسی
 ووتی مامه گیان تو کیت جیت آه دی وازم لی بینه قضات لیم که دی
 باد کی ووتی پی روحی درام خومن بار کتم قضات له گیانم
 مجنون که ناسی بر بووه گریان خوی خسته بر پی بهشین و فغان
 له پاش سمانی جا باد کی هه لاسا به چهی کرده وه لبا سی هینا
 پوشی به بریا لباس و جامه که وای نایابو کهوشو عمامه
 نصیحتی کرد ووتی روله گیان وه ختی مردنمه دخیل و آمان
 تو چن د وختی که جیت بیابانه رفیق و حشی دشتو و کیوانه
 چیت ده ست که و ترو و غیره بد ناری بوچ وایی عقلی بوچ خاله فاوی
 من بهرم آوا اه سرم روله گیان خوبه تواء بری میراتم قوریان
 وه ختی مردنم له زور سرم به جگر گوشه می خوت ره برم به
 وختی مردنم گرد و رپی قوریان نام بینی آه و س آه بی پشیمان
 که گویی له قصه ی باد کی بو مجنون دل نرم بو گه لی بو بمنزوق
 ویستی به قصه ی باد کی له مه ولا صبر به کانو عافل بی آه مجله
 پلام سواره ی عشق زود توندتاوی دا

گویچکی مجنونی آزانه با دا

جوابی دایه وه مجنونی داناو
 قصه کهت راسته زورباش اوزانم
 اوزانم که تو باو کهی قوربان
 سرم شیواوه نوری چادانم
 وحشی هل ناکا ققط له گل مردم
 نصیحتی تو ناآیر ناکات ایم
 تو افرموی من وا اهرم اهرم
 به هاتنه وهی من بوچ دلو ش آه بی
 له قصه مانده مجنونی حزین
 له قولی مجنون خوین هاتنه دهری
 عرضی کرد گوتی باو کی هنرور
 له وجیگی نشتر له لیل دراوه
 لاشه مان هرچند دوانه به قوربان
 باو کی که زانی قصه یی سوده
 عشق اوم نه عشقیگی باطل
 هلساوه فرموی روله به دوعا
 بلام روحه کم گیانی شیرینم
 روتی بابه گیان امرت به سرچاو
 امه وی وایم بلام نانوام
 بلام نازانم ناوت به قرآن
 حتی ناوی خوم ایسته نازانم
 له ناو وحشتی خوما من بوم گوم
 عشقی باره رشی هیچ نه هیشته بیم
 ورده دات نیم بابه جیگه خوم
 که وه ختی مردی بو توفاندهی چی
 هیراندای بهر بووه له رزین
 باو کی دهستی برد گوتی لی گری
 خوینی گرتووه لی لای نازپرور
 منیش وا خوینم بهر بووه باوه
 بلام هریکه یکک روحو گیانمان
 گوتی بانه دهم رنجی بی هوده
 له دلیا میلی لیل نابی زائل
 زور اذیه تم دای بم بخشه تو خوا
 رونای چاوم سرمایهی ژنیم

و ده ختی مردنم که معلوم بو بدت نکات لی اه کم توبی و سری خوت
 وره سرفرم به شین و گریان هتا زانن بیکه و خویشان
 که من بیکس نیم تو اولادی وارثی مالی حق و دادی
 له پاشان هلسا چوه ماله ره به غم و دردو آه و ناله وه
 نخوش کهوت له تا و خفتی مجنون له دنیا ره رهجو عاجز و محزون
 (و) ماسی خبر زانینی مجنون له مردنی مادی کی

روزی راد که ری له خلی مجنون رو بشته ده ری بو کیو و هامون
 تصادف له دهشت ترشی مجنون بو بی گوت بی شرم و حیا و آب رو
 باوکت له دنیا خیری لیت نه دی چندروزه مرده توچی آه کی چی
 راستیم بی بی بی شرم و حیا هیچ ترست فیه آخر له خدا
 و ده ختی آه می بیست مجنون در زمان

بریه ووه ناله و شیه و ون و گریان
 دهستی صیادی ماچ کرد آزانه گوتی قبره کی له کوی به گیانه
 له سر تفریق راد که راه مجا زو به شین وره رو بو قبرستان چو
 له سر قبره کی باوکی زور گریا به ده نی به روز ناله و واویرلا
 آهی گوت آخ باب له نصیحتی تو نهم گرته گو بی من و ابوم رنجیرو
 له دنیای روناتو بوی هم درازم غم خوارم، نصیحتگر و دهم سازم

سهوم کرد قوربان به قصه نه کردی وابه داخه وه بابه گیان مردی
 موفق نه بوم اسرت جی بینم گنه بلر نه بم خوم آه خنکینم
 من نه دنیا داتوم زور کرد بزلر له آخرت دا بم که شرمسار
 به دلی بی غم زور به فراغت تو له قیامت دا اه که ی اسراحت
 منیش به قوربان واله سردنیا مامه وه بو درد بو جور و جفا
 دوشه وه دوروز هر لهوی ماهه بهشین و گریه و بانگو صداهه
 له پاشان اه مجا بهشین و زاری چوه چولی نهجد به بی فراری
 سری لی ه لدا دیسان عشق بار دور کهوتاه وه زو له یارو دیار
 ده وریان گزته وه وحشی و مار و مور گورگو دیو له گل هو طیر و طور
 آسکو ریوی و چقل و پلنگ بون به دوست یکیان نه اه کرد دل تنگ
 ریشو سمیل و برجی به جاری له سرسنگیه وه هاتبه ونه خواری
 فرمیسکی چادی گری آگرین رومتی کرد بو به جوگی خونین
 دروویک له روزان که خور آدابو مجنونی شیدا بو سرگردی چو
 به گریانه وه روی کرده آسمان آه پارابه وه له قاهی یزدان
 گوتی آهی عشق تو غذای گیانی مایه ی کمالی عقیلی انسانی
 خوابه و اجوان خلقت کرد لایلا که من یخاته ناو بحری بلا
 ختیره وه زار زوریر و محتاجم زو به لطافت ثنوت بکه هلاجم

همو حکیم و طیبی جهان لده وای دردم به جاری دامن
 درد هر تو آه یده‌ی توشاه ده‌ی دوا حکیم و طیب هر توی آمی خدا
 مجنون له در گای قاضی الحاجات بهم نوعه کردی دوعا و مناجات
 و هختی روژ بوه و ده کانی خوره هلات سیری کرد مجنون که وازید هات
 اُم (زید) ناوه دوستی مجنون بو له داغی مجنون دایم دل خون بو
 قیس به زیدی گوت یاری وفادار امروزور دلت خوشه و نشاء دار
 بوچ به مقصودی خوت بوی دست رهس

له گل ای-لادا تو بوی ها و نفس
 که وادخلوش و بر کیف و شوق وانشاء داری دایم به شوق
 زید گوتی مجنون همای کیوی قاف دوبنی چوم لیلی شوخم کرد طواف
 مانگی روی لیلا شوق بی نوره عاجز و ماتم چون که لیت دوره
 دایم خربکی شبن و گریانه له چاوی اشکی خونین ره وانه
 و هختی منی دی نالاندی به زار فرموی تو خ-دا یاری وفادار
 که چو تیه نج-د له چول و صحرا اُم بین قیسی ع-ودال و شی-دا
 بلی آمی مجنون ای-لای بیچاره به خ-دا گه لی غمباره
 شرحی احوالم بوی به کیان سلامی منی عرض که قوربان
 یدستومه دلی بیچار غمباره له شانی باره درد و پزاره

خبری مرگی باو کیم بیستوهه منیش زورشین روروم کرده
 چونکه باوکی زور بهمن و به آه دلی آه سوتا هیچ نهی آه کرده و
 بلام برامبر قدر و قضا لازمه انسان رضایی رضا
 قی بگه بینه که من اسیرم یکجا رخه قهت بار ماتوزویرم
 بو کاغز ناردن نیمه اختیار ناتوانم رازی دل بیکم اظهار
 بلام آهی مجنون خوتو بره لای له گل عالم دا دوست و آشنای
 بوج نا مخونیه و هره به سلاهی بوم نانبری قهت نامه و کلاهی
 بوج بوم نانبری اشعاری جوان جوان که وابه منا آه یلیت به قوربان
 قازانی آخو آه مه تقصیره آه مه کهی ده و بهی عاشقی ژیره
 شمره خوشه کات زونیره بوم هتا کریبکم من یه وردی خرم
 آه خبری بیست که له زید مجنون زور دلی خوش بو گه لی بو ممنون
 به طالعی خدوی اعتقادی بو به وفای ایلی اعتمادی بو
 قلی هه لگرت بولیلای نویسی له پاش سلام و عرضی دمس بوسی
 لیلی گیان مایه ی حیاتو ژنیم مایه ی آرامی دلی حزینیم
 سلامت گه یشت گیانه به مجنون له وفا و میات گه لی بوم ممنون
 آه جا حالی بوم منت خوش آهوی یا خوا قضا ی تو له گیانم کوی
 حکاری محبوبان جور و جفایه که چی کاری توشه کور و فایه

تو خدا جار جار تود لم شاد که بهم نوءه لطفه بنده گت یاد که
 وره لام لابه زودردی فراق آهوا آه سوتیم له بر اشتیاق
 گرابن وسلام مانه قوربان تو یو سری خوت بوم بک بیان
 تابه هنامه سیاکم بختی تارو مار بکم مسند و تختی
 کاغذته و او بو دای به زید در حال بردی بو للی و کوبای شمال

﴿بای مردنی ابن سلام﴾

ملوم هر خه و خیهاله عالم به خه و و خیال نومب هخرم
 طابت ابن وسلامی هزار به تیری آهی قیس بو گرفته ار
 چونکه نگه یشت به وصلی لایلا به دردگی گران زوبو مبتلا
 زلر و ضعیف بو کهوت له سر جیگا وک مو باریک بو هیزی تیانه ما
 له هر جوار قورنه و اطرافی جهان کو کرانه و جمی طبییان
 تأذیری نه بو درمان وده و

هر چند خریک بون بوی نه هات شفا

طابت روزی هنگامی بیان قابض ارواح وری گرت لی گیلان
 لیلای شوخ و شنگ بهانه ای دس کهوت

آرامی نه ما یک لحظه نه سره دوت

روم نه رنی بخه می داندی لباسی شین کرد برچی خوی ری

جوشیوهن چند روز له وی مایه وه بومالی بادکی جا که رایه وه
 جا (زبد) که بستی این وسلام مرد روشت خبری زوبو مجنون برد
 هر که اومه ییست مجنون شیدا بهربووه شین و زاری و او بلا
 زیدسری سورما گونی به مجنون وام زانی که توزور آه بی ممنون
 که اوم خبرم من داوه به تو که چی تو آه کی شیوه نورورو
 مجنون گونی بی یاری وفادار تو وا اه زانی نه — حیا دعار
 ابن وسلامی بیچاره و فقیر به وصلی یاری نه که بشت خوتیر
 به نامرادی له ریگای لیلا عاقبت روح و گیانی کرد فدا
 بو اوم احواله ی آه و خفت آه خوم هر بکریم جا که بو اوم بوخوم
 زید له مجنونی که دی اوم حاله تی که بشت که وره وادی که آه
 مجنونی جی هشت زید گرایه وه اومیش له صحرانتم مایه وه
 له مالی بلوکی لیلای نازنین دایما اومیکرد کربه وزاری و شین
 له هر جیگاییک که تمزیه باری آه بو یا نخوش یارینه داری
 کوی آه کرد نه وه دایم له گلیان شه و وروژ آه بکردنه و نو گریان
 ظاهر بو این وسلام آه گریا داغی مجنون بو بلام له دلیا
 روزی له روزان هنگامی هر تنه مایه وه لیلا ی نازپرور
 به دل پر جوش به کول آه گریا سری هل بری روی کرده سما

زورباراده به له قانی زردان
 غم و دردی من بی نه ایته
 اگروا زینم من له عیب و عار
 اہم بہ تانہی مخلوق ایام
 اگروہ ——— اوازی لی یینم
 ہناسہی ساردی مجنونی شیدا
 کہ و ابو خدای گورہ بی ہمتا
 لیلی بہم نوعہ دوعای زوری کرد
 چونکہ عادت بو اہ چون بو کوستان
 کہوتہری سواری حوشتری بو بو
 زورخیالی ککردهتا دوش داما
 خیل رویشٹ لیلان دل پر له محنت
 کاتی خیاالات له سری دەرچو
 نہ خبلی باوکی دیارہ نہ ہیچ کس
 حوشتری لنگ دا بہ ہمولادا
 ہتہاری کہوتہ جیگہ بی کوا
 سیری کرد شخصی له مردہی چولدا
 کوتی اوی خدای حی لامکان
 بولای کی بہم اہم شکایتہ
 ہم بہ مونس مجنونی ہوار
 ناموس وحیام اہروا له لای عام
 لی نہ پرسموہ دوش داعینم
 اہ ترسم آخر بر بادم بکا
 غیری رحمی تو نیمہ ہیچ ہنا
 خبلی باوکی لیل لهوی باریان کرد
 لیلایش سوار بورویشٹ له گہ لیان
 دردی دلی خوی اہ گیراوہ زو
 حوشتہ کھی اہ ولہ خیل بہ جی ما
 مایہوہ تنیا له دہشتی وحشت
 سیری کرد له ناو صحرا بیکا بو
 زور تماشا کی کرد نہ بوفریادرس
 بہ بیابان و چول و صحرا دا
 لهوی کہ و تبو مجنونی شیدا
 کہوتوہ وک مجنوز له خاکو خولدا

چوبه لایه وه لایلا گوتی بیی برای عزیزم بیم بلی تو کی
 سری همل بری گوتی مجنونم عودالو و بلی روی دشتو تو نم
 لایلا له جوابی زور رق هه لاسا چونکه به ونوعه نهی دی بوا و سا
 گوتی بی ادب بوچ اه که کی درو مجنون کی قیاس اه کری له گل تو
 مجنوز تی گیشیت لیلانهی ناسی جوابی دایه وه زور به کسای
 گوتی آهی وری یکتای لطافت شوخی نازنین صاحب ملاحه
 مجنون ییینی آهی ناسی قوربان آهزانی چونه به ناو و نشان
 جوابی دایه وه امجاره لایلا گوتی که مجنون جوانه ودل روبا
 جوانی لطیفه لای هو عالم ناوداره و لاو چاک که وره و معظم
 تو بریشانو زویر و ذلیلی داما و هه زاری که چار سفیلی
 مجنون شاعره اهلی ادراکه لهجه و هه لبهستی زور جوانو چاکه
 مجنون گوتی بیی به دلی پرغم عاشق لازمه لال بی و ابکم
 فرمیسکی چاوه قصه و اسماری دایم همراته دلی غم باری
 شعر کوتن و عرضی فصاحت دلیله قوربان بوخوشی و راحت
 لایلا جا گوتی تو گره مجنونی له عشقی لایلا مات و محزونی
 قصه اتبات که چند شعر یکی جوان له بای لایلا بوم بلی قوربان
 وه ختی آه مهی ییست مجنونی هزار خویندیه وه که لی ایانو اشعار

له روزیکه ده بو مکتب چوبو هتا آه وروژه دستبرد زور زو
 همو به شمري ریکوپه کوجوان بو لیلای شوخی در حال کردییان
 که شمرد کانی خوینده ده مجنون به چای پر آو به دلی عزون
 لیلی تی که بشت آه مه مجنونه له تار عشقی آه و دلی پر خونه
 ربووه کریان به کولی درون کوتی آهی نوری دو دیدم مجنون
 هر نادای نویه ورد و ذکر من هر یادی نویه دایم فکری من
 لیم عاجز مبه که من اول جار توم نه ناسیه وه و ابوم خطا بلر
 آه مه به خه وو خیال آه زانم که توم دوزیه وه آرای گیانم
 مجنون آه مانهی که بیست سر سام ما کوتی بوچ هاتوی بو ایره تو خوا
 له قصه کانت دیاره آشنای خاوه ز اخلاقو خوش لفظ و صدای
 تونات چیه پیم بلی فور بلن بوچی هاتوبته چول و ییابان
 له قصه مانهی تو واده راه کوی رحمت پیم مه به منت خوش آه و بی
 له بر دردی عشق یکجار که ساسم هیچ هوشم نیه رزگه بت ناسم
 لیلای که زانی نای ناسی آه مجا کوتی ادی مجنون عاشقی شیدا
 موده بی گیاه که من لیلی توم له دردو داغت درون که یلی توم
 زانیم مشتاقی جمالی منی دایم محتاجی وصالی منی
 ایستاکه و صلح بوت غنیمت وره لاهمه وه گیانه فرصت

دلم بو وصلی تو اہماتے — روح شابی قد توقاتے —
 اہماتے کہت زو ورگرہوہ ورہلام چارم روشن گرہوہ
 اگر نخوشی من طیبی توم اگر عاشقی خوم حبیبی توم
 ورہلاموہ گیانہ ہاردم بہ لہ بزی وصلی من دا عرم بہ
 بینوہ سرت عقل و فراست بابس لہان دہن تیری ملامت
 مجنونی دلریش مرگھتی ہردان

اہم قصانہی یست سرسام بو حیران
 کوتی ہر وہختی کہ رودہ رخا گل * بلبل پیوستہ بکافاف —
 مجنون نہ بو واہ لیل کی ایناسی * ناوی گوم اہ بو زو بہ کاسی
 لیلا کہ یستی اہمہ لہ مجنون * جوابی دایہوہ بہ دلی عزون
 کوتی بوج اہ کہی گیانہ استغنا * تو آگات نیہ لہ حالی لیلا
 دایم خریکی ہاوارہ بلبل * ہر دوعا اہ کایینی روی گل
 وہختی گلی دی بکات استغنا * ابتر بوج بکاشیوہ نوغوغا
 جوابی دایہوہ مجنونی شیدا * کوتی بہ لیل اہی گلی رعنا
 بومن خیالت بہ کافی — * کہت آرزوی توبی انصافیہ
 ہتا کو چارم پر نور بو اہوسا * من توم نہ اہدی اہی ملک سیا
 ایستا کہ دیدہم کہوابی نورہ * نات بینم دیتن لہ چارم دورہ

بناغهی عشقم زو و محکم بووه منی له گل توها و دهم کردوه
 خیالت له دل پر بووه ایستا جیگای صورتی توی تیدانهما
 له جمال خور و آهینی لذت روح لای تویه بوچمیه صورت
 درونم له توخو و مالا ماله ایتر صورتت بینین محاله
 منّا بوم عشقی تو م که کدوته سر اُم خویندمن الو بی وزیر وزیر
 تحصیل تو او کرده ایستا چیم له الفو بی داوه من اجا
 خوبه رسوائی ناوم مشهوره عقل و معرفت له بنده دوره
 دخیل و آمان و کو من لیلا خوت مکه له ناو عالمدا رسوا
 لیم گهری باهرخوم و امجنون هم هرخوم عوادل و من تو ناو تو نهم
 بچوره و ده بو ناو عشره تی خوت پرده نشین به به عصمتی خوت
 روی خوت مه نوینه گیانه به اغیار حیفه جمالت بیننی بدکار
 چونکه اطوارت اطواری منه اُزنان لیلا دل داری منه
 مجنون بهم نوعه له گل لیل دوا لیلا ناز پرورتی گیشته ام مجا
 عشقه کی هینده زور و تواوه ریی شکلی اصلا تیدانهما وه
 گوتی به مجنون الحق کامل بوی به حقیقتی عشق واصل بوی
 له حقیقتدا ذاتیکی چاکی زور بشریکی خاوبنو پاکی
 الحمد لله له من بو معلوم که وصلی صورت له لانه مذموم

تخته هم زور بود ایستادشاد بوم له تملقی د دنیا آزاد بوم

له مه و پیش گرچی مست و غافل بوم

له حقیقتی عشقا جاهل بوم

زولفو روی خومم آرایش اهدا و هام اه زانی مجنونی شیدا

تماشای زلفو خط و خال اده کا
نهم زانی که حز له کمال

حالی بوم نیت تو میل نظر امین به ایتر آیزی سرور

آه بی تنهایی بکم اختیار روی من نه بینی تا ابد اغیار

دوعا خوازی کرد له مجنون لیلا سواری حوشر بو گرایه وه دوا

له ریگا توشی شوانی حیوان بو شوانی حیوانی خیلی خویان بو

چوه و بو خیلی خویان به داشاد مجنون بر بوه شیوه نو فریاد

لی ریگای گرت وحشی و طیور گور گوچقل دریوی مار و مور

همو دیوای که وتن پاک ده وره یان دا اده گران چول و بادیه و صحرا

له فیکری چوه وه چاناوی لیلا هرانگی اده کرد له وه لا مولا

له سرمای زستان له گرمای هاوین ییزارنه آه بو قیسی دل غمگین

هرمه لی آه به ست قصیده و اشعار له لای نه ما بو آرام و قرار

ولی و پیا و چاکان ده وره یان اده ادا استفاده یان لی آه کرد خـ

آه بگوت معوره ی دنیا ویرانه له ویرانه دا خزنه به نه

هر کسی که وام و رت برسته له حقیقه ——— داکما و نادانه

له که مالی جوان ده کا باسی و هفات کردنی لیلی

که کرابه وه بو بولای مجنون	پریشان حال بو عاجز و محزون
ته واه ساعت و و آن هیچ به بود لشد	روژ به روژ و ردو غمی اه بوزیاد
که وصل مجنون هومیدی پری	هتا داوینی بخ ——— هی دادری
وجودی که دکت پری کل و ابو	له رنخوشی زاد و ضعیف بو
حکیمی علم طیبی دنیا	کو کرانه وه دایانی نه واه
مس و غیرتیاں زور نوانده و	علاجی ددی یدوای نه بر
که زانی ددی هیچ درای نه	جابه دایکی کوت نخوشی چیه
بانگی کرد گوتی و ره دایه گیان	باشکر آدم لات رازی پنهان
دردی دلی خوم سارده وه له تو	هتا بم نوعه من بوم رنج و رو
غیری ددی عشق نبی به خدا	هیچ دردم ینیه دایکی به اوقا
زور ویستم بگم به و صلی دولبر	میسرنه بو تلف بوم بکسر
آگری عشقی له دلی به رزه	کاپه و بیسه هی صد هزار طرزه
به دست کس نیه وها بو قسمت	خدا حافظ ادروم وا بوقیات
پاریش به عشقی من مبتلا به	آمویش درجای درد و بلا به

هر بو من بووه رسوای زه‌مانه له‌ناو عالمدا بو به افسانه
من سبیم أهو که أهکا هاور به‌دیدی عشقم بووه گرفتار
دایه گیان أهوا من نه‌مرم اهروم یقین گناهی أهو دیتسه اوستوم
دردی من بک بووا بو به هزار چونکه له‌لای یار وابوم شرمسار
'وداع أهکم دایکی به‌وفا اهروم له‌دنیا اوجم بو عقبه
یارم که بو من پیشه‌ی گریانه دایم هرکاری ناله‌واقفانه
که چاوت بی‌کوت بلی والیه‌لا که به‌عشقی تو بو بو مبتلا
به‌دردی عشقی تووه أهوا مرد گیانی شریقی قوربانی تو کرد
شرط وعده‌کدی بخوی به‌جی هینا خلاقی نه‌کرد هرگز له‌گلتا
دایه گیان مجنون زور خسته‌حاله خدتمتی بکه اهلی کماله
بی بلی لیلی خفت باره‌کوت به‌تیری عشقت برینداره‌کوت
أهوا له‌دنیا ی فانی دهر چو مرد روحی خوی فدای دودیده‌ی تو کرد
اگر له‌دعوی عشقا صادق له‌دوستی‌دا زور موافقی
لیل انتظاره بچولای هتا بی اغیار بگرین مجلای صفا
أهم قصانه‌ی کرد که لیل دستو برد کوتی (یا مجنون) گیانی تسلیم کرد
دنیا سرتاپا درد و محنته سر منزلی خوش هر قیامتسه
أهل وعشره‌تی لایلا به‌جاری پنجه‌ی کراسیان دری تا خواری

بر بونه ناله و شیوه نو گریان
 له پاش چند سمات شیوه نو هرا
 اجماله پاشان زیدی وفادار
 روی کرده دشتو بادیه و صحرا
 له هرده ییکدا سیری کرد مجنون
 کوتی به مجنون آهی خاکت به سر
 ایترجی آه کی له خاکو خولدا
 مجنون آهیکی وهای هه لکیشا
 ییموش بوتواناو طاقی نهما
 له پاشان هوشی که هاته وهر
 من وام آه زانی دوستی به وفای
 بوچی منت کرد تو واپریشان
 بوچ ام خبرت هینا دستو برد
 بوچی کردم و هارنجیه رو
 وک اهم گناهت تو کرد ای برا
 ههسه له گل خوت زو بمبه ایستا
 بزائم لیلی شوخی جبین گل
 خویان گرتنه قورگه ورده و بچو کیان
 تسلیمی جیگای آخرت کرا
 که له مردنی لیل بو خبردار
 به دوای مجنون تاتوانی گرا
 که وتووه ماتو عاجزو زبون
 له دنیا ده رچو لیلی نازپرور
 بوچی اگه ریت له هرده و چولدا
 به جاری بندی دلی ده رکیشا
 وخت بو گیانی ده رچی له غما
 کوتی آهی زیدی جور و ظلم کر
 نه مزانی کهوا مایل به جفای
 باوه کوشته نیم آهی شتی نادان
 بوچی توقصدی روحی منت کرد
 گناهی منت بو گرتنه آهستو
 اهم خیرهش بکه بورضای خدا
 نشانم بده مرقدی لیلی
 چیه احوالی له زیر سنگوکل

زید مجنونی برد بو سر قبرستان که نشانی دا قبری ایلا گیان
 مجنون کیله کهی زو گرتنه باووش آوندنه گریا هتا بوبی هوش
 وءختی که سری برز کرده وه به آدو ناله و به دهم درده وه
 زور پارایه وه له قابی یزدان گوتی آهی خدای حی لامکان
 من دنیام ناوی بی دایداری یار زوشادم بکه به وصلی دلدار
 لبلی وا له ناز بزمی به قادا منیش وام له گیو دریای فنا
 له دریای فنایم خوره کنار زو بم گهینه به وصلی دلدار
 حقمه من بکم تمنای اجل بیکه به عشقی رسولی مرسل
 سماعتی نه ژیم له باش لبلی گیان بی آهوله لای من مردنه زبان
 اُم مناجاتهی مجنونی شیدا قبولی فرمو در لحظه خدا
 له سر قبره کهی لبلی درو بو گوتی (یا ایل) وز و روحی ده رچو
 زید که دی مجنون گیانی تیانه ما دهستی کرد به شین به بانگو صدا
 له سر هتا خوار پخهی خوی دری ریشو سمیلی به چه قوبری
 اهلی قبیلهی زو کرد خیبردار همو دستیان کرد به گریه و هاوار
 گشت کو بونه وه له سر قبرستان سیریان کرد مجنون و بی سر گردان
 واله سر قبری لبلی مردوه گیانی خوی فدای یاری کرده
 به شین ورو ورو به واریلاوه قبریان بو هل که ندله لای لیاوه
 هروک له اوجی بلندی سما روحیان جوت بو بولاشه شیان هروا

جوت بون له گل یک به دلیکی پاک دسته ملان بون له ژیر سنگو خاک
 قبره کانیات بو به زیارتگا آهاتن خلقی بوی له همولا
 بامی خه و بیننی زید به لیلی و مجنونه وه

زیدی وفادار بو متاثر له سر قبره کات بو به مجاور
 هلسا آزانه زور به دستو برد گومزی له سر قبره کانیات کرد
 به شه وو به روز آه گریا زار زار به جی نه همیشه تن بو به تر به دار
 که مغرب آه بو له سر قبره کات فانوس و چراو موی آه سوتان
 شهو یک یک جاری ماتو حزین بو بو لیلی و مجنون بی تاووتین بو
 که خه وی لی که وت وختی بیان بو له خه و دی که وا بو جیگانی چو
 رویفت که یفته ناو باغیکی خوش پرگل و لاله و عرعر دلیکش
 مجلس گیر ابو شه آهانه ده ستور غلمان و کنیزه ستابون و که حور
 له سر تختی زیر دو کمی دولبر پالیاں دابو وه وک مانگی انور
 کنیزه کی جوان آهاتو آه چوٹ مشغولی کیفو بزم و صفا بون
 پرمی له یکی گوئی آه جی به هرگز نه دم دیوه پیم بلی سکوی به
 آه دو که کین هیند بختیه اوت بادشای کام جین جین و چه تارن
 شخصه که گوئی به زید بزانه لیلی و مجنونه به خوا آه دوانه
 آه مانهش هو حور و غلمانن بو خدمت کردن له لای آه مانن
 چونکه له دنیا هر دو کیان چاک بون له محبتدا گه لی دل پاک بون
 اجری دانه وه حضرتی یزدان داخلی کردن به باغی رضوان
 لبره به وصلی یکتی شاد بون له داوی درو محنت آزاد بون
 که له خه و هلسا زیدی وفادار لم خه وهی خلقی زو کرد خیردار
 اعتقادی خلق زیاد بو همیشه زیارتی آهوان سکرابه پیشه

رستم و زو راب

بسم الله الرحمن الرحيم

به ناوی خدای که ورهٔ لامکان

خالق خلق و ارض و آسمان

دونیای دورست کرد به يك كن فكون

بی مثل و مانند پادشای بیچون

ستار و سرپوش ایش و کاری بد

ملك الملوك الله الصمد

استادی نقاش روی عالم ته و او

کی دیو به صورت بگری له سر آو

ایجاد کوندهٔ جمعی مرسلین

اولیا و امام عالمانی دین

پاله و انانی به قوت و تاب

پژستم و زو راب شای افراسیاب

له پاش معره که و شپو کارزار

بر دینه عدم خالق جبار

یارب به حق احمدی مختار
 به جمعی اصحاب مردانی ناودار
 بمان خه یته سر ریگای مستقیم
 نه بین شرمسار غفور و رحیم
 بده توفیقم خالق عالم
 بنو سم باسی جنگنامه روستم
 وایان اکهن پیاوانی پیشین
 روژی له روژان به دلی غمگین
 دانیشتبو روستم عاجزو غمبار
 له پاشان هه لسا بچی بوشکار
 شمشیری هه لگرت کندو کهوان
 گورزی گاو سر خنجری ده بان
 سواری رخس بو پرنده طیار
 روی کرده صحرا بو پراوو شکار
 روی کرده جنگه ل صحرا و کو ساران
 جیگای نی چیر و آهوی تاران

له پر له صحرا چندگور دیاری دا
پوښتمی دهستان به گورجی خیرا

به پنجه ی پر زور حه وایدا کمند
گوریکی گه وره ی هینایه ژیر بند
سره که ی برری پیستی که ند خیرا
له پیخ درختی هه لکه ند زو آزا

گوشتی گوره که ی پارچه کرد به تیغ
آگری کرده وه و گوشتی دا له سیخ
گوشته که ی برژا کردی نوشی گیان
همو گوشتی خوارد فرری دا ایسقان

وه ختی که تیژبو میلی خه وی کرد
جیگای چا کردو را کشادستو برد
سلاحی شهرری له خوئی کرده وه
سه ری نایه وه خه وی برده وه

رخشی به ردایه سه وزه و میړ غزار
له ناو چیمن گل خوش و لاله زار

له لشکری تورک له پر ده سوار
هاتنه او شویته بوراوو شکار

به دووای نیچر دانه گه پان سردهم
کاتی چاویان کهوت به رخی پوستم
چون ده وره یان گرت بی هه ستو بیده نک
رخش له که لیان دستی کرد به جنگ
نعره تهی کیشا پرماندی چهن جار
پوستم له خهوی هیچ نه بو بیدار
له که ل سواره کان دستی کرد به شپ
اصلا نه ترسا رخی هنر وهر

عاقبت ۳ کس له تورکی بی خیر
کوشتی به چه پوک رخی ده نک دلیر
حهوت نفره کهی تریان دستو برد
چوار ده وری پریشان جا آزانه گرت
به زوری کمنه د گرتیانه ناو داو
که ررانه وه دوا به بی خوردو خاو

شاريکي گه وره نزيڪ بو کهوا
شاري (سمند) يان پي اگوت اوسا

برديان بوشاه رخشي هنرمند
که چاوي پي اگوت شاه کردی پسند
أجا پادشا امري کرد أمير
برديه طويله رخشي کرد زنجير

وه ختي که پوستم له خه و بو بيدار
تماشای باغي کردو مرغزار
تي فکري رخس اثری نه
هيچ تي نه که يشت او سرره چيه

أجا سيري کرد ۳ لاشه ي بي گيان
کهوتووه له گهل شمشيرو کهوان

شوین پي چند سواريش دياره له زمين
أجا تي که يشت پوستمی گوزين

کرديه بهر زرئي پوستی بهور بهقار
گورزی کرده کوئل وهك شيړی شکار

زینہ کھی پخشی کرد به کوٚله وه
پویشته له صحرا و دهشتو چوٚله وه

خړیک ما له ناو بیابانو چوٚل
گورزله سرشانو زین له پشت و کوٚل
همو جار ایگوت صد شکور الله
شرمنده مه که عبدی پو سیاه

له لای هاوسه ران نه بم شرمسار
نهم که ی به جیگای تانه ی پو زگار
زور کس آیین پیم بی ده سه لاته
پخشیان لی سندوه به زور و امانه

خو من به بی پخشی به شیوه عالم
کی بوم هه لگری گورزو کو پالم
له پیکای حهوت خوان گیانم به نه و بو
پرفیقی چوٚلم هاو پازی شه و بو

به دو وای پخشا چو جهان پاله وان
بری ری صحرا و چوٚل و بیابان

منزل به منزل تا نوران زمین
پرویشست به دلی عاجزو غمگین

اچو به پریوه وهك کیوی البورز
زمین له ژیر پی پروستم هاته لرز
وه ختی بیانی کاتی دهر کهوت خور
جا شاری (سمند) دیاری داله دور

ایشکچی دی یان که له سر حصار
به تالوکه چون بولای شهریار
وتیان پایوی دیت له دور دیاره
یقین پالهوانی خنجر گذاره

پوشیوه له بر زری آسینین
وابه شانیه وه گورزی له کهل زین
شاه ووتی تحقیق اوه پروستمه
پیاده یه و تنها دلی پر غمه

لهدهشتی پراودا خهوی کردوه
خه و تووه اجا پر خشیان بردوه

شاه که أمه ی بیست هه لسا له سرتخت
چو بو پیشوازی شاه ی بلند بخت

چند له وزیران خاصی شهریار

چو بو پیشوازی پوښتمی ناودار

يك يك ماچیان کرد چند جار دستو پی ی

كه وتن له زمین له ژیر خاکی پی ی

شاه پرسی پوښتم تو کوپی زالی

بوچی پیاده و پریشان حالی

پاستیم پی بلی کی أمه ی کردوه

کی له صحرادا رخی نوی بردوه

کی پی له گل تو پنجه بازی کا

کی حدی هه به که ناسازی کا

جوابی دایه وه پوښتمی دهستان

ووتی گورریکم کردبو بریان

تیر تیر گوښتم خوارد چاوم چو وه خه و

بی ترس له دوژمن بی خوف له مو له و

گورزی گاوسر له ژیر سرمابو
که هه لسام نوارریم پرخش نه مابو

شوینم هیناوه هتا أم شاره
پرخش لیره یه معلوم دیاره
به غضب هاتوم پرخش پیدا که
یاخو شوینه که ی له شار جیا که

له ژیر زمین بی یا له آسمان
ابی پرخشی من پیدا که ن الان
اکینا به ذات خدای بی همناس
من کاری اکهم خوین لاشه بیا
له که لم مه که ن هیچ حيله و افسون
با به تیغی من نه بن سرنگون

قصر و هیوان و دروازه و حصار
با به گورزی من نه بی یخته سار
شاه که أمه ی بیست لرزه ی هاته گیان
له رزی هروه کو بی سرتاوان

ووتی ۛ تہ دلت، ۛ لاد

غم و پزاره تو^۷بد به باد

بہ توندو تیڑی کار ناچیتہ سر

مار به قصه‌ی خوش له کون دیته‌دهر

میوانی' عزیز نوری دیدہ می

تۆگەورەو سردار برگوزیدەمی

همو خزینده و گنج و متاع

کنیزو غلام زررین کولاهم

ہمو خاکسار خاکی ژیر پاتن

فدای سببِ اُسپِ جهانِ پیماتن

امشهو لیره هتایانی

خوش را بیویرہ بی دل گرانی

جا پوئستم دلی ساکن بو له درد

روی کرده چادر آلائی لاجورد

کنیزہ کانی دیہای چینی پوش

کمر بسته کان دانه‌ی دورر له گوش

صف صف جمع بون جا بو تماشا

پوستم چووه سرتختی پادشا

پوستمیان که دی هموبون سر سام

له سام و هیبت نه وهی زالی سام

شهو به سردا هات روی دنیا بوتار

ههل گیر سا چراو فاتوسان هزار

هیوان لاجورد جواهر کاری

آو سارد به گولاو عنبر دیاری

دوشه گو فرشی دیبای چینی باف

بون معك و عنبر له گل مسکی ناف

ساقی مشغولی شرابی ناب بو

مجلس فرح بخش بزمی شراب بو

محرمی کی شاه له مجلس ههلسا

پویشته حرم خلوتخانهی شا

وصفو تعریفی جهان پالهوان

کردی له خدمت بانوی بانوان

خلاصه اُجھا له پاش نیوه شهو
مجلس بلاوبون کردیان میلی خه و

شعله چل چراو فانوسی گوهر
دابوی له جام ریز وه کو شوقی خوړ

باسی هاتنی تمینه کچی پادشاه
بوچاو پی کهوتنی پوښتم

کچی پادشاه سودای کهوته سر
به پروخسار وه کو مانگی منور

پروی قطرانی قلم کشیده
بر ژانگی الماس سورمه نه دیده

زولفی سیاه مار خالانی جوهر
لیوی وهك لعل ددانی گوهر

به بالآ وهكو ملك و پری
آدره وشا وینهی زهره و مشتری

لهسر هتاپي ذره نه يبو عيب
دورست کرابو له کارخانه ي غيب

وه ختي نيوه شهو که له خه وه لسا
لباسي جواني به بدهن پو شـا
خوي رازانده وه وه ک کومه لي نور
وه کو خور شعله ي پيدا بو له دور

که شهو نيوه بو هه لسا وه دهر دهم
چو وه ژوره وه بو سيري پو ستم
وه ک مانگي چوارده چو دانېشت له لاي
به پنجه ي رهنگين شيلاي دست و پای

که له خه وه لسا پو ستم دهستان
دي دانېشته وه مانگي کي تابان

پو ستم ووتي پي اي ديد شـابـاز
بو چي تو هاتوي چيته تو نياز

ووتي پهلوان گوني بده رازم
له خدمت تو دا وايه نيازم

له رازو قصه م تو خوا مه گره عیب
البهت معلومه له کارخانه ی غیب

آواته خوازبوم دل پر دردو غم
به چاو بلینم من بالای پوښتم
آمه چند ساله من آرزومه
هر چاوه پروانی دیداری تو مه

بیستم چوی بو راو کورت گرتبو
پاشی خواردن میلی خه وت کردبو
من ده سوارم نارد به تعجیل و دهو
امر م پی کردن نه کن خوردو خه و

بلک و پر خشی تو بگرن به آسیر
بی هیئن بولام زو به بی تقصیر
هتا به شو نیا تو بیت بت بینم
مقصدم و ابو پوڅی شیرینم

ریگای خه وت خوانت تو کرد یخته سار
طی دونیات کرد به تنها سوار

نه آلكوسى تورك نه افراسياب

هيچ كس له ميدان تو نه يكر د شتاب

ايرانو توران هيناته ژيړدمت

چند هزار شيرت به ضربى مشت كوشت

امانم بيستوه پوږو مانگو سال

آرام نيه توّم وا له خيال

ايرانو توران هرتوى وايتدا

ويښه من بو تو كچ نابى پيدا

هيچ كس نه يديوه قدو بالاى من

حسن و جمال و خالى آلاى من

اگر له باوكم داواى من بكهى

اچا كوئى مردى له دونيا ابهى

كوړى له من و له پشتى توږى

ايرانو توران ابى گشت كوږى

كچى پادشاهى سمندگانم من

هه ل بژير راوى پوى جهانم من

شاهانی دنیا آوات خوازم

پیکراوی تیری غمزه‌ی نازم

امه‌ی ووت پویشست سروی خرامان

تنها مایه‌وه پوستمی دهستان

پوستم سبه‌ینی دانیشست له‌مقام

داوای کرد وزیر خاوه‌ن عقلوفام

همو بگلران مرصع کمر

هاتن بو مجلس گشت دسته‌و نظر

وزیریکی نارد بولای پادشا

ووتی له مجلس حاضر بی ایستا

پادشا امه‌ی که بیست دهر زمان

هیچ نه یگرت قرار زو هاته دیوان

هاته خدمتی جهان پاله‌وان

سلامی لی کرد دانیشست له دیوان

پوستم جا ووتی شاهی جهاندار

عرضی کم هه‌یه دلت نه بی زار

ایستا من و تو با بکین تدبیر
شرطو پیمانی بکین بی دلگیر

گلی له باغت کرم که پیمان
هتا که وره بیت معلوم بی لیمان

شاه نه م قصه یه ی که ییست له پروستم
له خوشی سه ری چوو و چرخي حه و تم

ووتی پاله وان چی تو میلته
کچو تخت و تاج گشت طفیلته

قاضی طلب کرد در لحظه و ده ردهم

ماره ی تمینه ی برری له پروستم

زه ماوه ندیان کرد چند پروژ به کرم

جهان پاله وان پرویشته حرم

پروستم حیرانی گونانی آلی بو

سرسام له جمال زولفو خالی بو

گاه ماچی ا کرد گردنی بی کرد

گاه دستی له سر شامامانی زرد

او شه‌وه جوت‌بون به‌کامرانی
زۆر کیفیان کرد به‌شادمانی

له‌بازوی دابو پوڤستی ده‌ستان

دانه گوهری قیمتی جهان

گوهری که‌وا دانه‌ی دیاربو

دورری خزینه‌ی کیکاوس‌شابو

پوڤستم کردیه‌وه له‌بازوی درحال

دای به‌تمینه‌ی با‌حسن و جمال

ووتی گر خدای خالق عالم

کورپیگی پی‌دای له‌نطفه‌ی پوڤستم

تۆنهم گوهره‌بـ که‌ره بازوی

باهه‌لی بـ گری نشانه‌ی بابوی

خو اگر کچ‌بو له‌زولنی بسته

هتا وه‌ختی خو‌ی اجا بوه‌سته

وه‌ختی سبه‌ینی که له‌خه‌و هه‌لسا

اسلحه‌ی هه‌لگرت خفتانی پوڤشا

رخشی زین کردو در حال بوسوار
همت خوآزی کرد له لای شهریار

به یلغار و تاو چوه وه ایران

هاتنه پیشوازی همنو دلیران

شاه ووتی پوستم تو نه بوی دیار

به بی تو ایران اکهن یخته سار

به بی تو عمرم پوچو هه بایه

تاج و تختی من به تو پره وایه

پوستم عرضی کرد تو نیته خبر

ماجرای سه یرم من هاتو وه به سر

له دهشتی شکار شای افراسیاب

کردم آرزوی خواردنی کباب

گورریکم کوشتو برژاندم یکسر

تیرم خوارد و خه وتم بی خبر

خبرم بو وه وه پخش نه مابو

سه ری ۳ نفر له ییخ که نرابو

پیشم خوارده وه سر سام بوم به قین
به دوای رخشا چوم بو توران زمین
له شاریک که واسمندی ناوبو
زور به آسانی پر خشم پیدابو
له لای پادشا یک شهو بوم میوان
به کیفو ذوقو به دلی شادان

باسی له دایک بونی زوراب

له شاری سمند تویننه احوال
باسی تمینه شوخی سوسن خال
دائم بوړوستم پریشان حال بو
درون پر دردو جستهی زو خال بو

باری حملی بو نو مانگ بو تمام
کورپکی هیئا (زوراب) یان نانام

زومۇردىيان برد بۆرۈستىمى زال^ۋ
كە كورپىكت بو پر حسن و جمال^ۋ

رۈستم كە بىستى زور بەدلخوشى^ۋ
آلتون و زىوو گوهرى بەخشى

فرموى خزنه دار زىرو جواهر
باريان كرد له اسپ وهك سنگى باهر

دانهى ياقوتو خزينه به بار
ناردى بو توران بو كوپرى نازدار

ووتى خرجى كەن بو سړوكارى
خدای تعالى يىت آگادارى

زوراب به يكسال وهك دوسالە بو
له پىنج سالى دا سرقىبالە بو

منالى اكرت اى خسته زمين
دستو پى ابهست به قارو به قين

چونكه له نسلى پاكى رۈستم بو
له سر دنيا دا مانتدى كەم بو

به پنجه‌ی پر زور هه‌لی ا‌ک‌ند سر
هاوتای هیچ نه‌بو له جنسی بشر

تورکان له ده‌ستی بو بون سرگردان

کس نه‌ی اتوانی لای بی‌یک آن

ه‌وژی پی‌یان ووت زو‌لی بی‌حیا

بی‌باوکی احق مادر به خطا

هیچ کس نازانی اصلت واه کووی

تو له نطفه‌ی کی بیت بی‌شرطو بی‌شوی

زو‌راب امه‌ی بیست به قارو به قین

چو بو‌لای دایکی به دیده‌ی گرین

ووتی ای دایه تو خدای عالم

راستیم پی‌بلی به بی‌زیادو کم

به‌شانو بازو من هنرمندم

له‌ناو مخلوقا یکجار پسندم

عالم ازانی من یکجار مه‌ردم

شیر حدی نیه بیه نه‌به‌ردم

گر دیوی ملعون بوم بیته میدان
 ریشه‌ی اکیشم به عونی یزدان
 باوکی من کئی به هر بلی ایستا
 هتا به دستم نه یینی سزا
 له من گهره کته کام بکه‌ی حاصل
 باو کم نشان ده هیچ مه به خجل
 دایکی ووتی پی‌ی ای برگوزیده‌م
 فرزند ی عزیز باو ک نه دیده‌م
 به واته‌ی رقیب دل پر قاروژه‌نگ
 به قصه‌ی بدکهر دلت نه بی تنگ
 کئی بی له گل تو پنجه بازی کا
 بیته میدان و ناسازی کا
 باوکت پوستمه شای کمر لاله
 شیر له برچاوی وه کو مناله
 له حوت خوانه وه تا مازندران
 پاکی کرده وه له حادو گران

جا زوړاب دلی ساکن بو له غم
له خوشیا سهری چوه چرخي حه و ته م
وتی که باو کم رو ستم بی به خوا
ایران و توران اگر م سرتاپا

به توفیق حق جهان آفرین
من لشکر ابه م بو ایران زمین

نه کیو نه گودرز نه زه نکه ی پر زور
نه طوسی نه وزپ نه بارامی گور

نه زال و نه دیو نه کاوسی که ی
نه باله و انان ملکی دهشتی پره ی

له گل شای ایران ایان هینمه ده ست
له پاش امانه و کو شیر ی مست

له گل شای تورکان انوینم عتاب
اچمه سرتختی شای افراسیاب

زوړاب له دایکی اچا دستو برد
سپاو لشکری زوړی طلب کرد

سپایان سان دان له تورکانی چین
 له سمی اسپان اله رزی زمین
 دایان له طپل و کره ناو نفیر
 بارکرا پاره و گنجی بی نظیر
 وهختی حاضر بو سپای بی شمار
 زوراب فکری کردله چی بی سوار
 دستی انایه سرپشتی اسپان
 سست ابون له بر زوری پهلوان
 هاته لای زوراب جان و جوانی
 وتی له لاله من مادیانی
 که نه و له نطفه ی رخشی پروستمه
 له پروی دنیا دا مانند ی کهمه
 او شه وهی پرخشی پروستم له مال بو
 دایکی او ماینهم اوسا به فال بو
 ایستا له نطفه ی اسپ په یایه
 لایق به سواری جنابی شایه

أفری و کو طیر اړوا و کو با
هر نه و اسپه یه دلی تو شادکا

زوراب وتی پی نه و اسپه بینه
به انصافی خوټ گه نجم لی بسینه

وه ختی که پرویشته اسپ هینا زو
عیناً به وینه ی رخشی پروستم بو
گه لی خوشحال بو زورابی ناودار
شکری کرد بو ذات خدای کردگار

دهستی برده سر باریکی پشتی
اصلاً نه له خشا له ژیری مشتی

چون بویان هینا زینی مجوهر
لایق بو به اسپ شاهی اسمکندر

وه ختی بیانی که خویندی خروس
هه لسا له سپا دهنگی طیلو کوس

باسی لشکر بردنی زوړاب بو سړ ایران

زوړابی دانا شیری هنرور
زریو خفتانی درحال کرده بهر

له گل چوار آیین خودهو طاس کلاو
هه لی گرت اسبابو تیغی مصری ساو

برایکی بو تمینه ی نی عیب
زبانی لال بو له کارخانه ی غیب

تمینه ووتی براکیان آمان
دخیل صد دخیل دستم به دامان

له گل زوړابا پچو بو ایران
بو جنکو جدال له عرصه ی میدان

اگر پوستمو زوړاب له میدان
که و تنه شه ره وه یقین براکیان

پوښتم له م گورپه ی نازانی خبر
مبادا بیکوژی له میدانی شر

اگر فایق بی پوښتمی دستان

زورابی نازدارا کوژی له میدان

لازمه آگاداری برادر

زوراب له پوښتم نه بینی ضرر

امه ی وت لشکر پوښت بو ایران

بو شه پرو دعواو جنگی دلیران

که یشتنه دریا که شتی که و ته آو

خبریان زو برد بو افراس—یاو

که زوراب ناوی وابه بی دره نک

هاتوه بو ایران بو شه پرو بو جنگ

هیشتا منداله نادیده ساله

مه یلی به شه پرو گورزو گوپاله

اگر له گل پوښتم بین آشکار

پوی همو دنیا اکن یخته سار

وهختی^۷ امه ی بیست پادشای توران
امری کرد در حال حاضر بو هومان

ووتی به گنجور خزنه و مالی زور

له گل^۷ اسلحه ی جنگو شه پرو شو

له گل چند اسپ خاصه ی شاهانه

بو زوراب بیه له جبه خانه

ازانم هو مان هر خوت ازان

له گل^۷ دلیران مردانی گیانی

کاری بکه تو به عقل و تدبیر

پوستم ذلیل کات به پیکانی تیر

بلکو زو پوستم بکا نه و فنا

نجات بی له دست پوستمی گومها

دخیل و آمان زنه ار صد زنه ار

پوستم له زوراب نه بی آگادار

بلکو خوا بکا پوستم بی غمناک

به دهستی کوری خوئی بی هلاک

هومان زو هه لسا له خدمتی شا
کهوته کارسازی لشکرو سپا

هرچی شاه ووتی هینایه انجام
لشکر حاضر بو تکمیل و تمام

سپا پرای بو روی کرده صحرا
پویشتن هتا گه یشتنه دریا

کاتی نزیك بون سپا دیاری دا
عرضیان کرد ووتیان شیری بی هاوتا

وا هات له پیره سپای بی سامان
نازانین هینی تورکه یا ایران

امری کرد ووتی بزانب خبر
له کوی وه هاتو وه سپاه و لشکر

که له پیشه وه پیدابو هومان
به عقل و تدبیر گوهر شناسان

دابه زین سپا له زین به یکجار
هاتنه خدمتی زورابی ناودار

خه لاتی شاهی و دانه‌ی دل‌پسند
دایانه خدمت شیر‌ی ارجمند

ووتی پاله‌وان شیر‌ی برزه‌جا
ایمه‌ی ناردوه افراسیاب شا
که له خدمتتا بو همو خبر
وه‌کو خدمتکار بیه‌ستین‌کمر

خیلی که‌یانی که‌لی فیل‌بازن
له‌سر روی زمین بو حیله‌شاذن
ایمه‌شاره‌زای ریگای ایرانین
آگاه‌داری حال‌گشت دلیرانین

معلومه‌پرؤستم که به‌دستی تو
زور به‌آسانی ابی‌رنجه‌پرؤ
دلیرانی‌تر وجودیان‌چیه
له‌میدانی تو هیچ‌حدیان‌نیه

اگر به‌ایمه‌رخصت‌ده‌ی قوربان
ایرانو توران زواکین ویران

خولاصه سپای تورکان بی‌دره‌نگ
رای بون له‌پی بو شهر و بو جنگ

۳ رپوژو ۳ شهر روین به یلغار

هتا گه یشته لای سپی حصار

له‌پاش استراحت خواردنی طعام

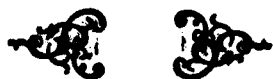
هه‌لساوه اجمازو رای پرغام

هیجرناو کوری گوهدز ناوی بو

له‌سر قه‌لاکه دایم حرس بو

له‌سر فرمانی گوهدزی کوشواد

له‌و قه‌لایه‌دا دانیشتبو شاد

باسی گرفتار بونی هیجر به دهستی زوراب

له پر به هیجر که خبر درا
ووتیان زوراب ناو واه پید
له جیگونه وه تا سی حصار
هوا تاریک بو له توژ و غبار
هیجر امه ی بیست زور پرقی هه لسا
اسلحه ی شهرری در سعات پو شا
بستیه پشتی تیغ و تیره شیر
پروی کرده سپا شیرانه هیجر
که تماشای کرد لشکری عظیم
واهات له پریوه به بی خوف و بیم
نشانه ی شصت و دو هزار سوار بو
له چاره یاندا غضب دیار بو

معلوم بو له لای شای افراسیاب
 سپای ناردوره به تعجیل و تاب
 هیجر سوار بو روی کرده بیرون
 له میدان وهستا و کوزر ستون
 لشکری زوړاب له ولأوه وهستا
 وه کو شیرزی نر سانی دا سپا
 زوړاب سیری کرد که تنیا سواری
 وینهی برق آهات گه وره ناوداری
 تنها وهستا وه له عرضه ی میدان
 انتظار اكا وه كشیری ژیان
 زانی دلیره و شیرزی شکاره
 چاوه پوانی شه پر روی کارزاره
 زوړاب سوار بو روی کرده هیجر
 نعره ته ی کیشا وه کو شیرزی نر
 ووتی ای سوار بوچی به تنیا
 وامعطلی له عرضه ی دعوا

هیجرتی فکری عجب سواریتکه
سالاری گهرومو نامداریتکه

به سپام و هیبت به زوری بازو
له گلیانانی کس هاو ترازو
ووتی به راستی ته م پاله وانه
مردی میدانی دهوری زمانه

له پروژی شردا به زوری کنند
زورکس له خونیا آخاته نلو بند
ووتی ای سوار تو ناوت چیه
بوچی اگهری مقصدت چیه

پاله وانی گورج کامین وولاتی
سرداری سپای کام سربساتی
پیم بلی کی به باو کو اجدادت
له کام طایفه ی چیه مرادت

زوراب هاته جواب ووتی ای جوان
قصه ییک اکم لات نه بی گران

بوچی اړسی له احوالی من
له اصل و نسب جیگه‌ی مالی من

من هه تی ویکم بی‌جلو پدر
نه له تورانم نه چین نه بربر

اصلو نسبم معلوم نیه لیم
نازانم هرگز که من کوری کیم
دایکم بی‌کسه فقیره و هزار
جفا کیشی درد جهوری پوزگار

ایستا خیالیک له شانم باره
همیشه دلی من بی‌قراره

خیالم وایه دنیا سرانسر
بینمه زیر حکم وه کو شیری ز

اول کیکاوس پادشای ایران
بخسیرکم له گل همو دلیران

به‌لام فیله‌تن ناوی مشهوره
سرداری ایران به‌ذاتو زوره

نه بي به كند يي كه م گرفتار
بي به واته ي ده وري پوزگار

من كه پوستم هينايه ژير دهس
ايتر قيمتي لام نيه هيچ كس
اچمه سرتختي شاي ايران ديار
اكه مه سرم هم تاج هم تومار
امانه همو له لام آسانه
دونيا له دهستي من هراسانه

هيجر امه ي بيست پره ش بو وه كو قير
دنيای له برچاو بو به زمهرير

ووتي توم غرور مه به اي جوان
مه به به تمای ايرانو توران
فيله ترن وه كو شيړه دياره
ناوي له ده م دا وهك زهري ماره

اگر له ده ستم نجاتت بو تو
اوسا بو سرتخت كيكاوس پچو

دهستی دایه تیغ مودای پرخطر
به زورابی ووت بدی بدکهر

زوراب دهستی برد وه کو شیر آزا

شمشیری به زور له دهس ده رهینا

گرتی پشتینی هیجری سرمست

دای به زمیندا هر دو دهستی به ست

بردی بو هومان به دهستی بسته

به خواری و ذلیل سری شکسته

أجا له هیجر له بالای حصار

نوبتیچی به کان کردیان زور هاوار

باسی هاتی سمنبو بوشر له کل زوراب

سمنبو خوشکی هیچه ری اسیر
زو پقی هه لسا دلی بو زویر
له داغا دلی بو بو به کباب
هه لسا بستیی حق له زوراب

چو بولای باوکی درون پر له درد
هه لی کرت سلاح اسبابی نه به درد
ووتی بابه گیان خو هیجر گیرا
له ناو عاله مان پومان بو سیا

هیجری برام و ابو گرفتار
من جاهه لاکرم اسلحه ی کارزار

له داغو پقا زوربو پریشان نقابی پوشی رویشته میدان
سواری اسپ بو سرتاپا تیار
لغاو مرواری رکاب زرنگار

سرتاپا اسپي همو آهن پر
 هه ناسه ی اچو بو چرخي اخضر
 دو زولنی پره شی بۆن خوش وهك گولاو
 شارديه وه له ژیر خوده كهو كلاو
 پوی کرده میدان وه كو شیري مست
 نعره ته ی كیشا خر و شا به قهست
 زوړاب امه ی دی وهك شیري ژيان
 به قارو غضب پوی کرده میدان
 سمنبو دهستی زو برد بوكهوان
 پیچی خوارد وهك مار زنده ی ده مان
 شصت و دو تیری تیژی موشكاو
 دهست کاری بوهستای گه وره ی تازه ساو
 خستیه ناو كهوان هاویشتی به قار
 بهر مو پوی زوړاب خدنگانی ژار
 تیری پی نه ما خالی بو كهوان
 نو بهت كهوت ته دهس ازدهای ده مان

زۆراب امه‌ی دی متحیرما
کندی هه‌لگرت زو بۆی خه‌وا دا
له‌سر مالی زین کردی سره‌و خوار
به‌حلقه‌ی کندی جابو گرفتار

دابه‌زی له‌اسپ که‌دستی بۆبرد
کلاو خوده‌که‌ی له‌سری لا‌برد
زوانی قطرانی جوانی بون گولاو
دیاری دا له‌ژیر غه‌برین کلاو

که‌زانی چکه‌ کورنیه‌ اجا
زۆراب سرسام بو زۆر متحیرما
سمنبۆ یکه‌جار خجالت باربو
به‌مه‌که‌رو حيله‌ هاته‌ قصه‌ زو

ووتی پاله‌وان بۆتۆ عیبه‌و عار
ناوت بد ته‌بی له‌روی روزگار
ألین پاله‌وان شای افراسیاب
هیچ نه‌بو باکی له‌واته‌و عتاب

له گل چیکدا کردی جنگو شر
 دونیا پر نه بی له باسو خبر
 خجالت ابي له لای هاوسه ران
 نه بی به عبرت تا آخر زمان
 هیجر له لاته زنجیر له گردن
 منیش کنیزم بو تو تا مردن
 تکایه ساتی پیم بده دستور
 کاریکم هه یه له قه لا ضرور
 همو گنجو مال خزینه م تمام
 بو تو ی اهنیم بی صبر و آرام
 زو راب امه ی بیست گه لی بو خوشحال
 پسند بو قصه ی شوخی سوسن خال
 کردیه وه کمند در حال بی پروا
 کچ نجاتی بو گه رایه وه دووا
 له دهستی زو راب که نجاتی بو
 چو بولای خویش و له سر کاری زو

دابه‌زی له‌اسب بالا شو خو شنگ
چو بو ناو قه‌لای سختی سپی سنگ
کی‌شان‌عمره‌ی به‌رز صولی سیم اندام
ووتی به‌زوراب بی‌عقل و نه‌فام
هه‌له‌سه‌زو بررو‌ای خاکت به‌سر
بوچ‌خوت‌اخه‌یتته‌ناو دریای خطر
خبر‌انیرم بو کیک‌اوس شا
وه‌کو که‌لای دار بنیر‌ی سپا

پو‌ستم له‌نه‌وه‌ی ده‌ستانی سامه
اگر بیت بو‌شر عمرت تمامه
زوراب‌امه‌ی بیست سیاه‌بو له‌قار
جوابی دایه‌وه ووتی جادوکار

نهم‌زانی که‌تو به‌مکرو افسون
خوت‌نجات‌اده‌ی به‌بی‌چندو چون
ایستا دره‌نگه‌واوه‌ختی شامه
لای مسلمانان کوشتن حرامه

به عون و توفیق جهان آفرین

سببه نیّ به زور بازوی سهمگین

قه لای سنگین و دروازه و حصار

به گورزی گران اکهم یخته سار

اوسا اینی معره کی شیران

معلومت نه بیّ جنگی دلیران

هه لسا چو بولای باو کی سمنبو

سرتاپا بوی کرد قصه و گفتگو

باو کی ووتی پیّ پۆله آفرین

ناموست نه چو له میدانی قین

ووتی ای بابه سامی نریمان

ناتوانیّ له گلّ نه و یته میدان

له شپو حربا وه کو پۆستمه

له سر پوی دنیا مائندی کهمه

هیجر گیرایه وه علاجمان نه

غیری را کردن چاره مان چیه

سرداری گه وره یکجار به سامه
یا نه وهی سامه یا ناخوی سامه

به بازو و قوت به سینه چاکه

زور هنرمنده جبینی پاکه

رفیق نیه له سر پروی جهان

ایه وی بگری پادشای ایران

به بی شر هیجر و ابو به اسیر

خستیه ناو داوو ناو بند و زنجیر

من زولفم خسته ناو خوده و کلاو

چومه میدانی به تعجیل و تاو

شصتو دو تیرم من دا له گیانی

کونی کرد همو گوشتو ایسقانی

به حلقه ی کند گرتمی نه وسا

کلاو خوده م کهوت زلفم دیاری دا

من به هزار حيله بوم رستگار

که زانی ژنم نه هاته گفتار

باسی کاغذ نویسن بو کیکاوس شاه

باو کی سمنبو گه لی بو سر سام
بانگی کرد وزیر خاوه ن هو شوفام
کاغدی نوی به ناوی خدا
پاش عرضی حورمت بو کیکاوس شا
ووتی کیکاوس پادشای ایران
سالاری سرحد جنگی دلیران
هو میدم به ذات جهان آفرین
بمینی دلخوش له سر روی زمین
تا آخر زمان له سر تختی زهر ر
حکمت پره وایی دنیا سرانسر
معلوم بی له لات شای عالی تبار
وا افراسیاب فتنه ی پروژگار
سپای عظیمی هیناوه بو جنگ
دنیا له ایته اکا تاره تنگ

له خیمه و چادر آو ریشم طناف
صحراو سرزمین بو به زیوی صاف

جوانی که عمری چوارده سالانه

سالارو سرکیش کمر لالانه

وه ختی ههل اگری تیغی هیندی کار

نهنگ له دریا نه بی بی قرار

هاتووه له توران بو شهر یاری

زور غلامانی کردوه حصاری

هیجری کردوه له میدان امیر

دستی به ستووه به ره وقو زنجیر

کسی نه ماوه له سواری شرکه ر

بچته میدان بو عرصه ی خطر

ایتر اختیار به دستی شایه

نجاتمان بده زو لهم بلایه

عرضه ی ذیلی وه ختی ته و او کرد

دای به قاصدی ووقی دستو برد

ووتی تو بیده زو به ته کو دهو
 هیچ راه و هسته به پوژو به شهو
 هرچی گنجو مال له قه لادابو
 باریان کرد به شهو فراریان کردزو
 بیانی کاتی خورشیدی خاوه ر
 له برجی مشرق سه ری هاته ده ر
 زو راب خبر بو له خه وی شیرین
 له داغی بچه دل پر قاروقین
 کردی به بردا اسلحه ی پوی جنگ
 سواری اسپ بو خیرابی دره ننگ
 لشکری تورکان هاتن بونبرد
 زمین تاریک بو هه و لاجورد
 اسپ یلغاردا زورابی ناودار
 شکاندی به گورز دی وازه ی حصار
 له شوین سمنبو که ررا سر تاخوار
 نه ی دی نشانی دختری نازدار

بارو بارخانه‌ی برده ناو قه‌لا
له‌وی مایه‌وه زو‌رابی والا

له‌ولاه قاصد وه کو‌بای شمال

که‌ییه پای تختی شاه‌ی کمر‌لال

سر‌له‌بیانی چوب‌و بار‌کا

نامه‌که‌ی دایه‌دس کیکاوس شا

همو احوالی خو‌یان سر‌انسر

عرضی کرد له‌لای شاه‌ی تاج‌ور

وه ختی خو‌یندیه‌وه نامه‌ی دل‌بران

زو‌رقی‌هه‌لسا پادشای ایران

بو‌یژه‌ن وکیو گور‌کین میلاد

رهام و بهرام گودرز و گوش‌واد

طوس و فریدون شازاده‌ی کیان

شیده‌وش فرهاد نه‌وه‌ی کاویان

باسی کرد قصه‌ی زو‌راب سر‌تاپا

پاله‌وانه‌کان زو‌ر سریان سور‌ما

هموسر سام بون له و قصه و باسه
 خاطر پريشان به بي هه ناسه
 شاه و و تي کامتان پر زور و سامن
 کي تان هونرمند برزه مقام
 سبه يني بهن لشکرو سپا
 وه کو شیر بررون بو شرو دعوا
 وه ختي که دهر که وت شعله ي آفتاب
 زو بررون له گل سپاي بي حساب
 لشکري تورکان بکن قتل عام
 بين به واته تا يوم القيام
 له پاله و اناني بارگاهي شاه
 کس نه بو بلي من ابهم سپاه
 همو بیده نگ سريان خسته خوار
 له پاش مدتي هاته گفتار
 ووتيان پادشاه آزايکي وا
 که دايم شمشير له پوي هه ور ادا

هيجري كهوا كردووه اسير
به يزداني پاك خداي بي نظير
مگر هر پوښتم له زابل زمين
بچي بو جنگي له ميداني قمين
به غيري امه نيته تي چاره
پاله وانگي يکجار زور داره

باسي كاغذ نوسيني کيکاوس
شاه بو پوښتم تاج بخش

شاه فرموي وزير حاضر بو له لاي
سجده ي زميني برد بو خاكي پاي
ووتي بنوسه نامه ي خوش تقدير
بولاي تاج به خش شيري بي نظير
قلبي هه لگرت وزيري دانا
اول به ناوي خداي بي هاوتا

معلوم بی^۲ پړوستم پالہ وانی جنگ
کشنده دیوان اولادی ارژہ نگ

ایرانو توران تا وولاتی چین

ناوت مشهوره له سر روی زمین

شیرانی بیشه پلنگانی^۷ کو

به ضربه ی تیغت بونه پرنجه پړو

تاجو طومارم تو^۷ی همو که سم

پړوژی تنگانه هرتوی دادرسم

قاتلی دیوان تاج بخشی شاهان

فریاد ره سی عام حشمت پناهان

که نامه م که یشت زنهار صد زنهار

هه^۷ل بگره سلاح زو بوکارزار

سواری پرخش به نه وهی زالی سام

هیچ مگره آرام حاضر به له لام

اوا له لاین شای افراسیاب

هاتووه سپای بی^۷ حدو حساب

هم پاله و انان زنندهی ده مان

هومازو گولباد له گل بهره مان

جوانيك كه عمری چوارده سالانه

سالارو سر كيش كمر لالانه

له عرصه ی میدان معرکه ی نبرد

كيو به گورز اكا به توزو به گرد

هرچی په لوان سرحد نشین

يكايك هموزور دل غمگین

شاه كاغذی دا به گوی سالار

به بی مدارا در حال بو سوار

ده پوژو ده شهو به وه ختو بی وه خت

به پړیدا پوښت به تالوکه و جه خت

وه ختی بیانی پوژی یازدهمین

أجا که یشته لای زابل زه مین

ایشکچی به کان له بالای حصار

سیریان کرد له پړی پیدابو یکسوار

چون بولای پوښتم بی صبر و آرام
عرضیان که ای نه و هی زالی سام

سوار یك به پړوه و دیت به بی دره ننگ
زمین له ژیر پی اسی بووه تنگ
به لام نازانین او سواره کی به
له ایران هاتووه خبری پی به

پوښتم که بیستی هه لسا سوار بو
له درگای حصار هاته ده ری زو

که دی کلاو خودی زیږی له سره
تی که یشت کیوی خاوه ن افسره

هات به پیریه ووه زور به احترام
یکتریان ماچ کرد به خوشی و سلام

دهستی کیوی گرت پوښتمی دهستان
به شه و قو خوشی پوښتنه دیوان

ووتی پیم بلی چو نه پادشا
پاله وانه کان دلخوشن آیا؟

گیو ووتی قوربان گشت پالہوانان

حورمتیان هه یه لای شاهی ایران

به لام پادشا زور بی دهماغه

حصار گیراوه هیجر دوستاغه

منیان ناردوه به تالوکه و دوه

زنهار تهمن بی خوراک و خه و

سرداریک هاتوه زور سهمناکه

ناوی زورابه گه لی بی باکه

شصت و دو هزار سواری هیناوه

پالہوانیکی آزاو تهواوه

پوستم ووتی من دونیا سرانسر

نهمدیوه که سی لهخوم آزا تر

به لام لهچی پادشای سمندگان

کوریکی داوه خداوند پیمان

اترسم نهو بی هینده آزایه

هیجرى گرتووه الحق بلاوه

اگر زور اب پی بازی کرده
هیجری له روی آشتی برده
به لام هیشتا او یکجار منداله
عمری نهایت چوارده ساله

له پاشان اجا گیوی ناودار
دایه دست پوستم نامه ی شهریار
پوستم که وه ختی سیری نامه ی کرد
سعاتی مات بو خوئی به دل برد

ووتی به عونی خالقی بیچون
به ضربی شمشیر ای کهم سرنگون

به پوشته ی کند من اکهم قهستی
له باتی هیجر ا به ستم دهستی
که داوای تختی کیکاوس اکا
چاوی له مرکه ایکوزم به خوا

امشه و جامی مه ی باتیر بنوشین
سبه نیی برگی غضب پیوشین

شهو پرایان بوارد به دلیکی شاد
شای کیکاو سیان هیچ نه کرد به یاد

۳ پوژو ۳ شهو بزمی باده بو
مجلس فرح بخش ساقی ساده بو

له مستی شراب سر سام بون سر جم
عاقبتی کار پوژی چوارده هم
کیو ووتی پوژستم نه وهی زالی سام
امه ۳ پوژه که من تعطیل مام

یا رخصتم ده یا پروین ایستا
نه وهک پادشا قصدی سرم کا

کیکاوس بو جنک دلی به تابه
معلوم بی له تو حالی خرابه

اترسم وه ختی مستی شراب بی
له کلان قصه ی زور ناصواب بی

جوابی دایه وه جهان پاله وارن
ووتی له ترسم اله رزی شیران

کیکاوس لای من و هک مشتی^۲ خاگه

چه پروام لهشای پرسام و یاکه

ووتی زرر علی آزای گهر زرر

زین بکه رخش پرندهی بی پرر

سواری رخش بو جهان پالان

به یلغار پویشته تا کو ایران

گودرز و بهرام فرهاد و قباد

زنگه شاوران گورگینی میلاد

سوارانی جنگ هزاران هزار

چون بو پیشوازی پوستمی سردار

پوستم دابهزی له رخش پوران

به قدر و حرمت بردیانه دیوان

سلامی کردو و هستا به پاوه

کیکاوس اصلا جوابی نه داوه

رقی هه لسابو کیکاوس به قار

روی کرده پوستم ووتی هرزه کار

هیچ باکت نیه خو من پادشام
له پیش چاوی تو من وه کو گه دام

گیوم نارد لات و و تم صد زنه ار

هیجر یخسیره بو وه یخته سار

تو خریکی کیف زمزمه ی سازی

له حکمی شاهان زور بی نیازی

اگر من ایستا شمشیر نه بو پیم

اوسا به تحقیق آنزانی من کیم

به یزدانی پاک و هـ امدایت

سرت و دك ترنج اكهوته بر پیت

شاه و و تی به کیو بوم بگره پوستم

چونکه بی گوی یه در چوله قصه م

گیوی ناودار زور خجالت ما

سری شوپ کردونه کرد قصه ی شا

زور رقی هه آسا شاهی کیکاوس

به توندو تیژی جا خورری له طوس

ووتی هه لسه زو پۆستمی بدکار
بگره بۆم بییه بیده تو له دار

دارکاری بکه بی خه ره زندان
بام ایتر نه کات بی امری شاهان
هتا اتوانی اذیتی بده
سرکیشی نه کا ایتر ئه و بده

جا طوسی نوذر له جی خوی هه لسا
پروی کرده پۆستم به فرمانی شا
دست پۆستمی گرت بی باته به قار
فيله تن خورری وهك هه وری بهار

ووتی هه — ر فلك اتوانی به قار
پۆستمی دستان بکیشی به دار
تۆکاری مه که به گورزی گران
پریشان بکه م ایران و توران

مه لی من شاهم خاوه ن تخت و تاج
به منه وه سکته هه یه تی رواج

گر نه بی له بر تانه ی پوژنگار
هر ایستا من تو اکیشم له دار

چند دیو و چند شیر چند جادوی بدکار

من بو تو همو کردم نگون سار

بو تو من گرتم چند شار و وولات

سری چند شاهم خسته ژیری پات

له ریگای جهوت خوان من چند جفام برد

کوژ بی چاوت نازانی من چیم کرد

خوم و اولادم فرمان بردار بوین

ایستا خه لایمان فله لاقه و دار بوین

خبر بزائن شاهانو خونکار

کیکاکاوس پوژستم ادا ته له دار

سردن باشته له تانه ی بدکار

ایران و توران نه بن آگادار

له دستم نایهت کوشتنی شاهان

اگینا له کل خاک اتکم یکسان

نامردم اگر ایتر بت بینم
 چاره‌ی خوٚت بکه شاه‌ی پیشینم
 توٚ تاج‌ی منه **کر** دوت‌ه به‌سر
 ایرانو توران دنیا سرانسر
 قدرتی نیه **کس** بکا انکار
 هرکس انکارکا نه بیٚ شرمسار
 روٚستم اُمه‌ی وٚت به‌قارو به‌قین
 سواربو روی کرده رئی زابل زمین
 وختیٚ ته و روٚی گیوی نامدار
 هه‌لسایه سرپیٚ ووتی. شهریار
 نه کل روٚستمی گه‌وره و حرمتدار
 قصه‌ی وا مه **که** بی دل آزار
 بوچی روٚستم **وا** کرد دل تنگ
 شوشه‌ی بختی خوٚت مه‌شکینه به‌سنگ
 گوٚدرز اُمه‌ی بیست اویش له‌پاشا
 هه‌لسا پراوه‌ستا له‌بر تختی‌شا

ووتی ای شاهم تو هه ته خبر

روستمی دستان شیری پر هونر

چند بو تو کیشای جفای رپوزگار

چند دیوو جادوی بوت کرد له توپار

چند جار له جنگی شای افراسیاب

به خوین تورانی پر کرد له سیلاب

ایسته له لای تو خو خطا کاره

به قصه هی تو بی خه لاتی داره

کاتی امه ی بیست پادشای ایران

ناردی به شوینیا زوبو پشیان

ووتی که پوستم نه وه ی زیمان

نوری دیده مه و ابوم پشیان

گودرزو بهرام فرهادو قباد

شیدوش و شاپور گورگینی میلاد

طوس و فریدون له کل گستم

روانه ی کردن به شوینیا دردم

که یشته رپوستم به صد احترام

راوهستان همو لی یان کرد سلام

عرضیان کرد که ای جهان پالّه وان

بوچی عاجزبوی له شاهی ایران

سالاری که وره و گرانی خو تو

مایه پی ژینی همو وانی خو تو

پالّه وانه کان بی تو دل تنگ

همو عاجزو ماتو بی ده ننگ

توی خاوه ن تختو تاج و طپلو کوس

گووی مه ده قصه ی پوچی کیکاوس

پادشاه بی هوش مستی شراب بو

عاجزی کردی زور ناصواب بو

به گودرزی ووت نه وه ی پوری سام

فرموی به سی بی قصه ی ناتمام

شرطم کردوه به دلبنکی صاف

هتا کو امرم بی دروو خلاف

تا کو من زندوم له سر پوژگار
 نابې بېنم چاره ی شهریار
 من هه مه پرخش و گورزی گاوسر
 بوچی بترسم له شای تاجور
 دوباره گودرز هاته وه گفتار
 ووتی ای شیر ی عرصه ی کارزار
 نرموده کی تو پراست و پروانه
 به لام من عرضم هه یه بزانه
 لیت ادهن خلقی طعنه ی بی حساب
 آلین که پروستم تر سبا له زوړاب
 پروستم امه ی بیست سا کن بو له قین
 تر سا له طعنه ی اهلی سر زمین
 به قصه ی گودرز که پرایه وه دووا
 هاته وه بوشار بولای پادشا
 کی کاوس هه لسا زو پیشوازی کرد
 له سر تختی زیر داینسا دستو برد

ووتی پالہوان بۆچی دل پریشی
لازمه که تو نازم بکیشی

تو گه وره بیت کرد منت کرد به شا
پیویسته دایم بکئی مدارا
زور پشیانو خاطر غمگینم
په رریوه رهنگی آلا له جبینم

جوابی دایه وه پۆستی سردار
ووتی بزم بخشه منم گناهکار
هتا کو زندوی روی سربساتم
بندوه غلامو خاکی ژیر پاتم

منیش یکیکم له گردن که چان
بیه خشه خطای غلامی خو تان
توفیقم بدات گر خدای جبار
دوژمنه کانت من ادهم له دار

اوهی داوای تخت کیکاوس اكا
به غیری مردن اینر چاره ی کوا

شاه ووتی امشه و تو مه ی بنوشه
سبه ینی برگی غضب بیوشه

له گل خوت بهره سپای بی شمار
دینا له زوراب بکه تنگو تار

شهوی نوشیان کرد شرابی گلرهنگ
بهدهنگی سازو به آوازی چنگ

باسی ناردنی لشکر بوشر له گل زوراب

سبه ینی کاتی درکهوت شعله ی خور
پادشاه ووتی به طوسی نه وزر

له سوار چاکه کان صد هزار سوار
سان بده له بر سرای شهریار

گودرز پیداخی شری بر پا کرد
صف صف سوارانی جنگی جیا کرد

در گای خزینه‌ی کرده‌وه گنج‌ور
 به خشی به عسکر مال‌و پاره‌ی زور
 سوارانی جنگی وهك شای فریدون
 کردیانه بریان لباسی گلگون
 دایان له‌طیل و کره‌نایی جنگ
 له‌توزا دنیا بو به‌شه‌وه زه‌نگ
 او پروژه‌ه‌مو بردی پ‌وی صحرا
 اگر حوت جوش بو یا پ‌ولاو خارا
 له‌ضربی س‌می اسپ بو به‌گرد
 آسمان رنگی! بو به‌لا‌جورد
 ۳ پ‌وزو ۳ شه‌و پ‌وین به‌یلفار
 ه‌تا که ی‌شته لای س‌ی حصار
 له‌صحرا خیمه‌و چادریان ه‌لدا
 پ‌وی دشتو صحرای داپوشی سپا
 له‌ولاوه ه‌ومان له‌بالای حصار
 سیری کرد که دی پ‌یدا بو غبار

خیمه‌ی پرنگاو پرنگ بالی بیداخان
الهرباوه وهك به‌پره‌زای شاخان

چو بۆلای زۆراب سراسیمه‌بو
ووتی پالەوان خیرا هه‌له‌سه‌زو

لشکریکی زۆر هاتوووه له‌ایران
سپای کاوسه‌شای ده‌نگی دلیران

زۆر ترسم هه‌یه‌خاظم پریشه
دل‌م له‌حاله‌پر له‌اندیشه

زۆراب ووتی هیچ مترسه‌هومان
هرچند که زۆربی لشکری ایران

به‌یزدانی پاک خدای لامکان
ترسم نیه‌من له‌پالەوانان

هیچ خۆفی نه‌بو زۆرابی سالار
هه‌له‌سا پویشته‌سربانی حصار

چاویکی گردا له‌سپای ایران
له‌خیمه‌ی پرنگاو پرنگی دلیران

سرتاپا دهشتو دهري پوشسابو
له نعره تهی اسپ زمین جو شابو

بیداخان سریان گه یاندبوه اوج
لشکر له صحرا وهك بحر ایدا موج
پلنگك له ترسو خوفا مردبو
شیران له ترسا پرایان کردبو

زوراب امری کرد هیجریان هینا
سجدهی زمینی بردو پراوهستا
يك يك دست و بی له كندابو
کردنی له طوق پاله هنگدabo

زوراب ووتی ای هیجری بدحال
امیو من له تو نه کهم چند سوال
له پوستم له زال له شای کی کاوس
له گیوو گودرز له بهرام طوس

له تخمی گودرز له اولادی سام
هرچی ابرسم یم بلی تمام

اگر راست بپیت راستی دیته پیت
گر خلاف بلیی هر زندانه جیت

اتهوی له من نه یینی ضرر
هرچی ابرسم راست بده خبر
مطلبی هه به له توی درونم لازمه بی بهره موم
جوابی دایه وه هیجری غم بار
عرضی کرد ووتی نه وهی نامدار
هرچی امر اکئی تکمیل و ته و او
به راستی عرضت اکم به سر چاو

باسی خبر پرسینی زوراب له هیجر له بابته
لشیکری ایران

روراب ووتی او خیمه ی زربافه
دیره کی که ووا له زیوی صافه
تیا پراخراوه فرشی چینی کار
تیا پرزکراوه کورسی زرنگار

جوانی^۷ دانیشته تیا به تاجه وه
سرمست به بانی کورسی عاجه وه
یکجار به سامه زور هیبت دیاره
به هیئت گه لی^۷ گه وره و سرداره

له راستو چپ^۷ تا کو لای علم
صف صف پاله وان وه ستاون سرجم
پیم بلی^۷ کی^۷ یه او تاجداره
که پوی و کو مانگ جوانو تابداره

هیجر ووتی پی کیکوس شایه
خواهن حشم و آلاو سپایه
زوراب ووتی او خیمه ی اطلس فام
طناف خیا ته استون زیوی خام

استونی زیوه آلا ی زرد پونق
ادره وشی^۷ هر وهك استیره ی شفق
سه ری پیداخی کله ی ازدها
کالا ی سر تا پامتای بی بها

له ژیر بیداخا دانیشته و چوانی
 له لای وه ستاون چند پاله وانی
 کی یه واخلوهن سپاوشکره
 ووتی تهو ذاته طوسی نودزره
 پرسی تهو خیمه ی که لاجورده
 دیره کی همو زیری بی گرده
 دهنکی تارو عود صدای سازو چنگ
 دیت به سوزه وه له خیمه ی گلرنگ
 درفش کیان بیگرد نهنگ دار
 کالای قیمتدار متای کهس نه دار
 خپوه تی کی یه وها سام داره
 ووتی هی گودرز شیری شکاره
 هشتاو هشت کوپی هه یه به حساب
 شیران له ترسی جرگیان بو کباب
 ووتی تهو خیمه ی سوری گل ناری
 استون نقره بند لاجورد کاری

طناف پاوریشم همو دانه پند
پیا مهلوا سراوه چند حلقه کند

سه‌ری بیداختی به‌وینه‌ی ماره

واله اطرافی چند هزار سواره

خیوه‌تی کی‌یه ووتی هی گیوه

کوری گودرزه شیچ کس نه‌دیوه

زاوای پوستمه برذاتو زوره

شیری میدانی پوی شهررو شوپره

اجا برسی نه‌و خیمه‌ی سی‌پره‌نگ

له‌لای وه‌ستاون سواران بو‌جنگ

طناف پاوریشم استونی له‌زیو

دست کردی وه‌ستای خاصی کس نه‌دیو

جوانیکی تیایه وه‌ك غنچه‌ی بهار

گووئی گرتووه له‌ده‌نگ ده‌فو عودو تار

پهرری طاوسی داوه له‌سر تاج

دانیشتوه له‌سر کورسی داری عاج

کڻيہ پيٽم بلي شُوخ ونازداره
دياره شازادهي عالي تباره

ووتي فريدون زهررين کلاهه
شيري ميدانه فرزندى شاهه
جاپرسى که او خيمه ديڙه ننگه
له دهو رهى قطار اسپانى جنگه

بيداخى هه يه وهك چنارى بهرز
سرى بر دوه بوفلك له ارض
سرى بيداخى وهك كلهى شيڙه
دياره بيداخى پياوى دليريه

ووتي هى بهرام نه وهى گودرز
صدای گهوره يى له دنيا بهرز
ووتي نهو خيمه يى زربافى غارا
دياره له نوعى خيوه تى دارا

که نارى زيرين دهورى گلناره
قيمتى کالای هيچ کس نه داره

به‌ی‌داخی له‌ده‌وری خیمه‌ی پیدایه
سه‌ری واه‌سه‌ر اوجی اعلايه

خیوه‌تی کیه‌تی وتی بزانه
هینی بیژنه شیری ژیا‌نه
کجه‌زای پو‌ستم له‌نه‌وه‌ی شیره
پاله‌وانیکی آزاو دلیره

وتی نه‌وخیمه‌ی گه‌وره‌ی نیله‌نگی
عله‌می له‌ته‌رحی ازده‌ای جنگی
میخی سه‌رتاپا له‌سیمو زه‌رره

عله‌می له‌سر چرخ‌ی افسره
طناف‌آوریشم صافو‌کشیده
نادره‌ی زمان هیچ‌کس ندیده

جوانی به‌به‌رگت پروی میدان‌ه‌وه
به‌گورزو گو‌پسال بی سامانه‌وه
تیا دانیش‌توه وه‌کو شیری مست
غلامان له‌لای دست له‌بانی دست

رڼه خشي له بردهم خيمه‌ی دياره

سه‌رزینی سورمه‌و زینی تپاره

چند حلقه‌کند همو چرمی خاور

وا به‌زینه‌وه همو هه‌ل واسراو

سلاحی جنگی زوره او جوانه

خفتانی له پښت به‌وری بیانه

او مردو په‌خشه حلقه‌ی کنده

له ایرانیاندا زور لام پسنده

مردی‌کی وایه مانه‌دی که‌مه

اگر عقم بیت اوه پو‌ستمه

او شخصه‌کی به تو پیم‌بلی راست

نه‌وه‌ک پو‌ستم‌بی به‌آوا تم خواست

هیجری گودرز شومی بد‌کردار

به‌مکرو حيله جاها ته گفتار

وتی به‌زوراب که‌ورده او امیرم

ناوی او شخصه‌ نیه له‌بیرم

هینده از انم مردیکه آزا
تازه هاتووه او له بخارا
له گهل چند هزار جنگی دلیران
هاتووه بوامداد پادشای ایران
جوابی دایه وه زورابی دانا
ووتی پیم بلی توخوا روستم کوا
روستم زور گه وره و عالی مقامه
پیم بلی خیمه و بارگای کامه
ووتی رویشته و بوباغی صد تهرز
وا له پاتختی چنارانی بهرز
گووئی کرتووه له دهنگت نغمه ی کوثرانی
نه هات بهامداد شاهی کیانی
جوابی دایه وه زورابی آزا
ووتی که ی وعده ی سیرانه ایستا
روستم آزایه وه کو شیری نه رر
چون پاش اکوئی له جنگو له شه رر

تو پاست نه ووت نه مه جزات بی

شرطه تاماوی زندان جیگات بی

هیجر له دلدا ای ووت گر پوستم

به م پاله وانه من نشان بدهم

له وه اترسم آخر سر انجام

ضرر بی بو نه وهی زالی سام

وه ها باشته بو نه کم عیان

با من بکوژی بیزارم له گیان

باو کم گودرزه له عالم دیاره

هشتاوهشت کورپی هه یه وناو داره

به غیری قه وه مو خویش و اقربا

بامن بکوژریم خو هیچ کم ناکا

جا زو راب ووتی له دلی خویدا

پوستم دیار نه هر چند حه ولم دا

وا سپای دوژمن ها تو وه به قین

لشکر را کیشم له زابل زمین

نه م خياله‌ی کرد زورابی دانا
 جا به رقه وه هه لساو خر و شا
 گرتی پشتینه‌ی مردی هرزه‌کار
 چه وايدا له برج سربانی حصار
 له ولا وه نه مجا له سپای ایران
 شاهی کیکاوس به دلو به گیان
 دستی کرد به بزم کیانی دستور
 گوی یان له دهنگ نه واو صباو شور
 روستمی دهستان هه لسا آزانه
 ووتی امه وی نهو پاله وانه
 ببنیم به چاو بزائم آیا
 چونه وا نه لین پرشیده و آزا
 اچم اینیم من نهو سالاره
 بزائم کئی به آخو چه کاره
 لباسی شه وی خیرا کرده بهر
 هه لسا آزانه وه کو شیري نه‌رر

شهو پښهنگي پوښي به وينه پي دزان
پړوي كرده صحراو چولو بيا بان

پوښت گه ښته هيواني سرا
به ماته ماته اجا پړاوه ستا
سيري كرد به زمي توركان به تابه
زوراب خريكي نوښي شرابه

لای دستی راستی زوراب هومان بو
له لای چي په وه جای دلیران بو
صد پالو وانان له شراب سرمست
لای پړاوه ستابون دست له بانی دست

پړوستمي دستان متحیرما
له دلي خویدا ووتی به خدا
به شانو باهو وهك سامه و پړوستم
خنجر نه کیشی له چرخي حه و تم

به بالا عینی سامه و نریمان
هر وه کو زاله و پوری کریمان

وه ختی^۷ که رپو^۷ستم لهملکی توران
 لشکری هه لگرت بچی^۷ بوايران
 دايکی زندهی رزمی له گه لیا هه نارد
 زور نصیحتی کردو پی^۷ی سپارد
 ووتی دخيلم که چو یته ایرن
 اینی اوسا جنگی دلیران
 یقین کیکاوس شای ایران زمین
 له گل خوی دینی^۷ سپای سهمگین
 او رپو^۷ژه جنگی دلیران نه بی^۷
 هیا هه ی پلنگ هم شیران نه بی^۷
 کاتی^۷ که رپو^۷ستم نه یینی به چه م
 زو بچو^۷ بولای تو به خاطر جه م
 سجدی بو^۷ یه پرو بسو له خاک
 بلی^۷ کوپی تو م ای شیری بی^۷ باک
 رپو^۷ستم او شه وه به دلی بی^۷ تاب
 وه ختی^۷ که رپو^۷یشت بیینی زوراب

له ناكاو زوړاب هه لسا له ناو به زم
بو ته وهی بچیت بو شه رو بو زم
له باده و شراب نابي بو غـبر
مست بو له درگا که رو یشته دهر

سیری کړد یکی له دو شمنانی
خوی مات کړدوه وا به پنهانی
زوړاب به توندی که لی ی کړد سوال
ووتی چه کارهی تو چیته خیال

جوابی نه داوه نه هاته گفتار
أجازنده رزم پوی تی کړد به قار

کمر بندی گرت بی ترسو اندیش
پوښتم جا به قار بوی پو یشته پیش

مشتیکی لی دا به توندی پوښتم
شیری مندالی هاته وه ناو دهم

مغزی له سه ری به جاری پړا
که و ته سر زمین وه کو توو ژار

جسته‌ی زنده رزم غلطانی خالک‌بو
 آخری عمری هات زورپوچی دەرچو
 تقدیری واکرد خدای بانی سر
 زوراب له‌باوکی بیلینی ضرر
 هاتنه دهره‌وه هومان بهره‌مان
 دی‌یان زنده رزم که‌وتووه بی‌گیان
 سرسام‌بون ووتیان امه‌چون کاربو
 کی‌بو بهم نوعه وا غیرت داربو
 ووتیان به‌زور لب کی‌ثم کاره‌ی کرد
 تو سلامت بی زنده رزم مرد
 تماشایان کرد متحیر بون
 لاشه که‌وتبو غرقی خاکو خون
 ووتیان با امشه و تاوه ختی سحر
 ایشکچی بن چند مردی دولو
 سبه‌ینی به‌اذنی خدای لامکان
 آبی بربادکم لشکری ایران

خلاصه پوښتم که ررایه دواوه
سیری کرد که کیو وا به ریځگاهه

کیو پالاهوانی پای تختی شـابـو

به شهو ایشکچی ایران سپا بو

شمشیری کیشا کیو مانه دی شیر

چو به ره و پیری پوښتمی دلیر

پوښتم تی که یشت کیوی سر کیشه

به شهو پاسه وان دل بی اندیشه

ووتی آی نه که ی نوری دیده ی من

سالاری گران بر کوزیده ی من

کیو ووتی پوښتم له کووی بوی تو خدا

به تنهـا سواره له ده شتو صحرا

ووتی پوښتم بو سیری زوړاب

بو دیتنی نهو یکجار بوم بی تاب

هر چند به بالا تازه نه مامه

به شانو شوکت اولادی سامه

حیفه پالنهوان ایران وولاته
 پړوحي نزيكې يوم الماته
 شمشير اكيښي بو چرخي اخضر
 به لام به دستي من نه بي بي سر
 كه نه م قصانه ي بوگيو ته و او كرد
 چو بو خيمه ي خوي پاكشا دستو برد
 سري نايه وه له ناوړه خت خواب
 نه ي نوشي به شاد پيالهي شراب

بياني وه ختي خوښندي كه له شير
 له فلك لاچو پرده ي سياقير
 لشكري خورشيد داي پوشي سر ارض
 پيداغي هه لكرد له كو ساري برز

هه لسان خرۆشان لشکرو سپا
 لیدرا دهولو طیل و کرهنا
 له جیگا هه لسا زۆرابی جنگی
 کردی به بریا زری فرنگی
 سلاحي جنگی هرچی بو تمام
 ناوی خدای برد پوشای به اندام
 آوزهنگی له اسپ جهان پیادا
 پوی کرده تیپی ایرانی سپا
 که یشته خیمه‌ی شای کیکاوس جا
 پنجامیخی چه تری شاهی هه لکیشا
 نۆبتچی کاتی خیمه‌ی شهریار
 له ترسی زۆراب زو کردیان فرار
 نعره ته‌ی کیشا وه‌ک شیری شرزه
 دلی دلیران گشت هاته له رزه

ووتی کیکاوس اگر توشاهی
 سرداری همو ایران سپاهی

بلیٰ مردیکت بایته میدان
 بکهین نه بردو جنگی دلیران
 به حق خدای گه وره و کردگار
 امرو له میدان عرصه ی کارزار
 له خیمه ی شاه ی اتهینمه دهر
 اتخه مه ی سرخاڭ سپای پرخطر
 خیمه و بیداغت سرنگون اکهم
 خو تو لشکر توناوتون اکهم
 کیکاوس امه ی که بیست در زمان
 گیوی نارد بولای پو ستمی دستان
 ووتی وازو راب هاتووه به قار
 نه کا قصدی قتل شاه ی تاجدار
 پو ستم به گورجی سواری پرخش بو
 وه کو فیلی مست زو بو میدان چو
 واپو یلاو شیوه ن فریادو زاری
 هه لسا له لشکر مردانی کاری

وتیان کو اړوستم بچ نه هات اړه
سپا گیرودهی چنگالی شیر

به زورابی ووت پړوستمی دهستان
ووتی بزانه ای شیر می دان

که وتو یته گیژی بحری بی سامان
ایستاله دهستم چون دهر اکهی گیان

مسکینی فقیر دل پراکنده

گرفتار نه بی به دهستی بنده

زوراب وتی پی جهان دیده کار
پیری پشت کومی جفای پروزگار

لای پایوی عاقل داناو هونرمند
بوت لایق نه قصه ی نا پسند

اگر تو دیاری منیش بای وادهم
زور هونرمندم هونرمند زادهم

به لام پیردمیرد دیوانه ی که م فام
امرو به کند ساخته ی جرمی خام

له سرمالی زين آتپينمه سرخاڭ
سينهت به تيغى هيندى اكه چاڭ

دو مردى پرزور درحال و دهردهم
دهستيان كرد به جنگ زوراب و پروستم
پروستم ووتى پي تو نوجوانى
بوچ ديته ميدان مردى ايرانى

دونيات نه ديوه هيشتا من دالى
بي خبر له ضرب گورزو گوپالى

من دنيا ديده و نادره و دهورم
شيري پرذاتم نهنگم بهورم
استيره و پوى چرخ آسمان كامه
نازاني ذاتى شيران له لاهه

خدای بي مانند بو تو شکرانه
تقدیری تو به نه م گشت کارانه

معلومه مارو مورو وحش تمام
اناسي اولادی خوئی به عقلو فام

که چی یکیکی وهك پوری دستان

چلون نهی ناسی کورپی له میدان

به و نوعه بوبون هردو هراسان

یکیان نه ناسی به امری یزدان

دهستیان کرد به شرپ عاقبتی کار

هه لیان گرت نیزه ی تیژی زهردار

دایان له یکتا نیزه و گورزو تیغ

له قصدی یکتا نه یانکرد دریغ

به نوکی الماس نیزه ی خطرناک

حلقه ی زری یان پرژایه سرخاک

خوین فواره ی ابه ست له لهشیان وهك گل

آخر به نیزه کار نه بو حاصل

گاهی به گورزو گاهی به خدهنگ

له یکتا دهشتی پانیان کرد به تنگ

به مانتدی کیو نه له خشان له شر

نه نه هم عاجز بو نه او تنگ خطر

پۆستم له داغا دلی بو به خوین
 ووتی ای خدای بی مکان و شوین
 خو من قاتلی بېرو دیوان بوم
 به دست نه م طفله چون هراسان بوم
 چند جار شرم کرد من له گل دیوان
 هرگز بهم نوعه نه بوم پریشان
 فکری کرده وه به دلی پردرد
 اسی جولان دارنی چاره ی نه برد
 به پنجه ی پرزور بازوی شیرشکار
 گرتی پشتینه ی زورابی ناودار
 که لی زوری کرد زوراب نه له خشا
 له ناو مالی زین اصلا نه جولاً
 نو به ی زوراب هات گورزی خسته کار
 دای له قلغانی پۆستمی نامدار
 پخشه که ی از نو ی نایه سرزمین
 پنا ی برد به ذاتی رب العالمین

له زوری بازو قلغانی بو وورد
پوښتمی دلیر هیچ اوښی نه کرد

زوراب ووتی تو پوښتمی زالی
بوښه له ضربی کورزم نانالی
لام وادیاره که توی فیله تن
اگر پوښتمی راست یلی به من

جوابی دایه وه ووتی گر پوښتم
ببینی دنیا نابینی به چم
پوښتم شیری که بی مانده و بو
چون فیزی دینی بیته جنگی تو

له لای فیله تن من کمتریم
له کووی لایق میدانی قیسم
جاله کورزو تیغ زو بون دس بردار
غمگین بون له دهس جفای پوزگار

به تقدیری حق جهان آفرین
له سر پستی اسپ اجا دابه زین

دهستان پيڙكايه سر حلقه‌ي كند

به ربونه زوران به بي چونو چند

زوراب به توفيق حي لاينام

گرتي كمر بند نه وه‌ي زالي سام

خستيه سر شاني به قارو به قين

سورري دا پړوستم كه وته سر زمين

زوراب وه كوشير به دلي بي غم

زو از نو‌ي نايه سر سنگي پړوستم

دهستي دايه تيغ حربه‌ي مصري كار

كه سينه‌ي پړوستم بڅكاله تو پار

پړوستمى دهستان ووتى ږو جوان

قصه ييك اكهم مروته آمان

وهايه قانون گشت پاله وانان

وه ختي له ميدان كه اكرن زوران

هر كس اول جار بي دهسه لات بو

نه‌ي به خشن جار ان عادت وهابو

به و حيله و مكره پوښتمى دستان
خوږى رزگار كړد زو له عرصه ى ميدان

هر دو كيان ماندو كه ررانه وه دووا

چونه وه خيمه سراو و خرگا

دو شيرى پر زور دو بهرى بيسان

چونه وه جيگا و مسكنى خوږيان

پرسى له زوراب هوډمان له ميدان

بوچى تو نه تكوشت دوزمنت دهرآن

ووتى اى هوډمان يقين پوښتم بو

صد گورزم ليدا هيشتا لاي كه م بو

زرثى پارچه بو كه پوته سرزمين

ذره نه له خشا پاله وانى كين

به گورزو شمشير به حلقه ى كند

علاجى نه كړا نه هاته ژير بند

آخرى امجا بهر بوينه زوران

خوډمان خسته دست خالق سبحان

به اذنی خدای جهاننداری پاك
خسته سرشانم فریما به خاك

كه چي به مـكـرو به حيله ی بیجا
عاقبت له دست من خوی نجات دا

سینه م لهت نه کرد به تیغی خطر
به خشم به یزدان خدای بانی سر
هومان ووتی بی زور خراپت کرد
له برچی نه تـكـوشت خیرا دستو برد

تو نه وت نه گوشت هر اتـكـوژی نه و
ابی به واتهی خـلـق و نه مو نه و
كه وته داوی تو شیریکی وها
یکجار نه فام بوی نه تـكـوشت به خوا

توفیقت بدا خدای بی نظیر
أجا بیکوزه هیچ مه که تقصیر
پوستم که لاشهی ساکن بو له درد
چو بوناو خیمهی خاصی لا جور د

کیکوس ووتی چلوئی پوستم
لام وایه دلت کهیل بووه لهغم

خو مندالی بو له عرصه ی میدان

بوچ دستت نه بهست پوستمی دستان

پوستم عرضی کرد ای شاهی دلیر

نه مزانی دیو بو یاخو نره شیر

به دست اووه زبونه حالم

آبات بو توران گورزو گوپالم

چند سالو وه خته من پهلوانم

قاتلی دیوو جادو گهرانم

ریگهی جهوت خوانم برری به تنیا

نه ترسام له شیر و له جادوی گومرا

ایستا به دسني طفلیکی وها

یه شیوه حالم شاهی عالی جا

گر یارم نه بی خدای دادگر

نجاتم نابی له عرصه ی خطر

باسی شری دوهمی پږوستم

له گهل زوړاب

بیانی وهختی خورشیدی خاوه

لهبورجی فلک سری هاته دهر

دایان له کوس و طیل و کره نا

له رزی سرتاپا زمین و سما

له لاییکه وه ایرانی سپا

له ویر علیدا سپایان سان دا

فیله تن وهختی که له خه و هه لسا

زرئی و اسلحه ی جنگی له خوی دا

کورزو قلنانی هه لگرت وه کوشیر

سوار ی پرخش بو آزانه دلیر

جا آوزه نگی دا له پره خشی طیار

پږو یشته میدان عرصه ی کارزار

لهولاه ديسان زوراب بي درهنگ
کردی به بریا اسلحه‌ی پروی جنگ

پروستم بانگی کرد ووتی نو جوان
که وتیه ناو گیژی بحری بی پایان
زوراب ووتی جا خسته‌ی به شیو حال
من زورارسم امرو لیت سوال
اگر پروستمی یم بی ایستا
تا له میدانا نه‌بوی کله لا

هیچ گوئی نه‌دایه قصه‌که‌ی پروستم
راستی بی نه‌ووت چه زورو چه‌که‌م

ووتی به زوراب بی عقلی نه‌فام
بی خبر له حال دونیای ناتمام

ایره میدانی زوران بازی به
نه‌جیگای مکرو حيله سازی به

دو مردی دلیر اچا دابه‌زین
وه‌کو نره‌شیر هاتنه سرزمین

چند دفعه ووتیان الله اکبر
گرتیان کمر و پشتینه یی کتر

دو کیوی البورز پیچران جا به هم
وه کو ازدها یا ماری ارقم

پروستمی دهستان وهك شیري شکار

ناوی خدای برد به قین و به قار

زورابی هه لگرت دایه سرزمین

دهستی برد هه لی کیشا تیغی کین

هر چنده زوراب ووتی الامان

دای به سینه یی دا خنجری بران

نوکي خنجری تیژی پرخطر

له دلو جرگی سری چووه دهر

بالای وهك سروی صافی زرستون

وه کو گولاله پهنگین بو به خون

جازوراب ووتی پیری دل له سنگ

منت گوشت به تیغ ژاراوی فرنگ

زور خراپت کرد تو نیتہ خبر

لہ دستہ باو کم پروح نابہیتہ دہر

پروستم ووتی پی کی بہ باو کی تو

لہ توران زمین تو خدا راست پرو

ووتی پروستمہ شای کمر لالہ

شیران لہ خوئی کہ و تونہ نالہ

گر بی بہ طیر پرندہ ی طیار

بہ حلقہ ی کند آتہ بینیتہ خوار

پروستم امہ ی بیست شادی کرد بطلال

سرسام بو لہ سام نہوہ ی تخمی زال

ووتی نشانہ ت چہ لہ پروستم

پراستیم پی بلی بہ بی زیادو کہم

ووتی ہا بگرہ بازو بندی لال

ہینی پروستمہ نہوہ ی تخمی زال

دایکم لہ توران بہ ستیہ بالم

بو تو ییت خو من پہ شیوہ حالم

پړوښتم سیری کړد دانه ی لالی بو
یادگار بو کورپی خسته حالی بو

دهستی برد بڅه ی زړی چینی کار
دای درری ته واوله سر هتاخوار

به ربووه هاوار به آوازی بهرز
گیو هات زوله گهل هرامو گودرز

ووتیان به پړوښتم بوچ اکه ی هاوار
چیت لی قه و ماوه شیر ی کارزار

پړوښتم ووتی پی ی مه پرسن حالم
پشتی خوځم شکاند ویرانه مالم

به آخری پیری له عرصه ی نبرد
جرگی فرزندی خوځم پارچه کرد

خنجر ی کیشا خو ی بکا بی گیان
گودرز دستی گرت گیو گو تی آمان

خنجر یان له دست پړوښتم دهر هینا
دستیان کرد بهشین زاری وواویلا

گیو ووتی پوستم دلیری بی‌باک
زوړاب له دس چو خوټ مه که هلاک

هیچ بقای نیه نهم دنیای فانی
او مرد تو بوی بهشادمانی
له دنیا ملیون مردان کو چیان کرد
هزارانی وهک زوړابو تو مرد

له پوړی ازل نوسرابو له سر
باوک له کوپې نه زانی خبر
هوشنگ شاه له گل جمشیدو دارا
همو که و تنه خاک ژیرسنگی خارا

پوستم جاووتی گودرز نازانی
کس وهک من نه بو له دنیای فانی
به مودای الماس خنجری بران
جرگی فرزندم پستی خوُم شکان

پراستیان و تو وه حکیمانی زو
چاک نه بی زامی تیغ به نوش دارو

کهوا له خزنه‌ی کیکاوس شادا

وا له صندوقی صافی طلادا

زور پجا اکهم گودرزی دانا

زحمت بکیشه هانا صد هانا

بچو بؤ خدمت شای کمر لالان

عرضی که همو باسو احوالان

بلی که پوستم کردویه خطا

جرگی کوری خووی در ریوه ای شا

که می نوش دارو بنیری بومان

چاوم له ری یه دخیلو آمان

گر شفا بدا خوای دادگر

زو له خدمتیا ابهستم کمر

هتا کو زندوم له سر روی بسات

کمر به سته من حاضر م له لات

گودرز که پویشته گه یشته حضور

سجده‌ی برده بهر شاهی بی قصور

عرضی پښتمی همو سرتاپا

گیږایه وه پوښاهی عالی جا

شاه ووتی گودرز توهی خبردار

ووتم طوس پښتم زو بده لدار

خیالی و ابو من بکا دوستاخ

واله دلمایه ایستاش دردو داخ

اوسا تنهابو پښتم هزار جار

قصه ی زور پره قبو له لای شهریار

چاک بیته وه اگر فرزندی

له کس نامینی ترس و گزه ندی

پښتم و زوراب یل بگرن آمان

زو نه کن ویران ایرانو توران

گودرز که رراوه بی صبرو آرام

هاته وه بولای نه وهی زالی سام

ووتی کی کوس بی عقله و خامه

دیوانه و مجنون شیت و نه فامه

خپالی پوچی هیڼاوه ته دل
 ته لی نوشدارو لام نابی حاصل
 چاکتر وهایه خوټ بچی ایستا
 زو لی بسینه و وره وه دووا
 پړوستم برېووه شیوه نو زاری
 فرموی چند فرشی جوانی زړکاری
 هیڼایان بولای به عجله و تاو
 لی پرژاند عطرو عنبر و گولاو
 پیچای له لاشه ی فرزندی شیرین
 پارچه ی آوری شم دیبای کاری چین
 هه لیان گرت له سرخاکی سیای تار
 بردیانه خیمه ی خاصی زړنگار
 له لای حاضرېون گشت پاله وانان
 دستیان کرد همو جا به قور پیوان
 هه لسا و او یلاو شیوه نو افغان
 له دلیرانی لشکری ایران

که وره کان گیو و گودرزو گوشاد

زواره و بهرام شیدوش و فرهاد

صف صف کو مه ل بون لشکر خر و شا

دلیران لباسی پره شیان زو پوشا

پروستم هاواری اکرد انالا

نالای اچووه سه ر عرشی بالالا

زوراب ووتی بی نه وهی زالی سام

بهس بکه شیوهن بی سوده له لام

تقدیری و ابو خالق معبود

فرزند له باو کی نه گات به مقصود

من له تو م پرسی نه ک جاری چند جار

به هیچ نوعی خوت نه کرد اظهار

تازه خو شیوهن فائده ی نه

عمرم آخر بو زاری و شین چیه

تو شیوهن مه که نه وهی تخمی زال

مه گری خوت مه که هینده به شیو حال

به لَام لشکر وَا لهدهشتو دهر
بی که وره ی سردار بی کس و بی دهر
وَا به جی ماون عاجزو بی کس
رنج به رخسار بون بهوده و عبس

من وَا به خنجر پاره بو جرگم
امانت به تون اوان پاش مرگم
ا ترسم کاوس پادشای ایران
به شه و شیخون بکا بو سریان

یکی بنیره به تعجیل و دهر
بلی بار بکن زو بررون به شه و
به دلی عاجز بچنه وه توران
ساکن بن له جی و منزلی خو یان

گورزو تیرو تیغ اسلحه ی جنگم
جلی خویناوی و درعی شه و ره نگم
بیدهن به دایکم بلین به شیوه
جلم جی تیغی پو ستم واپیوه

دایکم هر بگری بو بختی زه بون
بو زامی سخم بو دردی درون
سرم نایه خاک ژیر سنگی خاران
بیزار بوم له دین دیداری یاران

وصیتی زوری کرد بویان اجماع
شهو به سردا هات به امری خدا
به زامی تیغی زهراوی فرهنگ
پرویشته له دونیای کاروانسرا پرهنگ

وه ختی بیانی جا به امری شایا
قطاری زوریان یکجار پرا کیشا
دایان به یکدا له دهشتی پر قین
کوچیان کرد پروین له کابل زمین

کاتی باریان کرد لشکرو سپا
لشکری زوراب مایه وه له دوا
بعض پالاهوانو سپای زابلی
له گل کهس و کار خزمی کابلی

مانه وه لهوی درون له غم که یل
 فرمیسک له چاویان اهات و کوسیل
 پوستم خجل ما عاجز شرمسار
 سرا پرده ی خاص خیمه ی زهرنگار
 استونی چادر زنجیره ی کمند
 فرشی آوریشم کورسی دانه بند
 کومه لی کردن هموی له صحرا
 سوتاندی یکسر آگری تی به ردا
 لاشه ی زیوینی زورابی دولبر
 شور را به کافور به مسکو عنبر
 خستیا نه تابوت آلا ی دل پذیر
 برینیان پر کرد له عطر و عبیر
 هه لیان گرت شیران آزای کمر لال
 بهشین و گریان بردیان بولای زال
 زال خبری بیست پیری زمانه
 متحیر بو ده رهات له یانه

له گل اهل و بيت هاتن بو ايوان

دهنگي شيوه نيان اچو بو كيوان

سيريان كهوا پرستم بو پيدا

به پروشه وه وه كژب اگريا

زال زرر درون پرايشو آزار

بخه خوي درري له سر هتا خوار

ناردی تابوتيان خيرا هينا بوي

هتا بيني جگر گوشه ي خوي

به گاز بزماری تخته ي کرد پاره

کردی تماشا ي کور ي بي چاره

به بالا و هيت هر وه کو سام بو

به باهو شيري شرزه ي تمام بو

عمر ي چوارده سال ته بو يا کتر

جرگي بر رابو به نوکي خنجر

روي کرده پرستم زالي سيا بخت

نالاندي ووتي پي به بانگي سخت

ووتی ای پوستم نحسی ناپسند
شرمندهی دنیاو درگای خداوند

تو هیچ نه ترسای له پروژی محشر
نه م کورپهت واکوشت ای خاکی به سر
بی رحم و مروت بو پرریت جرگی
به خوین پهنکت کرد سرتاپا برگی

یاخوا جیگات آگری سقر بی
جرکت لهت لهتی تیغی خطر بی

خلاصه چند پروژ شین و زاری بو
له زابل هاوار بی قرار ی بو

له آخری دا به شین و گریان
سپاردیان به خاک لاشه ی نوجوان

باسی خبر زانی دایکی زوراب له کوژرانی
کورپه کهی. به دستی پوستم

بو دایکی زوراب که بردیان خبر
ووتیان که زوراب به تیغی خطر

به دهستی پوستم زویرو زبون بو
سرتاپا بالای رهنگین به خوین بو

کوژرا به تیغی زهراوی خطر
چو وه ژیرخا کی تاریکی بی دهر

دایکی که بیستی بهم نوعه احوال
به ناخون هلی کند قطرانی خال

ووتی نه وهی شیر دل پسندم پو
پو لهی نازدارو هونر مندم پو

گل پو گل ده ماغ نه و نه مام پو
شیری شیرزاده توخی سام پو

زۆرانی زرمشت بچکه شیرم پو
 آزاو پشیدو زور دلسیرم پو
 هرخوم به قوربان زرره‌ی که و انت
 به فدای های و هوی عرصه‌ی میدان
 گیانم به قوربان گیانی شیرین
 فدای بزم و پرم میدانی قین
 فدای بالات بم به و نه مانی نو
 عمرم نه مینی یا خواله پاشر تو
 قوربانی گونای شه و چراغت بم
 فدای زامی سخت او فو آخت بم
 هو میدم هیه جهان آفرین
 حقت بسینی پوله‌ی دل غمکین
 صرتاپا جلی تعزیه‌ی پوشی
 له جی نانو آو خویناوی نوشی

باسی لشکر بردنی تمینه بوشپ له کهل پوستم

پوژی تمینه زور رقی ههلسا
سویندی خوارد به ذات خدای بی هاتوتا

نه بی من هه لسم نقاب پیو شم
بو ایران برروم به قار بخروشم
شاری سیستان قصری زالی سام
بسوتینم من به جاری تمام

له بانی قصاص خوینی کورپه کم
شرطو عهد بی بدینم پوستم
به شیریهندی لهت بکه کم جرگی
سور بکه کم به خوین سرتا پا برگی

امری کرد سپاو لشکر دستو برد
حاضر بو در حال بو جنگو نه به ارد

سلاحی شهرری به قامت پوشا
 پو شهررو دعوای پوستم خرّو شا
 تیغی الماسی تیژی پرخطر
 و کو شیرری نر بهستی به کمر
 ۳۰ هزار سوار کمر بسته‌ی شر
 بردی روی کرده دهشتو صحرا و دهر
 پویشست به یلغار به بی مدارا
 لشکر دای پویشی روی دهشتو سارا
 زال خبری بیست به دلی پردرد
 روتیان تمینه خالان لاجورد
 ها تووه پو خوینی فرزندی زوراب
 به پرّوشه وه به دلی بی تاب
 الماسی بوشر کرده به بهردا
 شمشیری هیندی وابه کمردا
 که امه یان بیست پوستم له گل زال
 چونه دره وه عاجز به شیو حال

چون بو برامبه ر تمینه ی بیگرد
 یخه یان درری به دلی پر درد
 بو زو راب دایکی یکجار عاجز بو
 اسپه که ی تاودا پی یان گه یشت زو
 هه لی کیشا تیغ ژهر اوی فره نگ
 که بیدا له سر پهلوانی جنگ
 زال خیرا پرویشت زو به دستو برد
 له دست تمینه تیغه که ی دهر کرد
 زور له تمینه پارایه وه زال
 عذری خواست له لای بانوی سوسن خال
 چار و ستم و وتی زالی زهر آمان
 بیکه به حق حضرتی یزدان
 بهیله به تیغ با بیری جرگم
 قلم واجبه لایق به مرگم
 توخوا جوله که یا گه ورو فره نگ
 کی کوشتویه تی کوری خوی به جنگ

زال ووتی پړوله یقین بزانه
 امه تقدیری امری یزدانه
 حکاکانی ده ور مردانی عاقل
 هیچ کس تقدیری نه کرده باطل
 چاک وایه له لام له مه ولا به جوت
 هردو داندیشن خدای جبروت
 بلکهو مرحمت بکا پر له نو کورپی کرم کا به نه وو به تو
 بکن شکرانه ی خدای فریاره س
 غم هتا کو سر نامینی لای کس
 زال نصیحتی هینده کرد هردو
 به قصه یان کرد دلیان ساکن بو
 دابه زی له اسپ به حسن و جمال
 اقناع بو به قصه و نصیحتی زال
 بجا زالی زهر پیری فرزانه دستی گرتن و بردینه یانه
 تمینه داندیشت له گل فله تن
 به صورت وه کو گل غنچه ی چمن

چند هفته لهوی غمی دا به باد
لهو ترشو تاله خاطریان بو شاد

له پاشان به امری خدای لامکان
باری حملی بو تمینه دیسان

نومانگو نوپوژ که وعده ی رابورد

خدا کوپیکي پیان گرم کرد

وازیان کرد درگای خزینه ی شاهان

دررو آلتونیان زور کرد به احسان

آجا به جاری غمیان دا به با ناوی کوپدیان (فلامرز) نا

چند پارچه قوماش چند خزینه ی سام

دایان به فقیر و هزارو ایتام

به عونى خدا خالقى عالم

ته و او بو جنکی زور ابیرو پوستم

هزاران صلوات و درود و سلام

له سر پوچی پاک سید الانام

ته و او بو